

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000-04 • 22 Ocak 2000 • 5 DM

*Ulucanlar davasına sahip çık!
Hücre tipine geçit verme!*

**Saldırıya
uğrayanlar**

**değil,
faşist**

**katliamcılar
yargılansın!**

22 Şubat'ta Ankara'ya!

İÇİNDEKİLER

"Cezaevlerini ıslah" protokolü ve hücre tipi "çözüm"!	4
Yeni katliamlara izin vermeyeceğiz! ...	5
Tüm cephe hazırlı olmalı!	8
DİSK'in basın açıklamasına katılım. ...	9
AB ve demokratikleşme aldatmacası ..	10
Bültenlerden	12-13
"Özel Güvenlik Kuvvetleri"	14
TCDD'de gizli özelleştirme	15
Komünistler yargılananları yargılıyorlar (Orta)	16-17
İşbirlikçi sermayenin "kurtuluş savaşı"!	18-19
Yoldaşlarımız.../4	20-22
TÜSİAD'ın yeni demokrasi oyunu. ...	23
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000-04 • 22 Ocak 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İsl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb1@turk.net
Web: http://www.kizilbayrak.comBaskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİAhi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
* TL için: 0079219-2
* DM için: 3002991-8
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi
ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım.

Topyekun saldırısının yayın boyutu

Sistemin saldırılarını değişik boyutlarına ilişkin haber, yorum ve değerlendirmelerimizin temel vurgularından biri de, "saldırıların topyekun olduğu"dur. Yani, hücre saldırısını gösteri ve yürüyüş yasağından, gazete-kitap toplatmalarını grev yasaklarından bağımsız ele alamayız. Hem uygulama, hem amaç ve hem de içerik açısından, saldırılar bir bütünlük arzietmekte, tek bir program çerçevesinde yürütülmektedir.

Cezaevlerindeki devrimcileri hücrelere kapatarak çürütmek, insanlığından soyundurmak ve teslim almak istiyorlar. Çünkü işçi-emekçileri fabrika-ev-kahvehane hapisanesine kapatarak sınıf kimliğinden soyundurmak, teslim alarak köleleştirmek istiyorlar. İşçi ve emekçileri sermayenin saldırılarına karşı birleşik direnişe çağırarak devrimci yayınları, yasal-yasadışı her türlü yol ve yöntemle engellemeye çalışıyorlar. Çünkü ücretli emekçileri ücretli köleler olarak görmek istiyorlar.

Gazetemizin her sayısının toplatıldığı biliniyor. Devrimci basının neredeyse tamamına yönelik olmakla beraber, komünist basınımıza yönelik uygulamaların daha bir özel yönelimin ürünü olduğu da açıktır. Hangi konuda ne düşündüğümüzü düşmandan gizlemek adına işçi-emekçilerden kaçırmıyoruz. Kendi kendimize sansür uygulamıyoruz. Ve daha önemlisi, sadece taraftarlarımız ya da sadece devrimciler için yayın yapmıyoruz. Tersine, devrimci görüşlerimizi devrimci sınıfa maletmek için ne gerekiyorsa yapıyoruz. Sistemin tüm engelleme çabalarına, gözaltı, işkence, yargılama-tutuklama tehdit ve yaptırımlarını göğüsleyerek, gazete ve özel sayılarımızı işçi ve emekçilere ulaştırmak için her yolu deniyoruz. Amacımız, görüşlerimizi en geniş işçi-emekçi kitleye ulaştırmaktır. Çünkü görüşlerimizin anafikri, "işçi sınıfının kurtuluş davası"dır. Ayrıntısı da bunun yol

ve yöntemleri, kapitalist sömürü düzeninin yapısı ve işleyişi, çürütmesi ve ömrünü doldurmuş olmasıdır.

Yayın hayatımız baştan sona bu mücadeleyle geçmiş ve Kızıl Bayrak bu konuda bir direniş mevzisi kazanmıştır. Düşmanın bu mevzi karşısındaki şaşkınlığı, artık toplatma kararlarına yansiyacak denli abartılmış bulunuyor.

Bunun son örneği; 1 Ocak 2000 tarihli sayımızın toplatma gerekçesidir. Yapı Sanat Evi çalışanı Şeyda Gergin'in, polis tarafından kaçırılarak işkence ve tecavüze uğramasını haber yapan iki yazımız hakkında, "Şeyda'yı teşhir ettiği" gerekçesiyle dava açılmış, iki ayrı ağır para cezasına çarptırılmıştır.

Oysa biz, ne yapmak istediğimizi hiçbir zaman gizlemedik ve gizlemeye de niyetimiz yok. Hemen tüm yazılarımızda olduğu gibi, Şeyda Gergin haberlerinde de yaptığımız, sermaye devletinin ve kolluk güçlerinin kirli-kanlı yüzlerini, suçlarını teşhir etmektir. Ama devlet, kendisinin teşhir edilmesini görmezden gelmeyi tercih etmektedir. Tıpkı Ulucanlar davasında olduğu gibi, devrimcilerle karşı işlediği suçları devrimcilerin üzerine yıkarak kurtulmaya çalışmaktadır. Şeyda'ya karşı işlenen suç işkence ve tecavüzdür, teşhir değil. İşleyense bize bu suçlamayı yönelten devletin kendisidir.

Basınımıza karşı son engel çabalarından biri de, Program yöntemi ve yapısı adlı son kitabımız hakkında verilen toplatma kararıdır. Sistem, yasa ve yasaklarıyla, işçi sınıfını devrimci programından uzak tutabileceğini umuyorsa, son derece yanıldığını çok geçmeden anlayacaktır. İşçi sınıfımız bu programa üç günlük baskı süreciyle kavuşmadı ki, toplatma kararlarıyla yoksun kalsın.

Bu tür saldırıların direniş kararlılığımızı ve amaçlarımıza ulaşma hırslarımızı daha da artırdığını bir kez daha belirtmekten başka bir şey söylemeyeceğiz. Ve amaçlarımıza mutlaka ulaşacağız.

yakında kitapçılarda...

"Program partide hedef ve amaç birliğini ortaya koyar. Tüzük ise, örgütsel yapıya, yapma ve işleyiş bir düzen getirmek yoluyla, bu hedef ve amaç birliğinin somutlanmasını ve hayata geçirilmesini güvence altına alır. Kurum eylem birliğinin somutlanmasını ve güvence altına alınması da sayılabilir. Programın somutlanmasında birliği, tüzük sayesinde güvence altına alınan eylem birliği ile somutlanmıştır."

"Kuşkusuz ki herçeyin başı ortak temeldir, ideolojik çizgiyi, programdır. Fakat ilkelidir. Ama devrimin ortaya konduğu ve pratiğin de imkânı olduğu gibi, en sağlam bir ortak temel ve ideolojik çizgi bile, ama hayata geçirilecek devrimci bir örgüt yoksa, kendi başına herhangi bir değer taşımaz. Örgüt, sadece ideolojik çizginin inşaatı ve uygulayıcısı değil, aynı zamanda onun en güçlü bir temel üzerinde ilerletilmesinin, korunmasının ve geliştirilmesinin de güvencesidir. Tüzük ise, bu örgütün yapılandırılması, işleyişine, iş yapışına ilişkin ilkelerin, bir kurullar ya da diğerler sistemi olarak somutlanmasından başka bir şey değildir."

"İleride bir parti ilatı a ortaya çıkarılmaması için üç devrimci ilimden yararlanmamız gerekiyor. Bunlardan ilki, uluslararası komünist hareketin devrimci devrimleridir. İkinci, Türkiye'yi hareketletiren sosyal devrimlerdir. Üçüncüsü ise, kendi an politik devrimimizdir. Bu okullar özel olarak tüzük için değil, genel olarak örgüt yapma için de çok değerli deneyimler sunmaktadır bizi."

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Parti Tüzüğü Üzerine

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Parti Tüzüğü Üzerine

EkSEN YAYINCILIK

Fiyat: 1.750.000 TL. (KDV dahil)

“Demokratikleşme” aldatmacasına dayalı yeni saldırıyı boşa çıkaralım!

Kararlı, militan ve birleşik bir direniş cephesi örelim!

Demokratikleşme oyununun ilk perdesinde hükümetin “idam zirvesi” yer aldı. Zirvede, Öcalan hakkında çoktan verilmiş bulunan ve son MİT raporu ile de desteklenen “asmayalım, kullanalım” kararı bir kez daha teyit edilmiş oldu. Kararın “asmayalım” kısmı, sözde Avrupa’nın isteği doğrultusunda atılmış “demokratik” bir adım olurken; “kullanalım” kısmı da, aylarca kışkırtılan şovenizmin yatıştırılmasını hedefliyordu. Her ikisi birden ise, Kürt yurtsever kitlelerini PKK’nin teslimiyet çizgisine daha da yaklaştırmaya hizmet edecekti. Hükümet zirvesini kapitalistler zirvesi izledi. Patronlar kulübü TÜSİAD’ın 30. Genel Kurulu’ndan bir kez daha “demokratikleşme” paketi çıktı. “Aradan geçen zamanın, yayımlanmasındaki ve zamanlamasındaki isabeti en iyi şekilde ortaya koyduğu TDP raporu...” ifadesinden de anlaşılacağı gibi, TÜSİAD’ın, alçak gönüllülüğü bir yana bırakarak, gündeme müdahale konusunda ne kadar zamanında ve yerinde kararlar verdiğini vurgulama ihtiyacı duyduğu ortada. Aslında sözkonusu olan, burjuva basının reklam ettiği gibi, yeni bir paket filan değildi. 3 yıl önce yine böyle isabetli bir zamanda yayınlanan “Türkiye’de Demokratikleşme Perspektifleri” adlı rapor bir kez daha piyasaya sürülmüştü.

Burjuva siyaset sahnesinde yine “demokratikleşme” komedileri oynanıyor. Bu demektir ki, işçi sınıfı ve emekçiler yine azgın bir saldırı dalgasına maruz kalacaklar.

Demokratikleşme oyununun ilk perdesinde hükümetin “idam zirvesi” yer aldı. Zirvede, Öcalan hakkında çoktan verilmiş bulunan ve son MİT raporu ile de desteklenen “asmayalım, kullanalım” kararı bir kez daha teyit edilmiş oldu. Kararın “asmayalım” kısmı, sözde Avrupa’nın isteği doğrultusunda atılmış “demokratik” bir adım olurken; “kullanalım” kısmı da, aylarca kışkırtılan şovenizmin yatıştırılmasını hedefliyordu. Her ikisi birden ise, Kürt yurtsever kitlelerini PKK’nin teslimiyet çizgisine daha da yaklaştırmaya hizmet edecekti.

Hükümet zirvesini kapitalistler zirvesi izledi. Patronlar kulübü TÜSİAD’ın 30. Genel Kurulu’ndan bir kez daha “demokratikleşme” paketi çıktı. “Aradan geçen zamanın, yayımlanmasındaki ve zamanlamasındaki isabeti en iyi şekilde ortaya koyduğu TDP raporu...” ifadesinden de anlaşılacağı gibi, TÜSİAD’ın, alçak gönüllülüğü bir yana bırakarak, gündeme müdahale konusunda ne kadar zamanında ve yerinde kararlar verdiğini vurgulama ihtiyacı duyduğu

ortada. Aslında sözkonusu olan, burjuva basının reklam ettiği gibi, yeni bir paket filan değildi. 3 yıl önce yine böyle isabetli bir zamanda yayınlanan “Türkiye’de Demokratikleşme Perspektifleri” adlı rapor bir kez daha piyasaya sürülmüştü.

Aynı tarihli basının bir başka “demokrasi” müjdesi ise, Yargıtay Başkanı Sami Selçuk’un “Yeni Anayasa Taslağı” oldu.

Sunulmaya çalışılan tablo şöyle özetlenebilir: Hükümet idam dosyasını bekleterek “Avrupa demokrasisi” yoluna girmiştir. Kendi ifadeleriyle, “Sanayici ve işadamlarının Türk toplumunun öncü ve girişimci bir grubu olduğuna inanan ve bunu tüzüğüne yazan TÜSİAD”, hükümeti “demokrasi yolunda” desteklemekte ve hatta zorlamaktadır. Yargıtay -ki burjuva hukukun en üst kurumu sayılır- bile “demokratik bir anayasa” taslağı hazırlamıştır. Demek ki herkes kararlı. Hükümet, patronlar, üst yargı kurumları. Öyleyse demokrasi ufukta demektir...

Gerçi tabloda “küçük” bir eksiklik var. Ordu henüz görüş açıklamamış bulunuyor. Ama zaten TÜSİAD da ordunun siyasetten el çekmesini istemiyor mu!

Kamuoyuna dev aynasıyla yansıtılan bu tablodaki pembe bulutları birazcık üfleme bile, altındaki karanlık bataklıkta ortaya çıkarmaya yetecektir. Gerçi işçi sınıfına patronların ne kadar “demokrat” olduklarını anlatmaya bile gerek yok. Fakat “demokrasi” rüyasına yatmaya meyilli küçük-burjuva demokratları uyku mahmurluğundan kurtarmak için, TÜSİAD’ın asıl niyetlerini yine kendi açıklamalarıyla göstermekte yarar var.

“Herşeyden önce istikrar programına verdiğimiz desteğin sürdürülmesi gerekli. Kuşkusuz bu desteğin önemli unsurlarından biri, kendi ücret ve fiyat artışlarımızı, muhtemel enflasyona göre ayarlamak olacaktır ki, bu konuda iş aleminde geniş bir uzlaşmanın var olduğu memnuniyetle görülmektedir.”

“Türk iş dünyasının önüne koyması gereken önemli hedeflerden biri kendi işletmelerinde radikal bir verimlilik artışı sağlamaktır.”

“İstikrar programının önemli destek ayaklarından biri olan özelleştirmelerde sağlam bir idari ve hukuksal altyapıya, kusursuz bir yürütmeye ve her ay ortalama yarım-bir milyar dolarlık gerçekleştirmeye ihtiyaç var.” (TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Erkut Yücaoglu’nun Genel Kurul’daki konuşmasından, vurgular kendilerinin, alt çizgiler bizim.)

TÜSİAD’ın demokrasi sosuna bulanarak yutturulmaya çalışılan sermayenin asıl gündemi işte budur. İMF’nin yıkım programına sonuna kadar destek, sefalet ücretleri ve özelleştirmelerle “radikal verimlilik artışı”, yani azami kâr çarkının kitlelerin azami sefaletiyle azami hıza ulaştırılması.

TÜSİAD raporu, sadece patronların bu programın kusursuz işletilmesi konusundaki kararlılığını ortaya koymuyor. Bu konuda hükümetin ve bir bütün olarak devletin “kararlılığını” kutladıktan sonra, görev ve sorumluluklarını bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyor.

Nedir TÜSİAD’ın kutladığı “kararlı” icraatlar?

Deprem yıkımı ve yağması arasında dayatılan mezarda emeklilik ve tahkim yasaları. 80 milyon asgari ücret. Ulucanlar katliamı. PKK üzerinden Kürt halkına dayatılan utanç verici teslimiyet... Yani şimdiden onbinlerce ölü, binlerce enkaz, yüzbinlerce işsiz-aç ile eziklik ve utanç bırakan vahşi bir saldırı. TÜSİAD bu

kararlılığı övüyor ve sürmesini istiyor. “İstikrar programı” adını verdikleri yıkım programının aksamadan sürmesinin bu kararlılığa bağlı olduğunu biliyorlar çünkü.

Ama akıllı davranmak gerektiğini de biliyorlar. Vaaz ettikleri demokrasi dersi de, zamanlama ve içerik olarak bunu gösteriyor. Bu çok akıllı patronların demokrasisinde birey hakları ön sıralarda yer alıyor. İşçilerin, Kürtlerin, kadınların vb. Fakat işçi sınıfı, Kürt ulusu gibi deyimleri de duymak istemiyorlar. Akıllı patronlar biliyorlar ki, örgütsüz toplum hiçbir şeydir. İşçi Mehmet, patron Koç’un karşısına kitaplarda yazılı en demokratik haklarla donanmış vaziyette de çıksa bir şey farketmez. Kaldı ki, karşısında hiçbir zaman kendisi gibi bir birey bulmayacaktır. Patronu onun karşısına Koç Holding olarak, TÜSİAD olarak, AGİT, DTÖ, İMF, uluslararası tahkim kurulu vb. olarak çıkacaktır.

Toplantı, gösteri ve basın özgürlüğü, grev ve yürüyüş, ücret pazarlığı vb. haklar, işçi Mehmet’in birey olarak kullanabileceği haklar değildir. Bunlar ya örgütlü olarak (sınıf tarafından) kullanılır, ya da hiç kullanılamaz, kullandırmazlar. İşte patronların özlediği, ihtiyaç duyduğu demokrasi budur: Kendileri için daha fazla soygun, daha fazla sömürü özgürlüğü...

Kapitalist patronların ve onların devletinin, bu özgürlüklerini sonuna kadar kullanmak için “herşeyi göze alacaklarını” bilmeliyiz. Zaten hükümet başta olmak üzere çeşitli devlet kurumlarının, İMF, TÜSİAD türünden sermaye örgütlerinin döne döne yaptıkları “kararlılık” açıklamaları da bunu gösteriyor. Önümüzdeki süreçte hiç aksatmadan (uygun adım) sürdürmek istedikleri “demokrasi” yürüyüşleri, grev ve direniş, gösteri ve miting yasaklarını kapsıyor. Sendikal ihanetin derinleştirilmesini, sendikal örgütlülüğün dağıtılmasını kapsıyor. Ücretlerin daha fazla eritilmesini, özelleştirmelerin hızlandırılmasını, işsizliğin artırılmasını kapsıyor. Devrimci tutsaklara yönelik yeni katliam planlarını, her türlü direniş mevsiminin “ne pahasına olursa olsun” dağıtılmasını kapsıyor. Kürt halkının tüm umut ve özlemlerinin teslimiyet utancında eritilmesini kapsıyor.

Bu saldırı karşısında devrimin ve sınıfın tüm güçlerinin tek bir direniş hattında mevzilendirilmesi gerektiği açıktır. Bu “demokrasi” saldırısını püskürtmenin tek yolu, sınıfsal-ulusal hak ve özgürlükler mücadelesini, devrimci sınıf savaşımını yükseltmektir. Her saldırı adınının karşısına, en az sermayedarlar kadar kararlılıkla çıkılmalı, saldırıya uğrayan her mevzide birleşik bir savunma hattı örülmelidir. Ama, ekonomik, sosyal, siyasal tüm cephelerde ve her mevzide... Mevzinin birisinde açılacak gedikten, tüm güçleriyle yükleneceklerini bilmeliyiz. Özelleştirmelere izin verdiğimizde tensikatlara, ESK’ya izin verdiğimizde ücret kayıplarına, hücre tipi saldırısına izin verdiğimiz takdirde grev ve gösteri yasaklarına kendi ellerimizle kapıları açmış olacağız.

Sınıfın ve devrimin güçlerini her alanda her düzeyde ve sonuna kadar örgütlemek, birleştirmek ve mücadeleye sevk etmek... Kitlelerin özgüveni ve savaşma kapasitesi ancak böyle yükseltilebilir. Ve o zaman daha net görülecektir ki, sistemin tüm gücü işçi sınıfının ve devrimin güçsüzlüğü/örgütsüzlüğü üzerine kuruludur. Ve sermayedarların en büyük korkusu da bu zemini yitirmektir.

“Cezaevlerini ıslah” protokolü ve hücre tipi “çözüm”!

Devletin cezaevleri sorununun ve “çözümünün” merkezinde siyasi tutsaklar sorunu olduğu artık biliniyor. Öncekiler bir yana, son hükümetin 8 aylık icraatı bu konuda hiçbir gizli-saklı yan bırakmamıştır.

Bu nedenle cezaevleri sorunu, konu itibarıyla hukuksal görünmekle birlikte, esas ve özü itibarıyla siyasal bir sorundur. Zaten devletin konuya yaklaşımı da, “çözüm” yöntemleri de tamamıyla siyasal zeminde seyretilmektedir. “Ya ıslah, ya imha” olarak adlandırabileceğimiz bu yaklaşım, burjuvazinin yerel ve evrensel hukukuna aykırı olmakla birlikte, yerel ve global ihtiyaçlarına denk düşmektedir. Bu nedenle, kendi iç ve dış hukuklarını çiğnemek-hiç saymak pahasına da olsa, “ıslah ve imha” politikasını yaşama geçirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Dolayısıyla, ıslah-imha saldırısına karşı mücadelemiz siyasal bir mücadeledir. Ve bu mücadelede, sadece bizim için değil, burjuvazinin kendisi için de, yasaları, iç-dış hukuk kuralları, genelteleri, protokolleri vb., çok fazla bir anlam ve işlev taşımamaktadır. Kavganın seyrini ve sonucunu belirleyecek olan, sınıflar mücadelesinin yasalarıdır.

Bu özet tablodan çıkan sonuç ise; saldırı hedefinin devrimci tutsaklarla sınırlı olmadığı, dolayısıyla, mücadelenin de cezaevleri sınırları içinde yürütülemeyeceğidir.

“Ya ıslah, ya imha” politikası, sınıfa yönelik tam köleleştirme programının bir parçası, tek ve kaçınılmaz aracı gibi görülmektedir. Her savaşta olduğu gibi, sınıflar savaşında da öncelikle karşılaşan ve çatışanlar ordular, yani silahlı güçlerdir. Bu savaşta da öncelikle karşı karşıya gelen, burjuvazinin silahlı güçleriyle, işçi sınıfı ve emekçilerin (devrimin) öncü-devrimci güçleridir. Faşist rejimin, savaşı cezaevleri cephesinde yoğunlaştırıyor olması ise, esirlerin başı üzerine dayanan bir pazarlıktan, bir kirli savaş yönteminden başka bir şey değildir.

Zira sistemin dünkü ve bugünkü siyasi iradesi, devrimci iradeyi teslim alamayacağını çoktan öğrenmiş bulunmaktadır. Devrimci tutsaklar bedel ödemekten asla çekinmeyeceklerini her vesileyle defalarca kanıtlamış bulunmaktadır. Öyleyse sistemin asıl pazarlığı içeridekilerle değil, dışarıdakilerle. Kapitalist barbarlar, “isteklerimizi yerine getirmesenz esirleri üçer-beşer öldürürüz!” tehdidiyle, asıl dışarıdaki mücadeleyi dizginlemek, IMF-TÜSİAD’ın emeği köleleştirme programını rahatça uygulamaya sokmak istiyorlar.

Kuşkusuz tehditle de yetinmiyor, ne kadar “ciddi” olduğunu kanıtlamak istercesine, içerde ve dışarda “sürek avları” düzenliyor. En caniyane yöntemlerle 10 devrimciyi katletmekten, cenaze törenlerini terörle dağıtmaktan çekinmiyor. IMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı çıkan, kitleleri mücadeleye çağıran devrimci yayın organlarını, sürekli toplatmalar, yönetici ve yazarlarına hapis ve para cezaları, çalışanlarına kovuşturma, gözaltı,

işkence ve tutuklama (hatta kaçırma-kaybetme-öldürme) uygulamalarıyla etkisizleştirmeye çalışıyor.

Bu ücretli kölelik düzeninin sahipleri ve uşakları istiyorlar ki; işçi ve emekçiler, sendikasızsiz, sigortasız, haksız-hukuksuz, ömür boyu sefalet ücretine talim etsinler. Artık çalışamaz hale geldiklerinde ise sessiz sedasız “mezarda emekli” olsunlar. Yani uysal köleler olarak, açlığa, sömürüye ve zulme karşı çıkmassınlar.

Bu, kitleleri ıslah politikasıdır.

Peki bu mümkün müdür?

Sermaye işçi sınıfını (ya da devrimcileri) ıslah edebilir mi?

Kölecü düzenin sonu, biraz da köle isyanlarıyla belirlenmiştir. (Değişimin iktisadi temelinde üretim araçlarındaki gelişmelerin yatıyor olması, sınıflar arasındaki çatışmanın değişimdeki önemini karartmaz.) Köleler ki, çağın egemen sınıfı kölebeylerinin gözündeki insan bile değildirler; bir hayvan gibi avlanır, pazara çıkarılır, alınır-satılırlar, kırbaçlanır hatta öldürülürler. Ama isyanların önü bir türlü alınamaz, köleler ıslah edilemez, çünkü onlar insandır...

Şimdi kapitalist beyler, işçi sınıfı ve emekçileri ıslah etme-köleleştirme hevesindeler. Üstelik köleliğin tarihe gömülmesinin üzerinden asırlar, işçi sınıfının iktidar bilincine ulaşmasının üzerinden iki asra yakın zaman geçtikten ve bir dizi iktidar deneyimi edindikten sonra. Bu tarih bile, çürüyen sistemin ne kadar boş hevesler peşinde koştuğunu göstermeye yetiyor. Fakat işçi sınıfının neden ıslah edilemez olduğunu, kendi ülkemizden, kendi sınıf mücadelemiz üzerinden örneklemekte yarar var.

“Ya ıslah, ya imha” Türkiye burjuvazisinin 76 yıllık politikasıdır. (Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikası da, aynı politikanın bu alana uygulanmasıdır.) Rusya’daki işçi ihtilali ve kurulan sosyalist işçi devletinin, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfının da iktidar hevesini besleyeceği açıktı. Nitekim Türkiye’de de bir komünist partinin kurulması gecikmedi. Ama cumhuriyet rejimi kurucularını imha etmek

suretiyle TKP’yi ıslah etme yolunu tuttu. Mustafa Suphi ve 15 arkadaşı, Kemalist iktidarın mayasını oluşturan Teşkilat-ı Mahsusa artığı kontra çeteleri tarafından katledilerek Karadeniz’in karanlık sularına gömüldüler.

Bu katliamı, sınıfın ekonomik-demokratik haklar mücadelesine, sendikal örgütlenme mücadelesine yönelik saldırılar takip etti.

Burjuva iktidarın kurulduğu 1923’ten ilk resmi işçi sendikası

Türk-İş’in kurulduğu 1954 yılına kadar, işçi sınıfının tüm sendika girişimleri azgın bir devlet terörüyle engellenmeye çalışıldı. Pek çok öncü işçi-sendikacı işkencelerden geçirildi, hapislerde çürütüldü, katledildi.

Ama hiçbir işçi sınıfını ıslah etmeye yetmedi...

Mücadele gün geçtikçe büyüdü, yaygınlaştı. İşçi sınıfı bu mücadele içinde bilinçlendi, gelişti. Bu gelişmenin belirli bir aşamasında-gündelik terör aygıtları artık rejimin ihtiyacını karşılayamaz olduğunda- ise daha sıkı bir baskı rejimi, yani askeri darbeler dönemi başladı. Bundan sonraki 30 yıla, askeri darbeler, sıkıyönetim uygulamaları, idamlar, infazlar, katliamlar, sendika-grev-direnış yasakları, öncü işçi avları damgasını vurdu.

Ama hiçbir işçi sınıfını ıslah etmeye yetmedi...

15-16 Haziranlar, DGM-TARİŞ direnişleri, madenci grev ve direnişleri ve nihayet büyük Zonguldak yürüyüşü, kapitalist kölelik rejiminin “ya ıslah ya imha”/“ya teslimiyet ya ölüm” politikasına sınıf cephesinden verilmiş yanıtın ara başlıklarıdır. Tümünü tek başlık altında toplarsak; yanıtımız “Ya direniş, ya ölüm!”dür. Tıpkı Ulucanlar’da devrimci tutsakların katil sürülerine haykırdığı gibi. İnsanlık ıslah edilemez, devrimci tutsaklar teslim alınamaz.

Ulucanlar davasına sahip çıkmak için **22 Şubat'ta** **Ankara'ya!**

Sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik olarak tarihinin en kapsamlı saldırılarını gerçekleştirdiği bugünlerde, devrimci tutsaklara yönelik teslim alma ve imha etme saldırısı da hızlanmıştır. Sermaye devleti bu pervasızlaşan saldırılarında, toplumsal hareketliliğin geri bir düzeyde olmasından da güç ve cesaret almaktadır.

90'lı yılların başından itibaren, tutsakları yalnızlaştırma ve teslim almanın yolu olarak görülen hücre tipine geçiş için girişimlerde bulunulmuştur. Bu saldırılar her seferinde devrimci tutsakların kararlı direnişleriyle, 96'da olduğu gibi şehitler verilerek püskürtülmüştür. Ancak devlet, gelinen süreçte, bu "sorunu" çözmekte kararlı görünüyor ve tüm hazırlıklarını bu doğrultuda yapıyor. Yapılan saldırı hazırlıkları içeride ve dışarda güçlü bir karşı koyuşla göğüslenemediği koşullarda, katliamlarına yenilerini eklemekten kaçınmayacaktır. Buca, Ümraniye, Diyarbakır katliamlarından sonra Ulucanlar katliamı, sergilenen vahşetin boyutlarından dolayı, hafızalarımıza silinmemek üzere kazanmıştır.

Ulucanlar katliamından bu yana yaklaşık 4 ay geçti. Bu süre içerisinde Cumhuriyet Savcılığı bir iddianame hazırladı ve katliamdan dolayı devrimci tutsakları suçlu ilan etti. 5 devrimci tutsağın devlet güçleri tarafından katledildikleri söylenmekle birlikte, hiçbir "görevli" hakkında dava açılmadı. Yoğun işkence izleri taşıyan diğer 5 tutsağın ise arkadaşları tarafından öldürüldüğü iddia ediliyor. Hiçbir hukuk normuna dayanmayan ve gülünçlüğü ölçüsünde iğrenç olan iddianameyi hazırlayan savcılar, en az katliamı gerçekleştiren katiller kadar suçludurlar.

Avukatların yaptıkları suç duyurusuna da görevsizlik kararı verilmesi nedeniyle, görülecek tek dava saldırıya uğrayan tutsakların yargılanacağı dava olacaktır. Ulucanlar davasının, bir katliam davası olmasından öte, dönem itibarıyla daha özel bir anlamı vardır. Ulucanlar davasına sahip çıkmak demek, hücre tipine, tutsakların imha edilmesine, hak gasplarına karşı çıkmak demektir. Bu dava sahiplenildiği ölçüde, önümüzdeki süreçte zindanlara yönelik olarak hazırlanmakta olan şiddetli saldırıyı püskürtebilmek için gerekli birliktelik ve direniş yaratılabilecektir.

Devletin Mayıs ayından itibaren devreye sokmayı planladığı hücre tipi cezaevleri, saldırının en üst boyutunu temsil etmekle birlikte, saldırı bununla sınırlı değildir. Geçtiğimiz günlerde Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlığı ile Jandarma Genel Komutanlığı arasında imzalanan cezaevi protokolü, tutsaklar-yakınları ve avukatları üzerinde çok sıkı bir denetimi ve yoğunlaşmış devlet terörünü içeriyor. Öyleyse Mayıs ayını beklememeli, saldırıya karşı direnişi bugünden adım adım örmeliyiz. 22 Şubat'ta başlayacak Ulucanlar davasına da bu bilinçle katılmalı, destek vermeli, sahip çıkmalıyız.

Bugüne kadar gerçekleşen katliam davalarına bakıldığında, ilk birkaç mahkemenin ardından ilgi ve desteğin azaldığı gözleniyor. Katillerin yargılanması, hesap sorulması ve devrimci tutsaklara sahip çıkılması için her duruşmaya toplu katılım gerekmektedir. Cezaevleri sorunu yalnızca devrimci tutsakları ve yakınlarını ilgilendiren bir sorun değildir. Devletin saldırısının topyekun olduğunu söylüyorsak, bugün devrimci tutsakları hedefleyen saldırı yarın hak ve özgürlükleri için mücadeleyi yükselten işçi ve emekçilere yönelecektir.

Öyleyse Ulucanlar davasının tüm duruşmalarına işçi sınıfı ve emek örgütleri tüm güçleriyle katılmalı ve sahip çıkmalıdırlar. "Sosyal güvenlik" yasa tasarısına karşı gerçekleşen eylemler sendikal ihanet, deprem vb. nedenlerle kesintiye uğramıştır. Fakat önümüzdeki süreç, emekçilerin ekonomik ve sosyal hakları için mücadeleyi yükseltecekleri bir süreç olacaktır. Emekçilerin bu talepleri siyasal taleplerle birleştirilebildiği ölçüde, bu süreçten kazanımlı çıkılabilir ve sermayeye geri adım atırılabılır.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Saldırıya uğrayan tutsaklar değil, katliamcılar yargılsın!

22 Şubat'ta Ankara'ya!

Yeni katliamlara **izin vermeyeceğiz!**

Ümraniye idaresi ve dış güvenliği yeni 4 Ocak katliamları için hazırlık yapıyor.

Biz Ümraniye Hapishanesi'nde oğulları, kızları, yakınları bulunan tutuklu ve hükümlü aileleriyiz. İki haftadır gittiğimiz ziyaretlerde, ziyaretçilerin arama ve diğer işlemlerinin yapıldığı nizamiye diye adlandırılan bölümde, çocuklarımızın bazılarının resimlerinin asıldığını görüyoruz.

Resimlerin neden asıldığını sorduğumuzda, bazıları "firara karşı önlem" derken, bazıları da pişkince ve adeta bizle dalga geçerek "onlar en uslu mahkumlar, diğerlerine örnek olsunlar diye astık" diye cevaplıyorlar. Biz hapishaneleri de, idareleri de, hapishanelerde neler yaşandığını da, askeri de, idareyi de öğrendik. Kimse bizi "firarı önlemek" yalanlarıyla kandıramaz. Daha dört ay bile olmadı, Ankara Ulucanlar hapishanesinde on tutuklu katledildi. Orada da benzer uygulamaların olduğunu, katliam sırasında bazı tutukluların ismiyle çağrıldığını, resmiyle arandığını, bu şekilde tespit edilen birçok tutuklunun diğerlerinin arasından seçilip, işkence edilmeye götürüldüğünü, bunlardan bazılarının da katledildiğini iyi biliyoruz.

Ayrıca, burası Ümraniye Hapishanesi ve biz buranın geçmişini de biliyoruz. Bunları biz yaşadık. '96 yılının başında, burada bu hapishanede 4 tutuklu evladımız katledildi. Ve o katliamda da, askerler bazı tutukluları ellerinde fotoğraflarla aradılar. Ulucanlar Hapishanesi'ndeki katliamdan sonra subayların ve askerlerin, "yakında sıra size de gelecek" diye tehdit ettiğini biliyoruz. Bize bile "çocuklarınız uslu durmazsa sonları öyle olur" diyenler herşeyi yapar. Kimse bize firardı, uslu mahkumdu yalanları anlatmasın. İnanmıyoruz.

Biz evlatlarımızın hayatından endişe ediyoruz. Resimlerin asılması katliamların habercisidir. Resimleri asarak katillere kolaylık sağlamak istiyorlar. Bu resimleri asanlar, hapishane idaresi ve dış güvenliğe bakan jandarmadır. Evlatlarımızın başına gelecek herşeyin sorumlusu onlar, Adalet Bakanlığı ve devlettir.

Ümraniye Hapishanesi nizamiyesine tutukluların resimlerinin asılması katliam hazırlığıdır. Bu katliam hazırlıklarına karşı herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Evlatlarımızın katledilmesine izin vermeyeceğiz!

Evlatlarımız onurumuzdur!

Biz doğurduk katillere öldürtmeyeceğiz!

20 Ocak 2000
ÖZGÜR TAYAD

Tutsak yakınları çalışması mesafe **almaya devam ediyor...**

Başta F Tipi hücre saldırısı olmak üzere devrimci tutsaklara yönelik hak gaspları ve uygulamalara karşı saldırının muhataplarından olan ve tutsaklarla kamuoyu arasında köprü işlevini gören tutsak yakınlarının örgütlenme çalışmaları, son zamanlarda hızlanmış durumda. Sürece yönelik dayanışmayı ve birlikteliği sağlamak amacıyla, İstanbul'da ikinci aile toplantısı gerçekleşti.

İlk toplantıdan sonra daha farklı ve geniş bir bileşimle gerçekleşen bu ikinci toplantı, bu zamana kadar yapılan işlerin değerlendirilmesini de içeren açılış konuşmasıyla başladı. Ardından cezaevlerinin son durumuna ilişkin değerlendirme yapıldı.

Örneğin, Ümraniye Cezaevi'nde bayramdan bu yana 24 tutsağın resmi arama yapılan bölüme asılmış bulunuyor. Devletin Ümraniye'ye gerçekleştirebilecek bir müdahalesinde ilk katledilecek olan hedef insanlardan oluşuyor. Keza benzeri bir uygulama Gebze Cezaevi'nde de başlamış durumda ve Gebze'de savcı değiştikten sonra soyadı tutmayan hiç kimse görüşe alınmıyor. Bayrampaşa'daki işlemler de yoğunlaştı ve cezaevine girmek için saatlerce beklemek gerekiyor. Ayrıca devletin hücre tipine geçişin öncesinde de saldırıları hızlandırmasının işareti olarak imzalanan protokol hakkında tartışma yapıldı.

İkinci olarak, 29-30 Ocak tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan İHD kurultayına ailelerce toplu olarak katılmak sorunu tartışıldı. 2 gün sürecek kurultay süresince F tipine karşı örgütlenmenin ve Ulucanlar davasına katılımın gündemleştirilmesi önerildi.

Üçüncü gündemimiz ise, Ulucanlar davası idi. İstanbul'dan davayı sahiplenebilmek ve katılımı en güçlü kılabilmek gerekliliği üzerinden bir tartışma yapıldı.

Önümüzdeki süreçte periyodik olarak gerçekleştirilecek aile toplantıları ve yeni yere yenleşildiği oranda ailelerce işletilerek örgütlenmenin kurumsallaşmasını hedefliyoruz.

Devrimci tutsak yakınları/İstanbul

CMK ve diğer bazı dava tutsaklarının açıklaması:

Faşist iktidar yeni yılda da devrimci tutsaklara yönelik saldırılarına devam edecek

Ecevit hükümeti yeni yılın ilk günlerinde yeni bir saldırı kararının altına imza attı. 5 Ocak 2000 tarihinde Bülent Ecevit, Hüsamettin Özkan başkanlığında Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanları ile Jandarma Genel Komutanı Rasim Betir'in katıldığı bir toplantı düzenlendi. Bu toplantının gündemi yine hapishanelerdi.

Ecevit, toplantının ardından yaptığı açıklamada hapishanelere ilişkin yeni bir protokol imzalandığını ve kısa sürede uygulamaya geçileceğini açıkladı. Protokolün özü tutsaklara yönelik yeni saldırılardır.

Ecevit yaptığı açıklamada alınan kararların gerekçesini sıralarken, gerçekleştirecekleri saldırıları kamuoyu nezdinde meşrulaştırmak ve zemin hazırlamak istiyordu. Güya toplanmalarının amacı *"tutuklu ve hükümlülerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi, hapishanelerin sağlık açısından daha yeterli düzeye getirilmesi, tedavi olmada ortaya çıkan sorunların çözülmesi, işeyle ilişkin sorunların çözülmesi"*ymiş. *"Bu protokolün uygulanmasıyla birlikte cezaevlerindeki bütün sorunlar çözülecek"*miş... Burjuva basında üzerine düşen görevi yerine getirmek için çabalayıp durdu. Burjuva basına göre devlet tutsaklar için iyi şeyler yapıyordu.

Ecevit, açıklamasında yapılan toplantının asıl amacını da gizlemedi. Fakat bu saldırı kararlarını "masum" gerekçeler altında gizlemek için epey çaba harcadı.

Şöyle diyordu Ecevit;

"Tabii bunun bir de mimari boyutu var.

Cezaevlerinin güvenlik ve sağlık açısından daha yeterli bir düzeye gelebilmesi için gerekli yapılanma biçimi çok önemli.

6 cezaevinin yapımı sürüyor. 5 yeni cezaevi ihale aşamasında. Bunların 1 yıl içinde tamamlanmasıyla sorunlar biter. Yaşam koşulları çok daha olumlu hale getirilecek."

Tutsakların sağlığı, rahatı için çabalıyorlar. Ama mimari sorun var. Bu da "F tipi", yani hücre tipi hapishanelerin gerekliliği.

Hiçbir alanda başaramadıkları "Avrupa standartlarını" devrimci tutsakları teslim almayı hedefleyen hücre tipi cezaevleri olunca hiçbir pürüz çıkmadan hayata geçiriyorlar.

Alınan saldırı kararlarında hücre tipi hapishanenin

yanısıra, tutsaklara ve tutsak yakınlarına yönelik yeni baskı uygulamaları var. Ancak kimse bunlardan söz etmiyor.

Hücre tipi hapishane tartışması uzun bir süredir devlet tarafından bilinçli bir şekilde gündeme getiriliyor. Bilerek ya da bilmeyerek devletin bu politikalarına alet olanlar, hapishaneleri hedef gösterip, hücreleri şirin gösterenler bazı şeyleri bilmek ve düşünmek zorundadırlar.

Bu tartışma basit bir "mimari yapı" tartışması değildir. Devrimci tutsakları hapishanelerde rahat yaşatmak kaygısı hiç değildir. Ulucanlar katliamı hatırlardadır. Ne devlet 10 devrimci tutsağı yalnızca koğuş istedi diye katletmiştir, ne de devrimci tutsaklar direnmiş, şehit düşmüştür. Sorunun özünde devrimci tutsakların teslim alınması isteği, tüm halka yönelik saldırıların bir parçası olarak, hapishanelerde de faşizmin baskı ve terörle sonuç alma çabası vardır. Devletin devrimci tutsaklar üzerindeki baskısı yapılan toplantılar ve alınan kararlar, ülkemizde yaşananlardan bağımsız değildir.

Egemen sınıflar, bu ülkeyi yönetenler bugün her zamankinden daha fazla, daha açık olarak boğazlarına kadar ihanete batmıştır. Emperyalizm, ben sömürürüm, ya bana uşaklık yaparsanız, ya da yok ederim diyor. Ben aşağılarını, gelir ülkenizde kurumsalaşım, kimse bana ses çıkarmasın diyor. Ülkemizin emperyalizmin ve uşaklarının çiftliği haline getirilmesine ses çıkarmayan, her türlü uşaklığı onaylayan bir halk yaratmaya çalışıyorlar. Her türlü baskı ve sömürüye ses çıkarılmayan bir ülke istiyorlar. Hapishanelere saldırı da, tutsakların direnişi de bu gerçeklikle birlikte düşünülmelidir.

Bu koşullarda onlara boyun eğmeyen faşizme ve emperyalizme karşı mücadele eden devrimciler, devrimci tutsaklar önlerindeki en büyük engel durumundadır. Pervasızca uygulanmaya çalışılan hücre tipinin de anlamı bu direnişi kırma düşüncesinden başka bir şey değildir.

Hücreler emperyalizmin belirlediği standartlardadır.

Hücre tipi hapishaneler dünyanın her yerinde aynı amaçla gündeme getirilmiştir. Emperyalist ülkelerde de onların sömürgelerinde de bu uygulamanın temelinde düzen karşıtı olanların teslim alınması amacı vardır.

Bunun için "Avrupa standartları" dedikleri esas olarak egemen sınıfların halklara ve onun öncülerine saldırılarında en uygun, sonuç alıcı gördükleri standarttır.

Herşey, inançlarından, siyasi düşüncelerinden soyundurmak için. Herşey kişiyi devrimci düşüncelerinden soyutlamak ve teslim almak için. Herşey sömürü düzeninin devamı için.

Başka türlü düşünenler büyük bir yanılgı içindedirler. Yüzbinlerce insanımız bugün çadırlarda yaşarken, kalını kıpırdatmadığı gibi onları soymanın hesaplarını yapan devlet, hücre tipi hapishaneler için 20 trilyon liraya yakın para harcıyor. Neden? Bir türlü diz çöktüremediği devrimci tutsakları çok sevdiği için mi?

Elbette hayır. Emperyalizm ve işbirlikçileri daha rahat sömürmek, ülkemiz zenginliklerini hiçbir engelle karşılaşmadan talan etmek için bu kadar parayı harcıyorlar.

Biz devrimci tutsaklar olarak geçmişten bu yana alınan tüm saldırı kararlarını bedel ödemekten kaçınmadığımız için boşa çıkardık. Devrimci tutsakların istemediği hiçbir politikanın hangi türden olursa olsun saldırılarla katliamlarla uygulanma şansının olmadığını gösterdik. Bundan sonraki kararlar da aynı şekilde uygulanamayacaktır.

Her ne kadar bu saldırı kararları devrimci tutsaklara yönelik olarak alınmış gözükse de asıl olarak tüm halka yönelik saldırıların bir parçasıdır. Devrimci tutsakları teslim aldığı anda tüm halka daha rahat saldırılabileceğini bilen faşist devlet bu nedenle sürekli planlar, yol ve yöntemler arıyor. Bu yanılla saldırılara karşı devrimci tutsakların zaferi tüm halkın zaferi olacaktır. Tüm halkımızı saldırılara karşı mücadelede devrimci tutsaklarla birlikte hareket etmeye çağırıyoruz. Faşist devletten hesap sormaya, tüm saldırı politikalarını yerle bir etmeye çağırıyoruz. İktidar bilmeli ki, devrimci tutsaklara saldırdığında sokaklarda gezemeyeceklerdir. Onlar saraylarında yaşayabilirler, ama bilmelidirler ve öğrenecekler ki, sokaklar, kırlar, tüm ülke halkındır, devrimcilerindir.

DEVİRİMCİ TUTSAKLARA VE EMEKÇİ HALKLARIMIZA YÖNELİK HİÇBİR SALDIRI POLİTİKASI SONUÇ ALAMAYACAKTIR!

Ümraniye Cezaevi'ndeki siyasal tutsaklar:

Doğabilecek sorunların sorumlusu devlet olacaktır!

İstanbul Barosu Cezaevleri Komisyonu'na...

Biz Üsküdar E-Tipi Kapalı Cezaevi'nde bulunan siyasal tutsaklar olarak, bir süredir devletin sistemli politikalarının direkt yansıması olan sorunlar yaşamaktayız.

Aşağıdaki başlıklar halinde sıralayacağımız sorunların giderilmesine ilişkin şimdiye kadar olan tüm girişimlerimiz, bizden kaynaklı olmayan nedenlerden dolayı boşa çıkmış/çıkarılmış durumdadır. Defalarca sorunun giderilmesi için Üsküdar Cumhuriyet Başsavcısı ve cezaevi savcısı ile görüşme talebinde bulunduk. Ancak hiçbir talebimiz şimdiye kadar olumlu karşılanmamakla beraber, süreçte bahsedeceğimiz olumsuzluklar da sistemleştirilerek devam ettirilmiştir.

Gelenen bu noktada doğacak/doğabilecek olumsuzlukların yaratıcı ve geliştiren olmadığını bir kez de sizin aracılığıyla belirtmek istiyoruz. Bizler sorun çıkması değil, sorunların halledilmesi anlaşıyoruz. Doğabilecek daha büyük olumsuzlukları gidermek için, sizlerin Üsküdar Cumhuriyet Başsavcısı'yla aşağıdaki başlıklar halinde koyacağımız sorunlar çerçevesinde görüşerek, bunların giderilmesi

için yardım etmenizi talep ediyoruz.

Yaşanan sorunlar:

1- Cezaevi nizamıyesisi kapısına siyasal tutsaklardan 24 kişinin resmi asılmıştır. Yeni katliamlar, komplolar hazırladıklarının bir belgesidir bu resimler. Diğer taraftan ziyarete gelen ailelerimizi ve yakınlarımızı psikolojik baskı altına alma, yalnızlaştırma ve tedirgin etmeyi amaçlamaktadırlar.

2- Yaşanan sorunların özellikle giderilmemesi için, cezaevi idaresi sorumluluğu dış güvenliğe atarak sorunun boyutlanması zemini hazırlamaktadır.

3- Tedavi edilmemiz engellenmeye çalışılmaktadır. Muayenelerde askerin güvenlik bahanesiyle bayan tutsakların muayene edildikleri odaya girmesi, hastahaneye gidiş-gelişlerde dayak atma, doktorları baskı altına alarak hastanın kendisinin muayene olmadığını şeklinde düzmece tutanaklara imza attırmaları, tüberkülozlu ve çok sayıda sarılık hastası olmasına rağmen tedavi edilmemeleri, uyguladıkları yöntemlerden bazılarıdır.

4- Ziyaretçilerimize yönelik onur kırıcı davranışlar

içerisine girerek, onları yıldırmaya, bizleri de yalnızlaştırmaya çalışmaktadırlar. Ziyarete geliş-gidişlerde polisler-asker organize tarzda ziyaretçilerimize yönelik tehdit ve gözaltıların olması, girişte ve son süreçte çıkışlarda da üst aramaları yapılması, getirilen eşya ve yiyeceklerin keyfi olarak alınmaması, bir hafta aldıklarını bir sonraki hafta keyfi olarak almamaları, yiyecek ve eşyaları kontrol adı altında kullanılamaz hale getirdikten sonra vermeleri.

5- DGM'den tutuklanıp gelenleri itirafçıların ya da bağımsızların olduğu hapishaneye göndermeye yönelik olarak, askerlerin baskı uygulaması ve kabul edilmediğinde de dövülmesi, benzer şekilde tahliyelerde hastanelik edene kadar dövmeler artık rutinleşmektedir. Dışarıya gönderdiğimiz mektuplar keyfi olarak gönderilmemekte ve el konulmaktadır.

Bir kez daha altını çiziyoruz. Yapılan yukarıda saydığımız uygulamalar sistemli ve bir devlet politikasıdır. Yapılanlarla önümüzdeki süreçte devreye sokulacak tabutluk saldırısının ve yeni katliamların zemini hazırlanmaya çalışılmaktadır.

Ümraniye Cezaevi'ndeki siyasal tutsaklar

İHD Cezaevleri Kurultayı ***29-30 Ocak'ta Ankara'da yapılıyor*** **Hücre saldırısına karşı** **etkili bir kampanya** **gündeme alınmalıdır**

İnsan Hakları Derneği tarafından bir süre önce güncel siyasal gelişmelere müdahale anlamında 2 ayrı etkinlik gündeme alındı. Birincisi Cezaevleri Kurultayı, ikincisi ise Banış Konferansı idi. Yapılan işbölümü sonucu Barış Konferansı'nın hazırlanması İstanbul şubeye verilirken, Cezaevi Kurultayı ise Ankara şubeye verilmiş oldu.

Geçmişten beri cezaevlerinde yaşanan sorunların dününü, bugününü ele almak ve yaşanan saldırılara ve sorunlara çözüm yolları belirlemek amacıyla düşünülen kurultay çalışmaları yaklaşık 2 ay önce başladı. Bu süre boyunca birçok sorun yaşansa ve hedeflenen çalışma tam anlamıyla sürdürülemez de belli bir mesafe alındı. Konuşmacı ve katılımcılara ulaşıldı, sosyalist basında duyurular yapıldı, aile toplantılarında dile getirildi. Kurultay'a yönelik program belli eksiklikler olmasına rağmen düzenlenip dağıtıldı. Çağrı ve duyuru yapılabilmesi için afiş ve broşür hazırlandı, ancak 1 hafta kala çalışması başlatılabildi.

Kurultay'a yönelik çalışma genel anlamda büyük eksiklikler taşıyor. Bunda da en etkili faktör, Ankara şube üzerinden yürütülmesi ve diğer şubelerin yalnızca destek vermesi yönünde karar alınmasıdır. Türkiye genelinde hedeflenen bir çalışma olmasına rağmen çalışmanın yalnızca Ankara şube tarafından üstlenilmesi ve oradaki çalışmanın da Genel Merkez'in denetimine girmesi, hazırlığın baştan kısıtlanması ve çerçevenin daraltılmasına neden oldu.

Kurultay 2 gün boyunca sürecek. İlk gün Genel Merkez salonunda 5 ayrı masa oluşturulacak. Masalar başlıca; "Kapatılarak cezalandırmanın tarihsel süreci", "Türkiye'de cezaevleri ve devlet politikaları", "Türkiye cezaevlerinde yaşam standartı", "Yönetim sorunları", "Cezaevlerinde insan hakları, sorunlar ve çözüm önerileri" gibi ana başlıklar üzerinden çalışma yürütecek. Bu başlıklar altında maddeler halinde sorunu derinleştiren ve açıklayan alt başlıklar oluşturuldu.

2. gün ise Vedat Dalokay Kokteyl Salonu'nda sürecek Kurultay, konukların konuşmasına, katılımcıların tebliğ ve konuşmalarına, çalışma gruplarının raporlarının okunmasına yer verilip sonuçlanacak şekilde programlandı.

Cezaevi sorununun bu kadar yakıcı olduğu bir evrede, kurultay gibi bir etkinliği daha fazla önemsemek gerekiyor. Oysa bizzat düzenleyici konumdaki İHD bile, Genel Merkez'inin anlaşılması kolay

olmayan tutumu nedeniyle bu öneme uygun davranmamaktadır.

Birincisi bu Kurultay için İHD Genel Merkezi'nce ayrılan bütçe 270 milyondur. Bu bütçeyle afiş, bildiri, yer tutulması, yol sorununun çözülmesinin sağlanamayacağı ortadadır.

İkincisi, 2 gün üzerinden gerçekleşeceği söylenen Kurultay, fiilen tek güne düşürülmüş durumdadır. İlk gün gerçekleştirilecek çalışma gruplarının toplantıları Genel Merkez'de masa başında gerçekleştirilecektir. İkinci gün ise bir salonda etkinlik olacaktır.

Üçüncüsü bir süre önceden illerdeki cezaevi komisyonlarınca belirlenen ve sorunun bire bir muhatabı olan tutsak yakınlarının konuşmaları iyice daraltılmış ve birkaç kişiyle sınırlandırılmıştır. Geri kalan konuşmacılar Genel Merkez'ce belirlenmiştir. Böylelikle hem cezaevleri komisyonlarının inisiyatifini çığnemiş, hem de tutsak yakınlarının katılımı sınırlandırılmıştır.

Bu yaşanan olumsuzluklara rağmen tutsak yakınları Cezaevi Kurultayı'na sahip çıkmak ve saldırılara yanıt verebilecek örgütlenmeleri yaratmak zorundadır.

Cezaevlerine yönelik devletin politikaları günbegün kamuoyunun gündeminde tutulmaya çalışılıyor. Demokratikleşme ve insan hakları sorunu olarak gösterilen af tartışmalarının ardında ise, gerçekte F tipi cezaevlerine geçiş yatmaktadır.

Bu çerçevede ilkin, halihazırda cezaevlerine yönelik en sistematik saldırı olarak tanımlayabileceğimiz F tipi saldırısına karşı ciddi bir tartışma gündeme alınmalı ve hücrelere karşı bir kampanyaya dönüştürülmelidir. Bu saldırıyı kolaylaştırmaya yönelik af tartışmalarının iç yüzü teşhir ve mahkum edilmelidir.

İkincisi, önümüzdeki günlerde başlayacak ve ilk duruşması 22 Şubat'ta gerçekleşecek olan Ulucanlar davasına ilişkin olarak ele alınması gereken destek ve dayanışma görevleri var.

Kurultay, bu iki gündemi de içerecek şekilde bir kararla, bir eylem programı ve takvimiyle sonuçlanmalıdır. Kurultay şikayetlerin ya da yakınmaların yapılacağı bir salon toplantısı değil, somut çözüm önerilerinin getirileceği ve bu doğrultuda kararlar alınacağı bir mücadele platformu olmak zorundadır. Bunun için başta tutsak yakınları olmak üzere cezaevi süreçlerine duyarlı olan tüm kurum ve örgütlenmelerin Kurultay'a güçlü ve gündeme yönelik hazırlıklı katılmaları gerekmektedir.

Hizbullah operasyonunun **gösterdikleri ve gizledikleri**

"Laik demokratik Türkiye" operasyonu tüm hızıyla sürüyor. Şimdi de sahnede "İslamcı teröre karşı mücadele" oyunu var. Savaş filmlerini aratmayacak baskın sahnelerine, kan ve ceset kokuları yüklü görüntülere diyecek yok. Fakat anlatılan hikaye fazlasıyla sırtıyor. Zira, emniyet ve MİT bürolarında yazılmış hikayeler, uzman kontra basının sayfalarından bile dökülecek kadar iğreti.

Bu "İslamcı" terör örgütünde faşist beslemelerden Ermeniler'e ve Susurluk bağlantılarına kadar herkesi bulmak mümkün. Nasıl olmasın ki? Bu katiller çetesinin hangi koşullarda ve kimler eliyle örgütlendiği bu derece açıktır... Sadece Türkiye'deki kolu değil, Hizbullah'ın tüm Ortadoğu faaliyeti, bölgedeki kontr-gerilla saldırılarının en kanlı maşalarından biri olduğunun kanıtlarıyla doludur.

Hizbullah, Kürt halkına karşı yürütülen kirli imha savaşı yıllarında, kontr-gerilla tarafından örgütlenmiş ve kullanılmış bir taşeron yapıdır. Sonunu getiren de taşeron olmasıdır. İş bitmiş, ihtiyaç sona ermiştir. Ama yapılan iş öylesine kirli ve kanlı, aynı oranda kârlıdır ki, bir çırpıda kesip atmak mümkün olmamaktadır. Görünen odur ki, tıpkı Susurluk'un diğer çeteleri gibi, Hizbullah da, devletle işi bittikten sonra kendi adına "çalışma"ya devam etme yoluna gitmiştir. Bu bugünkü operasyonun bir gerekçesi, ama en basitidir. Devletin Hizbullah operasyonu için, diğer çete operasyonlarından da önemli başka gerekçeleri ve ihtiyaçları vardır.

Öncelikle Hizbullah, "yeşil" pasaportlu, MİT kimlikli maaşlı elemanlardan değil, parçabaşı çalıştırılan devşirmelerden oluşturulmuş bir taşeron çetedir. İkincisi ve daha önemlisi ise, adıyla müsemma, "dinci terör" örgütüdür. Yani, "şeriata karşı mücadele" nümayişi için biçilmiş kaftandır.

Operasyonun daha ilk aşamasında ortaya atılan, A. Taner Kışlalı ve Bahriye Üçok bağlantısı yemi, laik-demokrat cumhuriyetçileri yakalamış bulunuyor. Cumhuriyet gazetesinin ilk tepkisi "biz yazmıştık" oldu. Dün kenarından köşesinden de olsa devleti işaret edenler, devletin bir işaretiyle yüzgeri etmekten hiç hicap duymuyorlar. Kimi yazarların "Bu canavarı yaratan kim?" diye sorması ise, çizgide en küçük sapma dahi yaratmıyor. "HADEP'li iki kardeş" yeminin "yeminli" teslimiyetçiler tarafından nasıl kaptırıldığını ise önümüzdeki günlerde izleyeceğiz.

Bunlardan daha ciddi bir başka tuzak ise, henüz ortaya atılmamış olmakla birlikte yeterince işareti bulunan, sol kesim için düşünülmüş olanıdır. Yarın, kurban listesine kayıp devrimcilerden birkaçının adı da eklenebilir. Hizbullah'a yüklenen asıl işin kaçırma-kaybetme-katletme olduğunun bilindiği koşullarda, "İslamcı terörün kökünü kazıdık" propagandası eşliğinde, suçların sahibinden taşeronu havale edilmesi işten bile değildir. Devrimci hareketlerin böyle bir tuzağa düşmesini bile düşünemiyoruz. Ancak, demokrasinin sınıflardan soyutlanıp, her niyete uyarlanmaya başladığı noktada dikkatli olmak gerekiyor. Uyarımız özellikle, İslamcı teröre karşı laiklik cihadında eline bayrağı kapıp devletin peşine takılanlardır.

Hizbullah'ın kanlı kimliği kimsenin gözünü karartmasın. O bir katiller çetesidir, bu açık. Lakin bir kiralık katiller çetesidir. Ve unutulmamalı ki, bugün Hizbullahı kiralayan yarı başkalarını kiralayacaktır.

Topyekun saldırıyı püskürtmek için zindan cephesi hazır

Tüm cepheler hazır olmalı!

Faşist sermaye devleti, devrimci tutsaklara yönelik saldırıların zeminini oluşturmak ve hücre saldırısında cephe gerisini sağlama almak için, zindanlarda gelişen her türlü olayı bir propaganda malzemesi olarak kullanıyor. Bayrampaşa Cezaevi'nde kendi çetelerinin gerçekleştirdikleri iç çatışmalarını devrimci tutsaklara saldırının bir malzemesi olarak kullanmış ve bir hafta sonra Ulucanlar'da 10 komünist-devrimci tutsağı katlederken onlarcasını daağır biçimde yaralamıştı.

Sermaye devleti aynı yöntemi kullanmayı sürdürdü. Metris Cezaevi'nde İBDA/C'li mahkumların askerleri rehin alması, hemen ardından Ulucanlar'da Bucaklar'ın küçük çaptaki isyanları, yine hücre saldırısının zeminini döşemeye yönelik propaganda malzemesi olarak kullanıldı. Yaşanan her iki olayın da devrimci tutsaklarla hiçbir ilgisi yoktur. Ancak katliamcı yetkililerin yaptığı bütün açıklamalar devrimci tutsakları hedef göstermektedir. Adalet Bakanı olaylar sonrasında aynı nakaratı tekrarlamıştır: Cezaevlerinde devlet hakim değildir, terörist liderlerinin denetimi altındadır, devletin hakim olması için F tipi çalışmaları sürüyor... Devletin cezaevlerine hakim olmaktan neyi kastettikleri ise açıktır: İstedikleri anda zorlanmadan katliamları gerçekleştirmek. Tıpkı 26 Eylül'de Ulucanlar'da olduğu gibi...

Cezaevlerinde devrimci tutsaklarla ilgisi olsun olmasın, yaşanan her olayın devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı malzemesi olarak kullanılması, cezaevlerindeki çete dalaşmalarının bizzat Susurluk devleti tarafından tezgahlandığını düşündürüyor. Bu tür provokatif "çalışmalar" kontr-gerillaya özgüdür. Dışarıda olduğu gibi içeride de aynı yöntemleri kullanacaktır.

Hücre saldırısının pratik ayağı ise, devrimci tutsakların bulunduğu hemen her zindanda adım adım yaşama geçirilmektedir. Bugün şu veya bu biçimde hak gasplarının olmadığı zindan yok gibidir. Zindanların her biri tek başına ele alındığında, yaşanan sorunlar o cezaevinin idaresiyle ilgili gibi görünse de, toplamına bakıldığında, saldırıların tek bir merkezden yönlendirildiği ortaya çıkıyor. Bartın zindanında yaralı tutsakların tedavilerinin engellenmesi ile Burdur zindanında 1. müdürün "Ulucanlar'da yarım kalan işi tamamlayacağız" sözleri, tek merkezden yürütülen saldırının birbirini tamamlayan parçalarıdır.

Saldırıya her cepheden hazırlanmalıyız

Devrimci tutsaklar zindanlara yönelik saldırılara kendi cephelerinden hazırlıklıdır. Ne var ki aynı şeyi dışarıya için söylemek mümkün değil. Ulucanlar katliamına rağmen dışarıda yeterli tepki örgütlenmemiştir. Dışarının içerideki gelişmeleri önemsemesi için katliamların yaşanması gerekmiyor. Ulucanlar katliamcılarına açılan soruşturmaların takipsizliğe uğraması ve üstelik Ulucanlar'da katledemediklerine idam istemiyle dava açmaları, "derin" devletin bu denli pervasız davranması, dışarıdaki sessizlikten dolayıdır. Kuşkusuz bu dışarıda hiçbir şey yapılmıyor anlamına gelmiyor. Ama yapılanların yetersizliği, kontraların cüretinden de anlaşılmaktadır.

Oysa zindan cephesine yönelik saldırılar işçi ve emekçilere yönelik topyekun saldırının bir parçasıdır. Bu gerçeklik komünist basında, özellikle Habip

yoldaşın yazılarında sıklıkla vurgulanmıştır. Daha sıklıkla da vurgulanması gerekiyor.

Sermayenin yapısal krizini hiç değilse nispeten hafifletebilmesinin tek yolu, krizi emekçilere fatura etmekten geçiyor. Sermayenin yıllardır yaptığı budur. Ancak geline aşamada faturanın sürece yayılması yetmemekte, faturayı yüklü bir biçimde emekçilere ödettirmenin hesabı yapılmaktadır. Bu nedenle topyekun saldırının zeminini oluşturacak bir takım yapısal düzenlemelere yönelinmiş ve saldırıya geçilmiştir. Tahkim ve mezarda emeklilik yasaları, IMF ile yapılan stand-by anlaşması vb., bu saldırının ilk adımlarıdır.

Böylesine yüklü bir faturayı işçi ve emekçilere ödettirmek kuşkusuz ki sermaye açısından riskler içeriyor. Bu yükselecek bir devrimci kitle hareketliliğidir. 17 Ağustos-12 Kasım depremlerinden sonra bu risk daha da artmıştır. Krizi emekçilere fatura etmenin kendisi bir saldırıdır. Ama bu saldırının sermaye açısından başarıya ulaşması için, yok etmeye dek varan fiili saldırılara girişmesi gerekmektedir. Susurluk kazasından sonra kısmen de olsa geride duran "derin" devletin yeniden "işbaşı" yapması bu ihtiyacın bir ürünüdür.

Saldırı topyekundur; işçi sınıfından küçük esnafa varana dek geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Bu anlamda bir saldırı miladı alınacaksa, bu Ulucanlar katliamının yapıldığı gündür. Katliamın tam da Ecevit'in ABD gezisine çıktığı gün yapılması bir rastlantı değildir. Ecevit Clinton'a devrimci tutsakların kanını sunarak, emekçilere yönelik saldırıda ne denli "kararlı" olduklarını göstermiştir.

Peki topyekun saldırı neden zindanlardan başlatılıyor? Bugün toplumsal muhalefetin en dinamik kesimi zindanlardaki komünist-devrimci tutsaklardır. Doğal olarak saldırı toplumsal muhalefetin en dinamik unsurlarından başlayacaktır. Daha önemlisi, onlar işçi ve emekçilerin öncü güçleridir. Önümüzdeki süreçte işçi ve emekçiler devrimci propaganda ve ajitasyona daha açık hale geleceklerdir. Görünürdeki hareketsizlik tablosuna karşın bu böyledir. Bu yüzden öncüye yönelik saldırı sermaye açısından çok özel bir önem kazanmaktadır.

Zindanlara yönelik saldırıyı öne çıkaran bir diğer önemli etmen de, koşu koşullarında devletin devrimci tutsaklara istediği biçimde saldıramamasıdır. Devrimci tutsakları kimiksizleştirmek için başvurduğu bütün yöntem ve araçlar bugüne kadar boşa çıkarılmıştır. Hücre sistemi ile bunu başarabileceklerini düşünüyorlar.

Sonuç olarak, zindanlara yönelik saldırı topyekun saldırının bir parçasıdır. Bu saldırı aynı zamanda işçi ve emekçileri hedeflemektedir. Bu cephedeki muharebenin sonucu diğer cepheleri de etkileyecektir. Tersinden, diğer cephelerdeki duruş zindanlarda katliamların önüne geçecek ya da pervasızlaştıracaktır. Topyekun saldırıya karşı topyekun direniş, yakıcı bir biçimde ete-kemiğe büründürülmesi gereken bir slogandır

Dışarı "içeri" ilişkisi doğru kavranmalıdır

Kuşkusuz dışarıda "içeri"ye endekslenmiş bir faaliyetin yürütülmesi gerekmiyor. Her savaşta dönem dönem bazı cepheler öne çıkar. Düşman hangi cepheye yükleniyorsa, o cepheyi tahkim etmek gerekir. Ama bu diğer cepheleri boş bırakmak anlamına gelmiyor.

Sınıflar savaşımında tayin edici cephe fabrikalardır, sokaklardır. Ancak verili durumda zindanlar öne çıkmış ve neredeyse çarpışmanın sonraki evrelerini ve cephelerini etkileyecek öneme ulaşmıştır. Olan budur. Ama bir de olması gereken var. Eğer ülke genelinde protesto amacıyla şalterlerin bir günlüğüne inmesi gibi bir risk olsaydı, sermaye devleti Ulucanlar'a bu denli pervasız saldıramazdı. Bu, dışarı-içeri ilişkisinin nasıl olması gerektiğini açıklıyor. Dışarıdaki faaliyetinin içeriye dönük eksenini yine aynı sloganı karşımıza çıkarıyor: Topyekun saldırıya karşı topyekun direniş!

Katliamdan bugüne dek sendikalar ve demokratik kitle örgütleri güçlü bir tepki ortaya koymadılar. Ne yapılıyorsa, İHD bünyesinde tutsak yakınlarının çabalarıyla oluyor. Bu koşullarda tutsak yakınlarına büyük bir sorumluluk düşüyor. Ve temelini Habip ve Ümit yoldaşların attığı "Tutsak Yakınları Örgütlenmesi" ayrı bir önem kazanıyor.

Devrimci tutsaklar kırılacak ama esnemeyeceklerdir

Devrimci tutsaklar Ulucanlar katliamının sonrasında hemen eyleme geçerek, Ulucanlar direnişçilerinin yarattığı geleneğe sahip çıkmışlardır. Bundan sonraki tutumları da aynı olacaktır.

Ancak burada CMK üzerine birkaç şey söylemek gerekiyor. Ulucanlar katliamının ardından saldırının boyutunu karşılayacak bir duruş örgütlenememiştir. Katliamın sonrasında başlayan eylem beşinci gününde, henüz anlaşma metnindeki hiçbir talep yerine getirilmeden bitirilmiştir. Hiç değilse sürgün edilen tutsakların istedikleri cezaevlerine sevkleri gerçekleştirilmeliydi. Katliam yapanların verdiği sözle böyle bir direnişin bitirilmesi doğru bir tutum olmamıştır.

Sonuç olarak, saldırı topyekundur, karşı koyuş da topyekun olmak zorundadır. Devrimci tutsaklar zindan cephesinde saldırıya hazırlıklıdır. Habip yoldaşın sözleriyle, kırılacak ama esnemeyeceklerdir.

M. Kursun/Çankırı

DISK'in basın açıklamasına katılım son derece zayıftı

Ciddiyet ve samimiyet, tabanı alanlara çekmeyi gerektirir...

DISK'in başlattığı "Örgütlü Emek, Demokratik Türkiye" kampanyasının eylem takvimi uyarınca, 19 Ocak Çarşamba günü Kartal Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında ilk sözü DISK Genel Sekreteri Murat Tokmak aldı. Tokmak konuşmasında; hükümetin IMF'nin direktifleri doğrultusunda hareket ettiğini, ekonomik paketin işçi ve emekçilere saldırı programı olduğunu, açıklanan tedbirlerin Türkiye'deki krize çözüm olamayacağını, krizin faturasının çalışan kesimlere çıkartılmaya çalışıldığını, DISK'in buna izin vermeyeceğini söyledi.

Çalışanların yoğun bir saldırı altında olduklarını belirten Tokmak, sigortalı ve sendikali çalışmanın her işçinin hakkı olduğunu, ancak Türkiye'de bu haktan mahrum dörtbuçuk milyon işçinin bulunduğunu, sigortalı, sendikali ve herkesin bir iş güvencesinin olduğu bir çalışma yaşamı istediklerini, bu eylemlilik sürecini bu talepler etrafında uzun bir çalışma sonucunda başlattıklarını, eylem öncesinde işyerlerinde bildiri okuyup afişleme yaptıklarını söyledi.

Ardından DISK Genel Başkanı Vahdettin Karabay konuştu. Karabay kampanyanın iki aydır sürdürüldüğünü söyleyerek söze başladı. Hükümetin IMF damgası taşıyan ekonomik paketi mucize olarak sunduğunu, ama bu programın emekçiler için anlamının sadece daha fazla işsizlik ve daha fazla yoksulluk olduğunu söyledi. IMF reçetelerinin sorunları çözemeyeceğini, tersine sosyal adaletsizliği ve geçim sıkıntısını dayanılmaz boyutlara ulaştıracağını, iyimserlik havası yayarak sorunların üzerinden atlanabileceğini düşünenlerin yanıldıklarını ifade etti.

Ardından ileri sürdükleri talepleri sıraladı: Kapalı kapılar ardında kazanılmış haklara yönelik pazarlıklara derhal son verilmesi, kıdem tazminatını kaldırmaya yönelik çalışmanın ve yeniden dayatılan esnek üretimin geri çekilmesi, sendikal örgütlenmenin önündeki işyeri ve sektör barajının kaldırılması... Karabay, Emek Platformu'nun ortak bir program etrafında mücadele etmesinin sağlanacağını ifade ederek, basın açıklamasına son verdi.

İki aydır sürdüğü ifade edilen hazırlıklara rağmen basın açıklamasına katılım oldukça zayıftı. Petrol-İş, Harb-İş, Eğitim-Sen gibi DISK'in sendikaları da genelde yönetici düzeyinde katıldılar. Eylemin coşkusunu eyleme gelen bir avuç işçi ve emekçi tutuyordu. "Kazanılmış haklardan taviz yok!", "İşyerimiz kalemiz!", "Yaşasın DISK!", "Kar boran fırtına, bekle bizi Ankara!", "Bugün burada yarın her yerde!", "Söz bitti, sıra eylemde!" vb. sloganlarının atıldığı eylemde, "Bütün imalat hatalarını tarihin çöplüğüne atacağız!", "Geleceğin güvencesi sendikali çalışmak, sigortalı olmak!" dövizleri göze carıyordu.

Yaklaşık yarım saat süren eylemin bitiminde gazetemizin bir okuru sivil polisler tarafından zorbaca gözaltına alındı. Okurumuzun gözaltına alınırken attığı "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganı

kitle tarafından sahiplenildi. Özellikle işçiler gözaltına alınanın derhal serbest bırakılmasını, yoksala alanı terk etmeyeceklerini kolluk güçlerine bildirdiler. "Suskun toplum istemiyoruz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları ardı ardına atıldı.

Kararlı bekleyiş ve Murat Tokmak'ın polislerle yaptığı görüşmenin ardından gözaltına alınan çalışanımız serbest bırakıldı.

Saldırıların her geçen gün biraz daha yoğunlaştığı bugünlerde DISK'in eylem takvimi kuşkusuz önemli. Ancak şu ana kadarki mücadele hattı ve ortaya koyduğu talepler, DISK bürokratlarının, tüm saldırıların kaynağının bir sınıf olduğunu, bu sınıfın egemenliği koşullarında saldırıların süreceğini anlamak istemediklerini gösteriyor. Bu eylemde olduğu gibi, işçilerin örgütlü gücünün alanlara, eylemliliklere taşınması konusunda DISK'in hiçbir çaba göstermemesi bunu anlatıyor.

Eylem takvimi ve ilk eylemlilikler, DISK bürokratlarının tabandan gelen basıncı karşılayabilmek ve bir şeyler yapıyor görünmekten öte bir amaçlarının olmadığını gösteriyor. Saldırının niteliği ve kapsamı yeterince açıktır. Sözkonusu olan sermaye sınıfının işçi ve emekçilere topyekun saldırısıdır. Bu saldırılar sermaye sınıfı insafa çağrılarak püskürtülemez. Bu sınıfın devletinin ve onun hükümetlerinin insafının olmadığını görmemek için, ya kör ya da gözlerini bilinçli bir tarzda kapatmak gerekir. ("Sınıfa karşı sınıf/Kızıl Bayrak" imzalı kuşlamalara karşı verdiği tepkiden kör

olmadığını anladık.)

DISK bürokratlarının yaptığı; kriz büyüyor, sizi de boğar nafile uyarısında başka bir şey değildir. Oysa sisteme akıl vermek DISK'in işi olmamalıdır.

DISK'in bugünkü mücadele hattı ve eylem takvimi çözüm değildir. DISK bürokrasisinden saldırılara karşı tutarlı bir mücadele beklemek hayalciliktir. Çözüm ancak saldırının asıl muhatabından, işçilerden gelebilir. Bu saldırıyı püskürtmede öncü işçilere, temsilcilere ve tavrını emekten yana koyan şubelere önemli sorumluluklar düşmektedir.

Eylem boyunca sendika bürokratlarının ağızlarından düşürmedikleri "tüm emek güçlerinin birliği" söylemlerinin içinin ne denli boş olduğu da pratikte görülmektedir. Kendisi de işçi olan bir okurumuz gözaltına alındığında "o bizden biri, onu almadan bir yere gitmeyiz" diyen HENKEL işçisinin tavrıyla, insanları dağıtmak için yoğun çaba harcayan Murat Tokmak'ın tavrı, aynı sınıfın tavrı değildir. Biri mücadelesinin meşruluğunu haklılığından alan ve kendi sınıf kardeşine sahip çıkan bir proleterin; diğeri ise, artık burjuvalaşmış sendika bürokrasisinin tavrıdır.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Sermayenin saldırılarına karşı grev ve işyeri komitelerinde örgütlenelim!
İşçi sınıfı savaşıacak, sosyalizm kazanacak!**

Kızıl Bayrak/Kartal

"Herkesi bu saldırılara karşı koymak için alanlara çağırıyorum"

Kızıl Bayrak: *DISK'in son açıkladığı eylem takvimi ve bugünkü gerçekleşen eylem hakkında ne düşünüyorsunuz?*

Petro kimya işçisi: Hükümet aldığı her kararla çalışanların tepesine biraz daha biniyor. İşçiler olarak Temmuz, Ağustos'tan beri alanlardayız ve alanlarda olmaya devam edeceğiz. Her geçen gün sorunlarımızın büyüdüğü böyle bir zamanda DISK'in eylem kararı almasına sevinmekteyiz. Ancak görüyorsunuz ki bugünkü katılım da çok az oldu. Böylesine eylemlerle hak alma mücadelesi başarıya ulaşmaz. Hükümet gene kararlarını uygular.

Kızıl Bayrak: *Sendika isterse buraya daha fazla işçi getiremez miydi?*

Petro kimya işçisi: Kuşkusuz sendikalar da saldırıları engelleyecek donanıma sahip değiller. Bunu biz sosyal güvenlik yasasında gördük.

Kızıl Bayrak: *Bu donanımsızlık mı, yoksa onu aşan bir isteksizlik mi? Sosyal güvenlik yasasında sendikalar mücadelesini gerektiği gibi sürdürdüler mi?*

Petro kimya işçisi: Kuşkusuz biraz erken havlu atıldı. Bunda Emek Platformu bileşenlerinin özel bir çabası oldu. Sendikalar birlik halinde isteselerdi, bu yasalar bu kadar çabuk ve kolay geçmezdi.

Kızıl Bayrak: *Sizin deyiminizle ya DISK şimdi de erken havlu atarsa?*

Petro kimya işçisi: Biz sendikamıza güveniyoruz ve sahipleniyoruz. Bunu olup olmayacağı bize bağlı, işçi sahiplenirse, mücadele ederse sendika mücadele eder. Yoksa çok ah vah çekeriz.

Kızıl Bayrak: *Söyleyeceğiniz son bir şey var mı?*

Petro kimya işçisi: Herkesin derdi bu, herkesi bu saldırılara karşı koymak için alanlara çağırıyorum.

Kızıl Bayrak/Kartal

AB ve demokratikleşme aldatmacası

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne adaylığı resmen kabul edilmiş bulunuyor. Burjuva medya ise her zamanki gibi koro oluşturmuş aynı şarkıyı söylüyor: "Nihayet Avrupa Türkiye'nin önemini anladı. İlk adımını Türkiye'yi AB adaylığına kabul ederek attı. Ama tam üyelik şartı olarak da üye ülkelerin standartlarına uyması için önüne süre koydu. İç hukuku düzenleyin, idamı kaldırın, işkenceyi önleyin, insan hakları konusunda ilerleme gösterin, azınlıklara (Kürtlere) hak tanıyın" vb. vb... Helsinki Zirvesi'nden sonra sermaye uşakları, bugüne kadar meşru gördükleri pislikleri kabullenmeye, düzeltilmesi gerektiğini söylemeye başladılar. Gerekli düzenlemelerin başında da idam tartışması var. Ecevit idam cezasına karşı olduğunu söylüyor ve "biz bunları aşmadıkça birçok Susurluk karanlıkta kalacak, bunları aşmak için önümüzde bir engel görmüyorum." diyor. M. Yılmaz ise AB'nin kapısının Diyarbakır'dan geçtiğini söylüyor ve ekliyor: "Doğu halkı Türkiye'nin diğer bölgelerine nazaran oldukça geri kaldı, bunda da önemli etken terör belasıydı." Yine pislikleri birilerinin üzerine yıkarak sistemi aklayacaklar. Kürdistan'daki sefaleti teröristlere, işkenceyi psikopat polisler, adaletsizliği 12 Eylül'ün darbecilerine mal edecekler, etmeye başladılar da.

AB'ye hazırlığın ekonomik alanında devlet oldukça hızlı ve kurnaz. Ekonomik olarak düze çıkmanın enflasyonu tekli rakamlara düşürmekten geçtiği, bunlar gerçekleştirildiğinde AB'ye daha güçlü girileceği propagandası yapıyorlar. Bunların hayata geçirilebilmesi içinse halkımızın kemer sıkması; yani kamu emekçilerinin %15'lik zammı ses çıkarmamaları, işçilerin aynı oranda TİS zamlarına ve 80 milyon asgari ücrete karşı çıkmamaları gerekiyor. Oysa yıllardır işçi ve emekçilere başka bir şey söylenmiyor. Ama bir türlü ekonomi düzelmiyor, enflasyon inmiyor.

Bütün demokratikleşme söylemleri, umut ve beklentiler yaratarak işçi ve emekçileri oyalamak içindir. Bugüne dek aldıkları hangi karar, yaptıkları hangi iş işçi ve emekçilerin yaşamlarında rahatlık sağlanmış ki? İdam cezası kaldırılınca ölümler bitecek mi? İşkencehanelerde, zindanlarda, evde, sokakta infazlardan vaz mı geçecekler? İşkence, davaya ihanete zorlayarak devrimcileri teslim alma politikası sona mı erecek? Kuşkusuz hiçbir olmayacak. Nasıl ki Ulucanlar katliamının emrini, idama karşı olduğunu ve uygar ülkelerde böyle bir cezanın bulunmadığını" söyleyen Ecevit bizzat verdiyse; nasıl ki idam cezasının fiilen uygulanmadığını söyledikleri bu ülkede yıllardır, 12 Eylül'ün idam sehpalarındaki on katı, yüz katı infaz yargısız gerçekleştirildiyse, idam cezasını kaldırdıktan sonra yapacakları da bu olacaktır.

Kürt sorununa nasıl çözüm bulacaklar? Yatırım yaparak mı? Peki ya Kürt halkının özgürlükleri ne olacak? Varlıkları inkar edilmeyecek, hakları gasp edilmeyecek mi? Kendi kaderlerini bundan böyle kendileri mi tayin edecekler? Tabii ki hayır! İnkara devam edecekler, başkaldıranlar ise yine imha edilecek.

AB'ye girme adına bile hiçbir şey yapmayacakları çok açık. Tabii ki insanların gözlerini boyamak için göstermelik de olsa bir takım yasal düzenlemeler yapılacak. Fakat bunlar emekçilerin hiçbir işine yaramayacak. İşçi sınıfı ve emekçiler bilmeliler ki, devletin her eylemi asalak kapitalist sınıfın çıkarlarını kollamak içindir. Her uygulamasını bu sınıf adına, onun yararına gerçekleştirmektedir. Biz işçiler bugüne dek devletin yaptığı hiçbir işten hiçbir yarar görmedik. Bizim çıkarlarımız ile onların çıkarları taban tabana zıttır. AB'ye de kendi çıkarları için girmeye çalışıyorlar. AB'ye girecekler, ülkemizi emperyalistlere peşkeş çecekler, bütün zenginlikleri onların yağmasına sunacaklar. Tabi ki kendileri de hatırı sayılır bir pay alacaklar.

Türkiye'de doğal zenginlikler var, ucuz işgücü var. Bunları açıkça dile getirmekte hiçbir sakınca görmüyorlar. Yıkım saldırılarını fazla bir tepki görmeden uygulayabiliyorlar. Bu denli rahat hareket etmelerinin arkasında, işçi sınıfının ve emekçilerin örgütsüzlüğü, dağınıklığı ve öncü partisinden uzaklığı yatıyor.

Deprem yıkımının ardından insanları çaresiz bırakıp ölüme mahkum ederken, bu barbarlık düzenine karşı mücadelede tutsak düşmüş devrimcileri cezaevlerinde en vahşi yöntemlerle katlediyorlar. İşte AB'ye girmeye hazırlanan Türkiye cumhuriyetinin gerçek yüzü budur. Bu devlet demokratikleşebilir mi?

Önümüzdeki süreçte demokratikleşme safsatalarının nasıl koca birer yalan olduğunu hep birlikte göreceğiz. Sermayenin sözcülerinin söylemlerine umut bağlamak yerine, onların sömürüye, talana, katliama dayalı düzenlerini yıkmak için örgütlenelim, mücadele alanlarına çıkalım. Bize çektiydikleri acıların, yoksullukların hesabını soralım. Kemer sıkamak yerine sömürücülerin boğazlarına sarılalım. Onların çıkarları bizim daha da artan yoksulluğumuz ve sefaletimiz demektir. AB bizim için umut değil, sömürü, yıkım ve talandır. Biz umudumuzu insanlığın kurtuluşu olan sosyalizm için yeşertmeliyiz. Devletin yıkım saldırılarına boyun eğmek yerine sorunlarımızın biricik çözüm yolu olan devrimci mücadeleye katılalım. Sorunlarımızı ancak kendi mücadelemizle çözebiliriz.

**Kahrolsun barbarlık ve sömürü düzeni kapitalizm!
Yaşasın işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesi!**

R. Azem

Küçükçekmece Belediyesi işçileriyle söyleşi: “AB adaylığı bir aldatmaca”

Kızıl Bayrak: Asgari ücret konusunda ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Bir ev kirası konumunda bir ücret. İşçi ev kirasını mı versin, gıdasını mı alsın, çocuk mu okusun? Sanki uzayda yaşıyoruz. Asgari ücretle çalışan arkadaşlarımız var. Bu durumdan kurtulmaları bizim de vereceğimiz mücadeleye bağlı. Milletvekilleri maaşlarını tek kalemle iki milyar yaptılar ve utanmadan televizyona çıkıp, "yetmiyor şekerim yetmiyor" derken ağızları kulaklarına varıyordu.

Kızıl Bayrak: Enflasyonu indireceğiz sözlerine siz ve çevrenizdekiler inanıyor mu?

1. işçi: Genelde inanılıyor, bu hükümet enflasyonu indirecek deniliyor.
2. işçi: İnsanları geçici olarak susturacaklar. Bir takım şeyler oluyor, günü birlik dolar ve markın düşmesi, faizlerin düşmesi gibi. Bunlar günü birlik, 56 ise 60 olacak.
3. işçi: Semtte insanlar inanıyor, enflasyon düşecek diye düşünüyor. Bunun doğru olmadığını söylüyorsun, ama inandıramıyorsun. 70 milyon maaş alıyor, "Benim yemeğimi fabrika veriyor, mesaimi veriyor, allaha şükür geçiniyoruz" diyor. Senin ailen, çocukların ne yiyor, okula gidiyor mu diyorum, "rahatlar" diyor. Anlayamıyorum.

Kızıl Bayrak: AB ile ilgili düşünceleriniz?

1. işçi: AB bizi kabul etmez. Geçici olarak insanları aldatmaya yöneliktir. Sen bir kere kaç milyon emekçiye asgari ücret veriyorsun, çalışmak isteyenleri işten atıyorsun. AB'nin derdi oradaki refah düzeyinin Türkiye'ye gelmesi değil. Türkiye'de iş sahası geniş ve ucuz. Böylece sermayemize sermaye katarız düşüncesindeler. Yoksa onlar bilmiyorlar mı, Türkiye'de insanlar çöpten beslenmeye çalışıyorlar.
2. işçi: Ucuz işçilikten yararlanmak istiyorlar, yoksa Avrupa bizi seviyor değil. Bugün Clinton depremzedelerin bir çocuğunu kucağına alıyor, insanların da alkış tutuyor. Oysa o senin ülkeni nasıl talan edeceğini düşünüyor.
4. işçi: Herşey ateş pahası. Asgari ücretin kaldırılması gerekiyor. Bir dolmuşu biniyorsun, 500 bin lira. AB dişimizi sıkı sıkı kıracak. Böyle Avrupa'ya üye olunur mu?
5. işçi: Önce biz Avrupa standartlarına ulaşalım, sonra AB'ye üye olalım.
4. işçi: IMF bizim Türkiye şartlarını bilmiyor olmalı! Bu ülkede yalnızca bir avuç zengine yaşam hakkı tanınıyor. Onun dışındaki milyonlarca insana yaşam hakkı yok.
5. işçi: Düzce depreminde bir çocuğu sahiplendiler, fakat onun gibi milyonlarca var. Seçim toplantılarında güzel konuşan iki bayan işe alındı, ama onlar gibi milyonlarca insan var. Sadece gözboyuyorlar.

Bir metal işçisinin AB ve asgari ücrete ilişkin görüşleri:

Türkiye'nin AB'ye üyeliğinin hangi sınıfa kazanç sağlayacağı şimdiden bellidir. Zira tekeli sermaye tarafından bayram havasıyla karşılandı. AB adaylığına işçi-emekçi cephesinden bakıldığında ise, bunun daha çok baskı, daha çok sömürü, daha vahşi katliamlar anlamına geldiği yeterince açıktır. 18 Nisan hükümetinin ilk icraatı IMF ve TÜSİAD'ın verdiği emirler doğrultusunda işçi ve emekçilerin kazanılmış hakları gasp etmek olmuştur. Bunun da AB üyeliğinin bir ayağı olduğunu düşünürsek, gelecekte emekçileri daha zor günlerin beklediği açıktır.

TİS'in zor bir süreç olacağı ortadadır. Hükümetin emekçilere yaptığı %15'lik komik zammın ardından asgari ücrete yapılan %17'lik zam oranı düşünüldüğünde, işverenlerin TİS sözleşmelerinde farklı bir tutum alacağını sanmıyorum. İşçi sendikaları cephesinden bakılırsa, birkaç göstermelik grev yaşayabiliriz. Bunun dışında yine geçmişte olduğu gibi uyutma politikalarını sürdürecekler. Biz emekçiler bu saldırıları, sınıf bilincimizi geliştirerek, birleşik bir mücadeleyi örgütleyerek püskürtebiliriz.

AB üzerine işçi toplantısı

16 Ocak Pazar günü Esenyurt İşçi Evi'nde Avrupa Birliği üzerine bir toplantı yapıldı. Toplantıda AB'nin gelişim süreci, kimlerin birlikteliği olduğu, TC'nin adaylığa kabul edilmesinin neye denk düştüğü, biz işçi ve emekçiler için ne ifade ettiği ve çözümün ne olduğuyla ilgili ayrıntılı ve oldukça verimli tartışmalar yapıldı.

AB birlikteliğinin tek amacının kendi tekellerinin sömürü alanlarını genişletmek, diğer emperyalist güçlere karşı kendi emperyalist tekellerinin dünya üzerindeki hakimiyetini geliştirmek olduğu ortaya konuldu. Türk burjuvazisinin de zaten yıllardır bu tekellerle işbirliği içerisinde olduğu ve ülkenin tüm zenginliklerini pazarladığı; AB'ye üyeliğinin talan ve sömürüyü daha da yoğunlaştıracağı; bu birliğin işçi ve emekçilere kazandıracağı hiçbir şey olmadığı; AB'ye giden yolun taşlarının bizlerin kanıyla, yoksulluğuyla, hakkını arayanların kafalarında copların kırılmasıyla, işkencelerle döşendiği; demokrasi, insan hakları vb. demagojilerle emekçilerin aldatılmaya çalışıldığı vurgulandı. Biz işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşlarının komünist işçi partisi önderliğinde zafere kadar mücadele etmekten geçtiği belirtildi.

Yaklaşık yirmi kişinin katıldığı toplantı ikibuçuk saat sürdü. Katılımcılar çeşitli sektörlerde çalışan fabrika işçileriydi.

Esenyurt İşçi Evi

Nova'dan bir metal işçisiyle röportaj: **“Üreten biziz, yöneten de biz olmalıyız”**

Kızıl Bayrak: Asgari ücrete yapılan son zammı nasıl değerlendiriyor sunuz?

Metal işçisi: Asgari ücrete yapılan zam IMF dayatmalarının sonucudur. IMF'nin dayatmaları asgari ücretle de sınırlı değildir. İşçi sınıfının ekonomik olarak hareket alanını daraltmaya yöneliktir. Dolayısıyla emperyalizmin saldırılarının bir boyutudur. Çürümüş sistem asgari ücreti IMF'ye ayarlamakla kalmamış, sınıfın alım gücünü de geriletmiştir. KDV'yi yükseltmiş, vergi iadesini düşürmüştür. 4 kişilik bir ailenin mutfak masrafının 350 milyon olduğu günümüz koşullarında, asgari ücret bir kişinin mutfak masrafına dahi yetmemektedir.

Kızıl Bayrak: Bu yaşamınıza nasıl yansıyor?

Metal işçisi: Ekmek bugün 90 bin lira. Böylece 4 kişilik bir aile ancak ekmek ve makarna yiyebilecek koşullarla yüzyüze bırakılmıştır. Bu sadece insanların yaşayabilmesi için. Bir de geriye kalan insani ihtiyaçlar gözönüne alındığında, insanların ne

duruma düşeceğini düşünün.

Kızıl Bayrak: Sorunların kaynağı ne olabilir?

Metal işçisi: İşçi sınıfının kendi gücünü iktidarı karşısında ortaya koyamaması. Nüfusun %80-90'ı işçi-emekçi olmasına rağmen, gücünü iktidara kabul ettirememiştir. Nedenlerinden biri çürümüş düzenin işçi sınıfına yönelttiği sistemli faşist saldırıdır. Faşizmin çürümüş düzenini yıkmak için sınıfın birleşmesi, gücünü ortaya koyması gerekir. Aksi takdirde saldırılar bunlarla da sınırlı kalmayacaktır.

Kızıl Bayrak: Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Metal işçisi: İşçi sınıfı, kendi içindeki etnik, kültürel, siyasal ve mezhepsel düşünce ve inanç farklarını sorun yapmadan, çürümüş düzenin ve asalak yöneticilerinin karşısında varlığını ortaya koyabilmeli, bunun için de sınıf bilinciyle değerlerine dört elle sarılmalıdır. Üreten biziz, yöneten de biz olmalıyız.

Kartal Devlet Hastanesi'nden bir temizlik işçisiyle röportaj: **“Çözüm bu devleti yıkmaktır”**

Kızıl Bayrak: Asgari ücrete yapılan son zammı nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Değerlendirilecek bir şey göremiyorum. Çünkü ortada zam diye bir şey yok. 6 ay için 7 milyon, öbür 6 ay için de 7 milyon; toplam 14 milyon.

Kızıl Bayrak: Yaşamınıza nasıl yansdı?

İşçi: Şu anda hastayım ve ilaç parası bulamıyorum. Tek bir ilaç 140 milyon ve bunu 3 ay hiç aksatmadan kullanmak zorundayım. Maaşım ise 50 milyon. Köle gibi çalışıyoruz ve emeğimizin karşılığı bu. Kurban Bayramı'ndan Kurban Bayramı'na evimize et giriyor. Çocuklarımız herşeyden mahrumlar ve sersefil okula gidiyorlar. Belediye otobüslerinde kavga dövüş işe gidiyoruz. Çektiğimiz rezilliğe değmiyor.

Kızıl Bayrak: Sizce bütün bunlar neden kaynaklanıyor?

İşçi: Devletin başındaki şerefsizlerden, başımıza karabasan gibi çöken bu sistemden.

Kızıl Bayrak: Peki çözümü nerede görüyorsunuz?

İşçi: Tek başıma hiçbir çözüm bulamıyorum. Bu pis, aşağılık düzene katlanmak zor geliyor, ama katlanmak zorundayım. İşten çıkmak çözüm olmadığına göre, çözüm bu devleti yıkmaktır herhalde.

Çiğli Organize'de tekstil işçisi olmak!

Sömürünün cenneti tekstil işkolunda yedi yıldır çalışıyorum. Bu süreçte, çalışma koşulların çekilmezliği nedeniyle, Çiğli AOSB'nin birçok fabrikasında çalıştım. Yedi yıllık süreç bende fiziki ve ruhsal rahatsızlıklar yarattı. 24 saatten 48 saate çıkarılan zorunlu çalışmalar, etüt uygulaması deyip çıkarılması imkansız sayı istemi, işçiler arası rekabet vb... Adeta 1800'lü yıllarda Lyon dokuma işçilerine dayatılan koşulları yaşıyoruz!

Çok sayıda tekstil fabrikasında çalıştım, ama hiçbir zaman emek gücümün karşılığını alamadım. Tüm fabrikalarda şartlar aynıydı. Her fabrikada iliklerine kadar sömürü vardı. En ufak tepki gösterdiğimde, kendimi savunduğumda, yapılan hakaretlere karşılık verdiğimde kendimi dışarıda buluveriyordum. Sonuç olarak hiçbir şey değişmediği gibi, sömürü giderek daha da yoğunlaşıyor. Bu azgın sömürü, bu insanlık dışı çalışma koşulları sadece İzmir'de değil, Türkiye genelinde ve dünyada var.

Şu an İzmir'deki bütün tekstil fabrikalarında işçilerin ikramiye, erzak vb. kısıntı hakları gasp edilmiş durumda. İşverenler bu zam dönemini de kazasız-belasız atlatma hesabındalar.

Biz tekstil işçilerinin ve genelde işçi sınıfının sorunları hep aynı. Biz sınıf ordusunun bir bölümüüz. Sorunlarımız ortak, çıkarlarımız ortak, düşmanlarımız ortak. O halde mücadelemiz de ortak olmalıdır. Tekstil işçisi dağınık ve örgütsüz olduğu sürece, bugün kendini her zamankinden daha fazla dayatan dayanışmayı ve mücadeleyi geliştiremez.

Tüm sınıf kardeşlerim! Mücadeleyi, dayanışmayı, ve örgütlenmeyi yükseltmeliyiz. Sınıf bilinçli tekstil işçileri olarak taleplerimizi belirlemeli, deneyimlerimizi birleştirmeliyiz. Sınıfa öncülük edebilmek, militan pratik ve inisiyatif sorunudur. Kitlelere militan direnme ruhunu aşılayabildiğimiz, kendi haklı ve meşru eylemini militanca savunma bilincini geliştirebildiğimiz, onları eyleme yöneltip somut olarak önderlik edebildiğimizde, sonuçlarını da alabileceğiz.

Bir tekstil işçisi/Çiğli-İzmir

Direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür!

A. Öcalan'ın uluslararası bir komployla yakalanıp Türkiye'ye teslim edilmesinden sonra, Kürt ulusal hareketinin önderliği şahsında korkunç bir teslimiyet süreci başladı. Öcalan'ın “demokratik cumhuriyet Projesi”ni PKK Başkanlık Konseyi de onayladı.

Öcalan'ın İmralı'daki duruşu, bir Kürt olarak beni kahretti. Bu komplo üzerine Kürt halkı, önderi gördüğü Öcalan için dünyanın dört bir tarafında ayağa kalktı. Ama Öcalan'ın İmralı'daki savunmaları, onun Kürt halkının önderi olmayı hak etmediğini gösterdi. Yakalanan Peru Komünist Partisi lideri de Öcalan gibi geniş kitlelerin desteğini almıştı. Ama o farklı bir tutum sergiledi. Peru Komünist Partisi liderinin sergilediği dirençli tutum ve savunmasının alkışlanması gerektiğini düşünüyorum.

Ama Öcalan ne yaptı? Kendi adına asker analarından özür diledi. Peki benim analarımdan kim özür dileyecek? Resmi ve kontra katil sürülerini Kürdistan'a gönderip, binlerce faili belli cinayet işleyip, Kürdistan'ı insansızlaştıran TC'yle mi “demokratik cumhuriyet”i hayata geçirecek. TC nasıl 70 yıldır Kürt halkını yok saydıysa, İmralı duruşmalarında da Kürt halkına yok olmayı dayattı. A. Öcalan şahsında yargılanan Kürt halkıydı ve idam kararını vermişti. Ama uzun sürece yayararak, Öcalan şahsında Kürt halkını bir takım kısıntılara razı edip teslimiyete çekerek... Emperyalist devletlerin asıl hedefi, Kürt halkı şahsında Türk halkı, Türkiye

devrimci hareketi, Ortadoğu halkları ve dünya halklarına gözdağı vermek, yıldırma, bu mücadelelerin sonunun teslimiyete varacağı mesajını vermektir.

A. Öcalan nasıl olur da İmralı'da Kürt halkının kaderiyle oynanan bu oyunda rol alabilir?

Bu “demokratik cumhuriyet” öyle bir projedir ki; bir anda dostu düşman, düşmanı dost görmektedir; PKK'nin 20 yıllık tüm bir ideolojik-programatik temelini reddetmektedir; Dersim isyanlarını yanlış bulmaktadır; PKK'ya büyük katkıları olan ve teslimiyete karşı çıkan ileri kadrolarını anında provokatör-karşı devrimci ilan etmektedir.

Ama unutulmamalıdır ki, Kürt halkı nice fedakarlıklara katlanarak Serhildanlarla ayağa kalkmış ve özgürlüğü tatmıştır bir kere. Kürt halkının artık kaybedecek bir şeyi yoktur. Kürt halkı artık kendi kaderini Türk halkıyla birlikte belirleme yolunda ilerliyor. PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları bunun örneğidir. Kürt halkı üzerinde oynanan oyunlara karşı çıkıyor, devrimci çizgiyi ve sosyalizm mücadelesini savunuyor. Geçmişteki hatalarını sorgulayarak ilerliyor.

Ben devrimci bir Kürt olarak PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları'nı destekliyorum, mücadelesinde başarılar diliyorum. Kendisine devrimci, ilerici, yurtseverim diyen herkesi bu onurlu çağrıyı sahiplenmeye çağırıyorum.

Bave Baran/İzmir

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ!

Kamu Emekçileri bülteni

DEVİRİM DAVASI YENİLMEZDİR!**Aylık Kamu Emekçileri Dergisi • Sayı: 10 • Ocak 2000 • Fiyatı: 250 000 TL (KDV dahil)**

BUNUN SORUMLUSU KİM?

İki çarpıcı fotoğraf: Biri 20 Aralık '94 tarihini taşıyor diğeri 23 Aralık 1999. Bu fotoğrafların önemi büyük. Aslında başka fotoğraflar da olabilir. 11 Aralık 1997 gibi, 17-18 Haziran 1995 gibi. Ama 23 Aralık 1999'un yerini tutacak fotoğraf bulmak olanaklı değildir. Bu fotoğraflar salt eylemlere katılım sayısını anlatmıyor. Bu fotoğraflarda simgelenen başka önemli gerçekler var. KESK kamu emekçileri için bir cazibe merkezi olmaktan hızla uzaklaşıyor, çünkü kamu emekçilerinin beklenti ve özlemlerine yanıt vermekten hızla uzaklaşıyor. Çünkü KESK mücadele programı üretmiyor, hak alıcı eylemler örgütleyemiyor, kamu emekçilerinin ekonomik-demokratik taleplerinin sözcüsü olmaktan hızla uzaklaşıyor, tabanından kopuk bir bürokratlar örgütü olma yolunda hızla ilerliyor.

Neden mücadele programı değil de ancak takvim eylemleri örgütüyor KESK? Ki böyle giderse bir süre sonra bunu da örgütleyemeyecek. Şöyle yanıtlar verilebilir:

KESK üst yönetimi kamu emekçileri kitlesinden kopuk, çünkü; 1- KESK üst yönetimi sürekli devrim ve sosyalizmden bahsediyor! 2- KESK üst yönetimi sürekli kamu emekçileri ile devleti karşı karşıya getiren eylemler örgütüyor! 3- KESK üst yönetimi tepeden inme karar almayı ısrarla reddediyor sürekli tabana inmeye, tabanın söz ve karar hakkının önünü açmaya çalışıyor! 4- KESK üst yönetimi Kürt sorununda UKKTH'nı temel alan bir politika izliyor! 5- KESK üst yönetimi KESK'i sendika gibi değil bir siyasal parti gibi görüyor ve öyle yönetiyor! Bütün bu nedenlerle KESK üst yönetimi marjinalleşiyor. Sonuçta da 23 Aralık'taki gibi fotoğraflar çıkıyor ortaya.

Evet! KESK üst yönetiminde yer alan sendikal-siyasal anlayışlar devrimci kamu emekçilerine karşı sürekli böyle bir anti-propaganda yürüttüler. Kitlelerden kopmamak, tabanın sesine kulak vermek, KESK'e siyasal parti işlevi yüklememek propagandası eşliğinde oturdukları MYK, GYK koltuklarında hala da aynı masalları anlatıyorlar. Ve bu "çağdaş sendikal anlayışların" kamu emekçileri hareketini getirip koyduğu nokta bu fotoğrafta gayet iyi özetleniyor. Devrimcilere karşı yürüttükleri anti-propagandayı, asıl olarak, ortalama bilince sahip geniş kamu emekçileri kitlesini, KESK üyesi yapmak hedefiyle meşrulaştırdılar. Radikal politikalar KESK'in bu geniş kitleyi üye yapmasını engellerdi, öyleyse bir an önce terk edilmeliydi! Ve terk edildi.

Radikal politikalar dedikleri neydi?

Devrimci bir mücadele programı, bu temelde ekonomik taleplerle siyasal taleplerin bütünlüğü, fiili-meşru-militan mücadele hattı, tabanın söz ve karar hakkının önceliği, sendikal mücadelenin devrim ve sosyalizm mücadelesinin ışığında sürdürülmesi, terk edilen bu politikaların yerine ne konuldu? Ekonomizm, kendiliğindencilik, yasalılık, reformist bile denemeyecek geri bir burjuva demokratizmi. Şimdi KESK GYK üyeleri bu ay

yapacakları toplantıda oturup kamu emekçileri hareketinin durumunu tartışacaklarmış. Günaydın, beyler, hanımlar! Bizden sadece bir hatırlatma: Bu ülkede toplumsal yaşamın herhangi bir alanında ortaya konan herhangi bir eylem programının bir mücadele programı olabilmesinin, yani mücadele edenler lehine bir takım değişiklikler yaratabilme olasılığının ön koşulu, o programın devrimci olmasıdır. Devrimci olmayan bir programın

mücadele programı olabilmesi olanaklı değildir. Meraklıları bu ülkenin tarihine, sosyo-ekonomik gerçeklerine bakabilir, ya da bilenlere sorabilir. Öyleyse KESK ya bir takım hedefi belirsiz takvimler çıkaracaktır, ya da devrimci bir mücadele programına sahip olacaktır. Devrimci mücadele programının ise devrim ve sosyalizmle bağlarını fiilen koparmış reformistlerce oluşturulabilmesi olanaklı değildir.

NASIL KAZANDIYSAK ÖYLE KORUYACAĞIZ!

Kamu emekçileri, grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı için yaklaşık on yıldır mücadele etmektedirler. 12 Eylül öncesindeki kamu emekçi hareketini bir tarafa koyarsak '90'lı yılların başlarından bu tarafa bir hayli yol katedilmiş durumdadır. Öncü kamu emekçilerinin direngen ve mücadelecili tutumu sayesinde, fiili-meşru mücadele zemininde hayat buldu kamu emekçilerinin mücadelesi. Zaten sermaye devleti 90'lı yılların başlarında her kamu sektöründen filiz veren sendikalaşma hareketini kırmak için bunun yasa dışı olduğu üzerinden bir saldırı yürütmüş, sendikalarımız mahkemelerde veya idari soruşturmalarda illegal (yasadışı) örgüt olarak tanımlanmıştır.

Kamu emekçileri sermaye sınıfının yasalarına sığmayan (yasadışı) örgütlerini can ve kan bedelli bir mücadele ile meşru kıldılar. Emekçiler uzlaşma ile veya icazet ile örgütlenmediler. Tam tersine kazandıkları mevzileri ve alanları sermayenin itine köpeğine dar ederek bugünlere taşıdılar. Hatırlayınız ki, merkezi eylemlerimizi bırakan her sektörel eylemimiz bir olaydı. Hemen hemen her sektörel eylemimiz polis barikatına yürümüş ve onu aşma girişim ve cesaretini göstermiş ve bunlar için çok bedeller ödenmiştir.

Konfederasyonlaşma, kamu emekçilerinin kendi dinamiklerinin dayatmaya doğru gittiği ama henüz kamu emekçi hareketinin kendiliğindenliği aşmadığı bir anda sendikal mücadelenin basıncının da dayattığı bir süreçte, 'sendikalara yeşil ışık yakma' operasyonunun sonucu olarak doğdu. Bunun doğal sonucu ise, kamu emekçi hareketinin kolayından devlet güdümüne girmesi, yönetim mekanizmalarının bürokratlaşması oldu.

Konfederasyonlaşma gerekli mi idi? 'Nasıl bir konfederasyonlaşma olmalı' tartışmalarını herkes hatırlayacaktır. Bir mevzinin nasıl kazanıldıysa ancak öyle korunabileceği gerçeğini öğrenmiş olmak gerekir. Kamu emekçileri mücadelesinde konfederasyonlaşma süreci başladığından beri -

KÇSP'yi dışında tutarsak KÇSKK'dan beri- kamu emekçilerinin önünde bir barikat oluşturuldu. Neydi bu barikat? Fiili-meşru mücadele ile sendikalarının önünde polis barikatına bizzat işletmelerinden iş elbisesiyle çıkan öncü emekçilerin önderliğinde yürürken, daha sonra kortejlerin önünde bir takım bürokratlar yaptıkları işin haklılığını uzlaşma, yasalılık oyunu oynayarak koltuklarını teminat altına almaya çalışıyorlardı. Araçları da kitlenin en gerisinden daha da geri sloganları, ellerinden hiç bırakmamacasına yapıştıkları megafonları ve kolluklarıydı. Sendika bürolarında da kitlenin geri bilincini kendine dayanak yapıp icazetin ve teslimiyetin adı haline gelen KESK'in politikasını yaparak oyun tamamlanıyordu. Aslında senaryo ne KESK'te yazılıyordu ne de reformizmin teorisyenleriydi bunun yazarları. Bunu sermaye devleti yazıyor, reformist kuklalarına da oynatıyordu. Bunu nasıl başarıyordu sermaye devleti? Sınıf savaşını biz emekçilerden daha iyi oynayarak başarıyor. Bunu biz emekçilerden daha örgütlü olduğu için başarıyor. Bunu KESK bürokratlarının alanlarda traji-komik, salonlarda, kongrelerde alicengiz oyunlarından cesaret alarak başarıyordu. İşte 17 Haziran, işte 5 Mart, işte 4 Aralık, işte 23 Aralık.

Artık yeter! Bu gidişe bir dur demenin zamanı çoktan geldi geçiyor. Kamu emekçileri sendikalarını nasıl bir mücadeleyle meşrulaştırdıysa, o şekilde korumasını da bileceklerdir. Ezilen ve sömürülenlerin haklılığını egemen sınıfın icazetinde, yasalarında aramak sonu vahim sonuçlara ulaşacak bir hain çabadır.

Tarihinin en ağır ve yıkıcı saldırılarıyla yüz yüze bulunan kamu emekçileri, kazandıkları mevzileri teslim ettikleri sendika bürokratlarından alarak bunları yeniden bir mevzi ve mücadele aracı haline getirmelidirler. Bu ağır saldırılara karşı koymanın da, kazanmış olduğumuz mevzilerimizi korumanın da yolu buradan geçmektedir.

Kazandığımız şekilde, koruyacağız!

Devrimci-Sosyalist Kamu Emekçileri:

KESK'i mücadele geleneğine sahip çıkmaya çağırıyoruz

Çalışanları tam bir sefaletle sürükleyen, yasalar ve ekonomik uygulamalar bugün artık had safhaya ulaşmıştır. Deprem sürecinde meclisten geçirilen sosyal güvenlik yasası ile mezarda emeklilik yasalaştırılırken, her türlü sosyal hak da tamamen kısıtlanmış durumdadır. Yine uluslararası tahkim yasası ile özelleştirme saldırısının önü açılmış, birçok sektörde şimdiden işten çıkartmalar uygulanmaya başlanmıştır. Milliyetçi-ANASOL hükümeti eliyle yürütülen bu çok kapsamlı saldırının devamında, tüketim mallarına yapılan fahiş oranda zamlar, olağanüstü ek vergiler ve en son olarak memur sendikalarını cendere altına almayı hedefleyen kadük sahte sendika yasası emekçilerin hayatını her bakımdan bir sefalet ve hak yoksunluğuna itmektedir.

Bu topyekun saldırıların temel gayesi sermaye sınıfının içinde bulunduğu krizden emekçilerin kanını, iliğini sömürerek çıkması ve coğrafyamızdaki işgücünü en ucuz seviyeye çekmektir. Yaşamımızın her anını parça parça yok etmeye çalışan sermaye sınıfının saldırılarına karşı kendi özgücümüzle ve en geniş mücadele birliği ile harekete geçmek artık elzemdir. Konfederasyonumuz KESK'in bu süreçte üstlenmek zorunda olduğu ciddi görevler bulunmaktadır. Geçmiş süreçte yarattığı direnişlerle zaman zaman işçi sınıfının mücadelesine de esin kaynağı olan KESK'te bu görevleri başaracak güç fazlasıyla vardır.

Oysa KESK yönetiminin ne bu yönde bir çabası ne de böyle bir hedefi vardır. Tersine, diplomasi adı altında sahte sendika yasası karşısında sağır, dilsizi oynamakta adeta ölü taklidi yapmaktadır.

Tarihsel sorumluluğu olan bir dönemden geçmekteyiz. KESK on yıllık bir mücadelenin ve ağır bedellerin ürünüdür. Kamu emekçileri yarattıkları değerleri, kazandıkları mevzileri, bakanlık koridorlarında lobicilik yaparak, devlet güdümlü kontra örgütlerle ya da işbirlikçi sendika bürokratları ile aynı masalarda oturarak değil; kendi öz güçleriyle ve "hak verilmez alınır" şiarını temel alarak kazanmışlardır.

KESK yine bu mücadele geleneğine uygun bir hat izleyerek gelişen saldırıları püskürtebilir ve yeni kazanımlar elde edebilir. Bedeller ödeyerek kamu emekçilerini bugünlere taşıyan sendika üyelerini temel bir görev bekliyor: KESK'e sahip çıkmak.

Çünkü KESK yönetimi,

Ankara'yı, Kızılay'ı işgal geleneğini yaratan fiili, meşru, militan mücadele hattını terketmiş, Şubat '98 ve son olarak 4 Aralık Ankara mitinginde olduğu gibi icazetli eylemler örgütlemeye başlamıştır.

* Hedefi belli olmayan, ön hazırlıktan yoksun, hak alma perspektifinden uzak ve kitleleri bıktıran, yoran tarzda kendini tekrar eden eylem kararları almaktadır. Kitlelerin öfkelerini boşaltmasından başka bir işlevi olmayan eylemler günü kurtarmaktan başka bir amaç taşımamaktadır.

* Öncülük yapmak, kitlelere eğitim taşıyıp bilinçlendirmek gibi bir derterli yoktur ve eylem kararlarını en geri düzeyden almaktadırlar.

* Kitlelere güven vermekten uzaklaşıırken, bürokratik bir işleyişe doğru evrilmiş ve bütün canlı dinamikler bürokratik mekanizma içerisinde tüketilmiştir.

* Kongre kararlarına rağmen devlet örgütlenmeleri Kamu-Sen ve Memur-Sen ile ortak masalara oturulmuş, bu kontra örgütlenmelerin meşrulaştırılmasında rol oynamıştır.

* Mücadele geleneği ve devrimci dinamiklere karşı her türlü tasfiye yöntemi uygulanırken bu, örgütsel hukukun gereği olarak gösterilmiş, ancak kendi içerisinde yetki devirleri konusunda her türlü keyfiyetçilik uygulanmıştır. Alınan eylem kararları bu yetki devri bahanesiyle iptal edilmiştir.

KESK'in gerçek sahipleri onun için mücadele edenlerdir ve bizler KESK yönetiminden şu adımları atmasını acilen istiyoruz:

* Kamu-Sen ve Memur-Sen ile aynı platformlarda yer alma tarzı terk edilmeli, asıl olarak bu kontra örgütlülüklerin teşhiri için faaliyet yürütülmelidir.

* Özelleştirme, taşeronlaştırma, yüzdelik zamlar, mezarda emeklilik vs. saldırılara karşı net bir tutum belirlemeli, birleşik mücadelenin araçları yaratılmalıdır.

* Çalışma Bakanı'nın çağrısıyla başlatılan sahte sendika yasası taslağı görüşmelerinden derhal çekilmeli, kamuoyuna grevli, TİS'li sendika talebi doğrultusunda net tavır açıklanmalıdır.

* Gelişen saldırıların bütününe karşı belli bir programı olan ve kazanımları hedefleyen eylem takvimleri belirlenmeli, geniş kitle çalışması ile içiçe yürütülerek hayata geçirilmelidir.

Çeşitli işkollarından

Devrimci-Sosyalist Kamu Emekçileri

Forum:

önümüzdeki süreç ve görevlerimiz

Yer : Yol-İş 1 No'lu Şube Salonu

Tarih : 22 Ocak 2000

Saat : 12:00

Kamu emekçileri bülteni
Kızıl Bayrak - Devrimci-Sosyalist Kamu Emekçileri Bülteni
Kızıl Bayrak - Devrimci-Sosyalist Kamu Emekçileri Bülteni

Kamu emekçileri bülteni
Kızıl Bayrak - Devrimci-Sosyalist Kamu Emekçileri Bülteni
Kızıl Bayrak - Devrimci-Sosyalist Kamu Emekçileri Bülteni

“Özel Güvenlik Kuvvetleri”:

Sermayeye her alanda sürekli, etkili ve anında güvenlik!

AB'nin Türkiye'ye aday üyelik statüsü tanınmasıyla birlikte ortalığı "demokratikleşme" rüzgarları kaplarken, düzen süreklileşen baskı ve terörünü yoğunlaştırmakta, katliamcı, işkenceci siciline her geçen gün yeni halkalar eklemektedir. Çürümekte ve tükenmekte olan, aynı zamanda yeni vurgunlar vurmaya hazırlanan sermaye, egemenliğinin sürekliliği için, mevcut militarist aygıtlarıyla yetinmemekte, mevcut aygıtlarını sürekli yetkinleştirmekte ve büyütmektedir. Sermaye geleceğe baktığında, kendi sonunu getirecek "sosyal patlamalar"ı görmekte ve bunun korkusuyla yaşamaktadır. Bundan dolayıdır ki, burjuva stratejistlerin günümüzde üzerinde en çok durdukları konulardan biri "güvenlik sorunu", yani sermaye düzeninin geleceğine yönelecek tehditlere karşı gerekli tedbirlerin alınmasıdır.

"Özel Güvenlik Kuvvetleri"nin kurulmasına ilişkin yasa tasansı da sermayenin bu güvenlik ihtiyacının bir ürünü olarak meclise getirildi. Çıkarılacak bu yasayla birlikte, baraj ve enerji santrallerinden fabrika ve okullara kadar pek çok kurum ve kuruluşun bünyesinde, İçişleri Bakanlığı'na bağlı olarak çalışacak silahlı güçlerin oluşturulması planlanıyor. "Özel Güvenlik Kuvveti" kurulacak olan yerler şunlar: "Baraj, enerji santralleri, rafineri, enerji nakil hatları, akaryakıt nakil, depolama, yükleme tesisleri ve benzeri yerlerle kamu veya özel kurum ve kuruluşlarca işletilen hava meydan ve limanları ile deniz limanları, tarihi eserler, ören yerleri, toplu konut alanları, SİT alanları, açık ve kapalı müzeler, eğitim ve öğretim kurumları, her türlü sanayi ve ticari işletmeler, turistik ve sağlık tesisleri, her türlü spor müsabakaları, sahne gösterileri ve toplantıların yapıldığı yerler, ilgili mevzuata göre haklarında koruma kararı alınan kişiler ile geçici olarak koruma istekleri uygun görülen kişi, kurum ve kuruluşlar."

Oluşturulacak bu "Özel Güvenlik Kuvvetleri"nin yönetimleri, emekli subay, polis (en az başkomiser), MİT (en az şube müdürü) gibi kontr-gerilla elemanlarından seçilecek. Bu "özel kuvvet" elemanlarına silah taşıma yetkisi verilecek, eğitimleri İçişleri Bakanlığı bünyesinde gerçekleştirilecek. Böylece, emekli kontr-gerilla elemanlarına artık ülkenin her köşesinde, fabrikada, okulda "kadrolu" olarak mesleklerini icra etme imkanı tanınacak. Bu "özel kuvvetler" in koordinasyon ve denetimi ise "İl koordinasyon kurulları" tarafından yerine getirilecek. Bu kurulda devletin şu kurumlarından temsilciler yer alacak; vali ya da görevlendireceği vali yardımcısı başkanlığında il garnizon komutanlığı temsilcisi, il savcısı, il jandarma komutanı, il emniyet müdürü, MİT müsteşarlığı temsilcisi ve gerektiğinde valilikçe belirlenecek diğer kuruluş temsilcileri.

Burjuvazi, egemenliğinin sürekliliği için, terör aygıtını toplumun en küçük hücrelerine kadar nüfuz ettirmektedir.

Baskı ve terör mekanizması iktisadi-sosyal yıkım eşliğinde yaygınlaştırılmaktadır

"Özel Güvenlik Kuvvetleri"nin oluşturulması,

sermayenin işçi ve emekçilere yönelik tarihinin en kapsamlı yıkım programının uygulanmasıyla birlikte gündeme getirilmektedir.

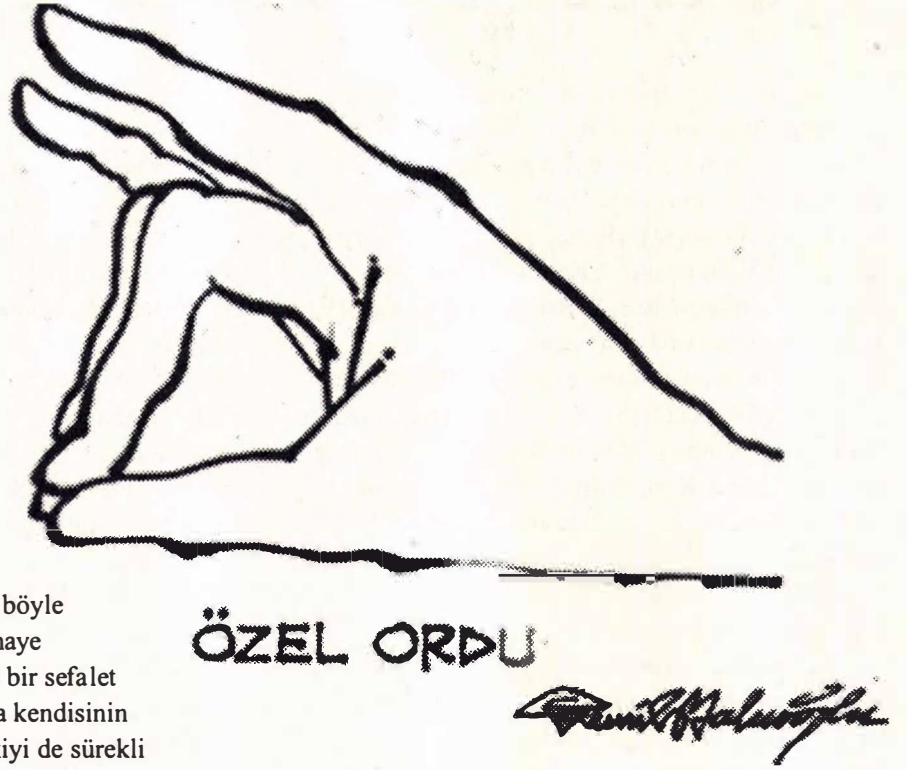
Sermaye sınıfı bu oluşumla, geleceğe dönük olarak nasıl bilinçli bir sınıf tutumuyla hareket ettiğini göstermektedir. Çünkü uygulanmakta olan yıkım saldırısı işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını tam bir cehenneme dönüştürmektedir. Bugün işçi ve emekçiler henüz bu kapsamlı saldırıya karşı örgütlü ve eylemli bir tepki gösteremeseler de, bunun böyle devam etmeyeceği açıktır. Sermaye düzeni işçi ve emekçileri dipsiz bir sefalet kuyusuna iterken, aynı zamanda kendisinin karşısına dikilecek öfke ve tepkiyi de sürekli mayalamaktadır.

Kaldı ki, yıllardır kapsamlı araç ve yollarla mücadele yeteneği kırılmaya ve öncülerini ezilmeye çalışılan, sendikaları kötürümleştiren işçi ve emekçiler, saldırı programı uygulanmaya başlandığında, öfkesini patlamaya dönüştürmüş ve genel grev talebini yükseltebilmiştir. Temmuz eylemlilikleri göstermiştir ki, sınıf hareketi ne öncülerini biçilerek hareketsizliğe, ne de sendikaları teslim alınarak örgütsüzlüğe mahkum edilebilir. Sınıf hareketi kendisini ifade edecek kanalları açıp, sermayenin boynuna geçirdiği ilmiği parçalamaya çalışacaktır.

Sermaye devleti bu gerçeğin bilinciyle hareket etmekte, saldırı programının yeni halkalarını uygulamaya başlarken, emekçiler üzerinde baskı ve zorunu sürekli ve sistematik hale getirecek böyle bir yasal düzenlemeye gitmektedir. Hedef bellidir. İşçi ve emekçiyi çalıştığı fabrikada, atölyede, evinde, semtinde sürekli izleyip denetleyerek, başını kaldırmaya, örgütlenmeye kalkmadan ezmek. Böylece sendikaları kötürümleştirmiş işçi-emekçi hareketinin bağımsız hareket ve örgütlenme yönelimleri daha yolun başında kırılacak, öncülük edenler tespit edilerek işten atılacak, gözaltına alınıp işkenceden geçirilecek ya da katledilecektir.

Sermaye iktidarı bu yasayla, "her işyerine, her okula bir karakol, bir işkencehane" şianıyla hareket etmektedir. Baskı ve zor doğrudan işyerlerine taşınacak, işçi ve emekçilerin işyerlerinden yükseltecekleri eylemlilik ve örgütlülükleri daha baştan ezilmeye çalışılacaktır.

"Özel Güvenlik Kuvvetleri" yönetimlerinin en azından yarısının emekli kontr-gerilla elemanları, işkenceci polis şefleri ve kirli savaşta kan dökmüş emekli subaylardan oluşturulması, bu "özel"

örgütlenmenin kirli yöntemlere rahatlıkla başvuracağını göstermektedir. Bundan böyle, PKK'nin teslimiyeti ile birlikte atıl kalan kirli savaş güçlerinin bir kısmı, emekli işkenceci ve kontr-gerilla elemanları işçi ve emekçilerin üzerinde gönderilecektir.

İşçi ve emekçilere yönelik terör cenderesini parçalamak için harekete geçilmelidir

Sermaye devletinin baskı ve zoru işçi ve emekçilerin günlük yaşamına kadar indireceği bu terör yönetmeliği, işçi-emekçi hareketinin tüm nefes borularını tıkamayı amaçlamaktadır. Sermaye iktidarı sınıfın kurtuluş davasının taşıyıcıları olan, insanlığın geleceğini temsil eden devrimci öncü güçlere karşı yürüttüğü sistematik baskı ve terörünü artık sınıfın geneline doğru yaymaya çalışmaktadır. Bugüne kadar nasıl sendikalar kötürümleştirilip işlevsiz hale getirilmiş, ileri öncü işçiler işten atılarak tasfiye edilmiş, devrimci-komünist öncüler zindanlara kapatılıp katledilmişse, şimdi de işçi ve emekçiler baskı ve zor cenderesine alınarak uysal köleler haline getirilmeye ve teslim alınmaya çalışılacaktır.

Çünkü sermaye iktidarı şunu çok iyi bilmektedir: Öncülerini ne kadar biçilirse biçilsin, sınıf hareketi yeni öncüler ortaya çıkarmakta, akacak yeni kanallar bulmaktadır. Bu nedenledir ki sermaye sınıfı, işçi ve emekçilerden yansıyan her kıvılcımı, ileri çıkmaya hazır her potansiyeli daha başından ezmeye dönük olarak planlarını yapmaktadır.

Öyleyse bugünden bu terör yönetmeliğini parçalamak için harekete geçilmeli, işyerlerinden başlayarak işçi ve emekçilerin mücadele birliği örülmeli, sermaye iktidarına yanıt mücadele yükseltilecek verilmelidir.

TCDD'de gizli özelleştirme uygulamaları

IMF ile imzalanan stand-by antlaşması 1 Ocak'tan itibaren resmen yürürlüğe girdi. Bu, üç yıl sürecek yeni bir saldırı dalgasının önünün artık tümüyle açılması anlamına geliyor. Özelleştirme uygulamaları bu saldırı dalgasının en önemli parçalarından biri. Sermaye devleti bu doğrultuda kapsamlı bir özelleştirme programına sahip. Daha önce gerçekleştirilemeyen birçok özelleştirmenin bu yıl hayata geçirilmesi planlanıyor. Çeşitli KİT'ler için ihaleler açıldı. Petrol Ofisi, Telekom gibi bazı büyük KİT'lerin ihalesi için de son hazırlıklar yapılıyor. Özelleştirmelerde sorun oluşturan yasalarda yapılan uyum çalışmaları ise bitti sayılır.

Birkaç liman dışında, TCDD'ye bağlı işletmeler, hükümetin açıkladığı 2000 yılı özelleştirme programında gözükmüyor. Bu, TCDD'nin özelleştirme kapsamından çıkarıldığı anlamına gelmiyor. Tersine, TCDD'de sinsi ve kapsamlı bir özelleştirme programı fiilen uygulanıyor. Bizzat bu programı yürütmesi için TCDD'nin başına oturtulan yeni genel müdür, 2000 yılının bir yeniden yapılanma dönemi olacağını ilan etmiş, bu doğrultuda belli ilk adımları ise atmış bulunuyor.

Aslına bakılacak olursa, TCDD, özelleştirilmesi çoktandır düşünülen büyük KİT'lerden biri. 1950'li yıllara kadar ülkede yük ve yolcu taşımacılığında büyük bir paya sahip olan demiryolları, o dönemden itibaren yavaş yavaş kendi kaderine terk edildi. Bunun temel nedeni, Dünya Bankası'nın taşımacılık ve petrol sektöründeki dev emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda Türkiye'ye yeni bir taşımacılık politikasını dayatmış olmasıydı. Tekellerin çıkarları, karayolu taşımacılığının geliştirilmesini gerektiriyordu. Gelişen karayolu taşımacılığı, daha fazla kamyon ve otobüs satışı, akaryakıt ve lastik gibi tüketim maddeleri için muazzam ölçekte genişleyen pazarlar, nihayetinde daha fazla sömürü ve kâr demektir çünkü.

1980'li yıllarda sermaye, krizlere çare olarak neo-liberal politikalara sarıldı. "Devleti küçültme" ve "özelleştirme" benzeri kavramlar sermaye sözcülerinin sihirli reçetelerine temel oluşturdu.

Emperyalistlerce bağımlı ülkelere yazılan "ekonomik istikrar" reçetelerinde, özelleştirme temel bir madde haline geldi. Tabii bu reçetelerden nasibini alan bağımlı ülkelerden biri de Türkiye idi. En büyük KİT'ler, "devleti küçültme" bahanesiyle topun ağzına konuldu.

Türkiye'de devletin ulaştırma politikası '80'lerden sonra bu neo-liberal dayatmalara göre şekillendi. Demiryolları kendi kaderine terk edilirken, otoyollarına, hava alanlarına, otomotiv sektörüne büyük yatırımlar yapıldı. Kara taşımacılığında kullanılan her türlü aracın üretim ve ithali için çok büyük devlet destekleri verildi. 1980'de 67 bin 817 kara taşıma aracı üretiliyorken, bu rakam 1998'de 405 bine yükseldi.

Karayolu ulaşımı böylesine hızlı bir gelişme içerisindeyken, hiçbir yatırım yapılmayan, 50 yıllık teknoloji ve olanaklarla hizmet vermeye çalışan TCDD'nin yük ve yolcu taşımacılığındaki payı giderek azaldı. Dahası kurumun her türlü varlığı, olanağı birer yağma kapısına çevrildi. Bankaların, kurumla iş yapan her türlü özel şirketin yağmadan pay kapması için büyük kolaylıklar gösterildi. Kurumun yönetim kademeleri siyasal rant için arpalık olarak kullanıldı. Bankalar bu kurumu yüksek faizli borç kışkacına aldı.

'97 Eylül'ünde dönemin Ulaştırma Bakanı Necdet Menzir TCDD'yi tasfiye etmek için atağa kalktı. Dünya Bankası'nın direktiflerine uygun yeni raporlar hazırlattı. Bir "yeniden yapılanma" projesi başlattı. Bu

projeye göre, kuruma yeni yatırımlar yapılacak, kâra geçirildikten sonra da parçalara ayrılarak özel sektörün yağmasına açılacaktı. Bakanın siyasal ömrü bunu yapmaya yetmedi. Fakat özelleştirme girişimleri de tümüyle durmadı. Hiçbir yatırım yapılmadı, kurum kâra da geçmedi, ama kurumun çeşitli işletmeleri parça parça özelleştirmeye açıldı.

Necdet Menzir'in açıkladığı "yeniden yapılanma" programı çerçevesinde şimdiye kadar şunlar yapıldı.

- * Yemek yapım işi özel şirketlere devredildi. Eskiden demiryolu personeline ve yolcu trenlerine verilen yemek kurum içinde yapıldı. Bu iş birçok taşeron firmaya ihale edildi.
- * Yol bakım-tamir atölyelerinin bir kısmı kapatıldı. Bakım işi özel şirketlere, müteahhitlere aktarıldı.
- * Kuruma kalifiye eleman yetiştiren meslek okulu kapatıldı.
- * İzmir baskhanesi kapatıldı.
- * Demiryolu hastanesi Sağlık Bakanlığı'na devredildi.
- * Demiryolu limanlarındaki birçok iş gene taşeronlara devredildi.

Kurumun yeni Genel Müdürü Hasan Mollaoğulları, bu yarım kalan tasfiye planını tamamlamak için yeni bir "değişim planı"nın uygulamaya sokulduğunu açıklamış bulunuyor. Kurumun 1998'de 139 trilyon zarar ettiği bahanesini tasfiye planının gerekçesi olarak sunan yeni genel müdürün programında şunlar var.

- * Rantabl (kârlı) olmadığı düşünülen tren seferleri kaldırılacak. Bazı hatlar tamamen işletmeye kapatılacak.
- * Yük taşımacılığı, yolcu taşımacılığı, işletme ve bakım-onarım olarak kurum 4 işletmeye ayrılacak ve yeniden yapılandırılacak. Yeniden yapılandırmada ticari işletme esasları geçerli olacak.
- * Kârlı hatların işletmeciliği özel sektöre devredilecek.
- * Kurumun elindeki iki travers fabrikası özel sektöre devredilecek.
- * Lokomotif ve vagonların tamir-bakımı özel sektöre devredilecek.
- * Gişeler bilet satış acentelerine devredilecek.
- * Banliyöler belediyelere devredilecek.
- * Yük vagonları isteyen şirketlere kiralanacak.

Tüm bu uygulamaların kurum çalışanları için ne anlama geleceğini yine Genel Müdür söylüyor. Şu anda 45 bin civarında olan personel sayısı iki yıl içinde yaklaşık %50 azalacak. Çalışan sayısı 20-22 bin kişi civarına inecek.

TCDD banliyölerin belediyelere devri için de harekete geçti. Sirkeci-Halkalı ve Haydarpaşa-Gebze banliyö hatlarının devri için İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile görüşmeler hayli ilerledi. Yapılacak anlaşmaya göre, bu hatlarda banliyö işletmeciliği belediye tarafından yapılacak. Yolların altyapısı ise TCDD'de kalacak.

Bugün banliyölerin, yarın ise uzun mesafe yolcu hatlarının işletmesinin devri, yalnızca çalışan personelin bir kısmının işsiz kalmasına yol açmayacak. İşletme-altyapı bölünmesinin yolcu güvenliğini hiçe sayan bir yönü de var.

Yapısı gereği, demiryolu taşımacılığının tek elden

planlanıp yürütülmesi gerekiyor. Güvenlik için bu şart. Bu kuralın ihlal edildiği, yolcu güvenliğinin değil şirket kârlarının düşünüldüğü durumlar önemli kazalara neden olabiliyor. Bunun son somut örneği yaklaşık 3 ay önce İngiltere'de görüldü. Paddington'da bu nedenle meydana gelen büyük tren kazasında 26 kişi öldü, yaklaşık 200 kişi yaralandı. Bu durum, özelleştirme şampiyonu olmakla övünen İngiltere'de ulaşım politikalarının yeniden tartışmaya açılmasına yol açtı. Giderek daha çok insan, özelleştirmenin toplumun yararına olmadığını düşünüyor, eski taşımacılık sistemine dönüşmesi gerektiğini savunuyor.

TCDD'de özelleştirme uygulamaları yaklaşık iki yıllık bir zamana yayılacak. Bununla amaçlanan, kurumdaki işçi ve kamu çalışanlarının özelleştirmeye dönük tepkilerinin dağıtılıp zayıflatılması. Kurumda 45 bin kişi çalışıyor. Fakat hem birbirinden bağımsız gözüken birçok işletme var, hem de bu işletmeler çok değişik yerlere dağılmış durumda. Üstelik çalışanlar birçok farklı statüye bölünmüş bulunuyor. Böyle olunca, parçalı bir tasfiye planının tüm çalışanların ortak tepkisiyle karşılaşmayacağı düşünülüyor. Trabzon Limanı'nın özelleştirilmesi veya İstanbul'da banliyölerin devredilmesi, Eskişehir'deki işçinin tepkisini çekmiyor. Ya da Adana'da bazı seferlerin iptal edilmesi, Haydarpaşa Garı'nda çalışanları fazla ilgilendirmiyor. Bu da devletin işine geliyor.

Özelleştirmeye karşı birleşik bir duruş gerekli. Fakat sektördeki işçi sendikası böyle bir kaygının tümüyle uzağında. Sendika, kendini sermayenin çıkarlarına adanmış sendikal korucuların, gerici çıkar çetelerinin kontrolü altında. Demiryol-İş devletin en memnun olduğu sendikalardan biri. Sektördeki kamu emekçilerinin örgütlü bulunduğu BTS, özelleştirmeye karşı sınırlı bir çaba içerisinde. Fakat bu çaba daha çok taban etkinliğinin yoğun olduğu şubeler üzerinden yaşanıyor. BTS Genel Merkezi'nin ehlileştirilmesi, mücadeleden koparılması ve yer yer çıkar ilişkilerinin içine çekilmesi süreci son iki yıldır gözle görülür bir hal aldı. KESK'in genel planda yaşadığı geri düşme elbette ki bunun önemli nedenlerinden biri.

Dolayısıyla demiryollarındaki işçi ve emekçiler, karşı karşıya oldukları özelleştirme, taşeronlaştırma ve işten atma uygulamaları karşısında hayli dağınık ve savunmasız durumdadırlar.

Bu durum tersine çevrilmelidir. Böylece hem sektördeki "gizli özelleştirme" politikaları püskürtülebilecek, hem de özelleştirmeye karşı sınıf hareketi küçümsenmeyecek bir genişleme sağlayacaktır. Enerji, petro-kimya, iletişim gibi özelleştirmenin daha doğrudan hedefi olan sektörler kadar olmasa da, demiryolları sektörünün mücadeleye çekilmesi sanıldığından daha önemlidir.

Komünistler yargılayanları ya Ne hücreleriniz, ne işkenceleriniz, ne k bizi işçi sınıfının kurtuluşu Hiçbir güç bizi teslim alamayacak, dev

Tekrar ediyorum, meşru olmayan kurumlarca, meşru olmayan yasalara dayanılarak verilen cezaları kabul etmiyorum. Her devrimcinin isteği, devrimci irade ve yaratıcılık örnekleri göstererek, zindan duvarlarınızı delmek ve özgürlüğe koşturmak. Deldiğimiz duvarlarınızdan dışarıya çıkmayı başaramasak da, bunun geçici bir yenilgi olduğunu belirtmeliyim. Her başarısız deneme sadece başarıma azmimizi kamçılacaktır. Zindan duvarlarına vurulmuş her darbenin bizi geleceğimize daha da yaklaştırdığını biliyorum. Bu kez başaramadık, ama bir dahaki sefere mutlaka başaracağız. Ne hücreleriniz, ne işkenceleriniz, ne katliamlarınız, ne de zindan duvarlarınız, bizi işçi sınıfının kurtuluşu davasından koparabilecektir. Hiçbir güç bizi teslim alamayacak, devrimci irademize boyun eğdiremeyecektir.

İlk fırsatta yarım kalan girişimimi tamamlayacak, partimin saflarında, işçi sınıfı ve emekçilerin sıcak mücadelesine katılacağım.

Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı'na...

KONU: Firara teşebbüsle ilgili savunmadır.

Sosyalizmi savunduğum ve bu uğurda savaştığım için zindanlarınızdayım

Mahkemenizde tünel kazarak firara teşebbüs etmek "suçunu" işlediğim için yargılanıyorum. Herşeyden önce firar etme isteğinin politik kimliğimin bir gereği olduğunu belirtmeliyim. Hangi yol ve yöntemle olursa olsun, cezaevinden kaçmak, partimin saflarında, işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük mücadelesine katılmak, hem hakkım hem de görevimdir. Her devrimci gibi benim de cezaevine

konulmamın nedeni, kapitalist sisteme karşı, işçi ve emekçi sınıfların kurtuluşu demek olan sosyalizmi savunmam ve bunun gereklerini yerine getirmemdir.

Komünist bir sağlık emekçisi olarak safım, işçi ve emekçi sınıfların safıdır. Safımı net bir şekilde belirledim. Barbarlık düzeni olan kapitalizmi yıkmak için mücadele eden devrimci örgütlerle bağ kurma hakkımı kullandım. Tabii ki bu durum sermaye devleti tarafından karşılıksız bırakılmayacaktı. Gözaltına alınıp bildik işkence seansları ve mahkeme süreci ile zindana konuldum.

Firar girişimim en doğal ve meşru hakkımdır

Firar girişimim kapitalist sisteme karşı yürüttüğüm mücadelenin doğal bir parçasıdır. Kapitalist sistem, sömürü düzenidir. Burjuva hukuku bu sömürüyü özel mülkiyet temelinde düzenler ve meşrulaştırır. Devlet ise, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüsünü devam ettirebilmesi için baskı ve zor aygıtıdır. Yasalar ve tüm kurumlar devletin bu işlevini yerine getirmesini sağlamak üzere düzenlenmiştir. Bugünkü haliyle devlet çeteleşmiş, çürümüş, terör ve katliam örgütü haline gelmiştir. Çünkü burjuvazi iktidarını, ancak terör ve katliamlara dayanarak sürdürebilmektedir.

Yargı ve zindanlar da bunun bir parçasıdır. Bu düzenin hiçbir yasası ve kurumu meşru değildir. Meşru olmayan kurumlarca, meşru olmayan yasalara dayanılarak verilen cezayı kabul etmem söz konusu olamaz. Kaldı ki Susurluk, kendi yasalarını bile hiçe sayan bu faşist sermaye diktatörlüğünün, bir mafya, çete ve kontr-gerilla örgütlenmesi olduğunu açıkça ortaya koymuştu. İhtiyaç duyulduğunda, kendi yaptığı yasa ve kurumları çiğneme hakkını kendinde bulan bir devletin yasalarına uymam beklenemez.

Kapitalizm insanlığa barbarlıktan başka bir şey getirmez

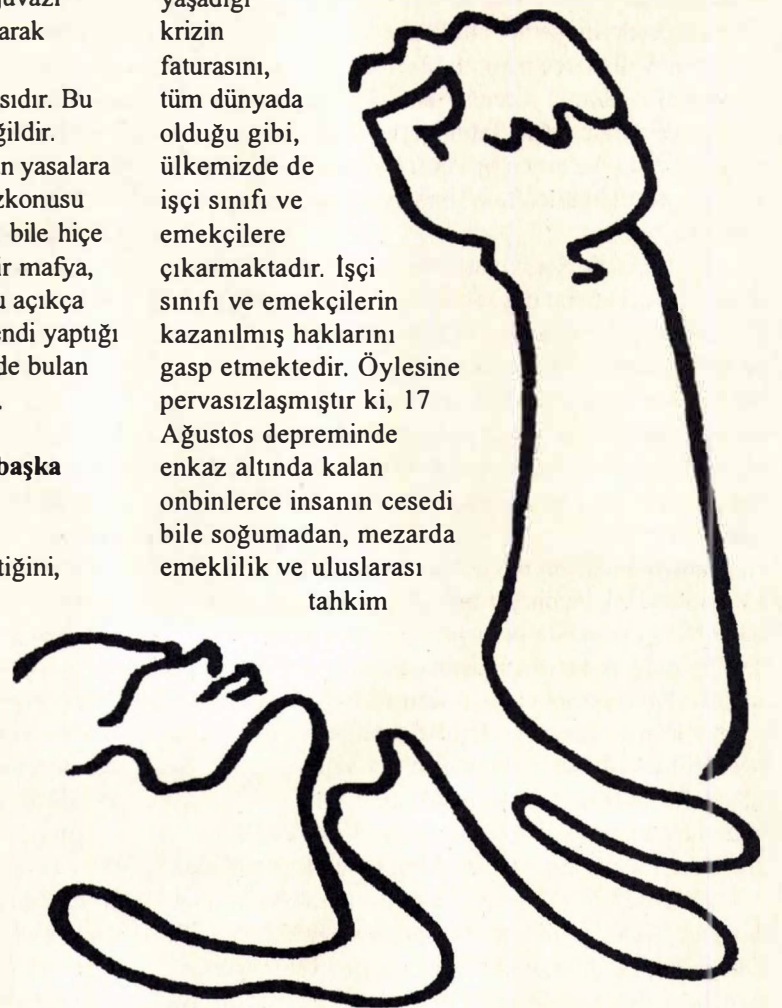
Ben sistemin kökten değişmesi gerektiğini, faşist sermaye diktatörlüğünün yıkılarak yerine sosyalizmin kurulması gerektiğini düşünüyorum. Bu düşüncem niyetlerimden bağımsız olarak bilimsel bir zorunluluktur. Bilim kapitalizmin ömrünü doldurmuş olduğunu gösterir. Kapitalizm yeryüzünde hüküm sürdüğü sürece insanlığa barbarlıktan başka bir şey getirmez. Bunun verileri ise kapitalizmin kendi tarihinde mevcuttur. Milyonlarca insan, Birinci ve İkinci Dünya Savaşı ve hala bölgesel düzeyde sürmekte olan emperyalist paylaşım

savaşlarında öldü, ölüyor. Servet-sefalet kutuplaşması derinleşerek sürüyor. Milyonlarca insanın emeği ile yaratılan zenginliklere bir avuç kapitalist tarafından el konuluyor.

Sermaye sınıfı sömürü ve zulüm düzenini sürdürebilmesini, işçi sınıfı ve emekçilerin güçsüzlüğüne borçludur. İşçi sınıfı ve emekçiler, onların iktidar mücadelesine yön verecek, öncülük edecek komünist ve devrimci örgütlerle buluşmadıkları için güçsüzdürler. Bir komünist olarak benim görevim, onları bu zulüm düzenine karşı örgütlemek ve iktidarı alma bilinci ile savaşıma sokmaktır. Bunu ise en iyi onların içinde çalışarak başarabilirim. Bunun için bana verilen hapis cezasının bitmesini bekleyecek değilim. Bir an önce firar ederek görevimi yerine getirmeliyim.

Emekçiler depremin enkazı altındayken, meclisiniz emekçi düşmanı yasalar çıkarıyordu

İşçi sınıfı ve emekçilere karşı, Türkiye sermaye sınıfı tarihinin en kapsamlı saldırısını gerçekleştiriyor. Sermaye yaşadığı krizin faturasını, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de işçi sınıfı ve emekçilere çıkarmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp etmektedir. Öylesine pervasızlaşmıştır ki, 17 Ağustos depreminde enkaz altında kalan onbinlerce insanın cesedi bile soğumadan, mezarda emeklilik ve uluslararası tahkim

Yargılıyor!..

Katliamlarınız, ne de zindan duvarlarınız, davasından koparabilecektir!

Devrimci irademize boyun eğdiremeyecektir!

Fatime Akalın

Yasasını meclisten geçirebilmiştir. Depremden önce işçi sınıfı ve emekçiler bu yasaları engellemek için mücadele yürütüyor, genel greve hazırlanıyorlardı. Sermaye onların yaşadıkları yıkımı, saldırısı için bir fırsat olarak değerlendirdi. Depremde yıkıma uğrayan insanlara uzanan devlet elinin niteliği ise ortadadır. Devlet çadır isteyen depremzedeleri copleyarak ne işe yaradığını gösterdi. Bolu Valisi derdini anlatmaya çalışan bir depremzede tokatlayarak, böylece devlet elinin ne işe yaradığını gösterdi.

Bu düzenin hiçbir yasası ve kurumu meşru değildir

Yurarıda da belirttiğim gibi, bu düzenin hiçbir yasası ve kurumu meşru değildir. Zindanlar ve zindancılık politikası, bütün egemenler tarafından ezilenleri baskı altında tutma, sindirme ve teslim alma araçları olarak kullanıldı. Komünist ve devrimci tutsaklar düzenin bu silahını tersine çevirmişlerdir. Zindanları direniş odakları haline getirmişlerdir. Faşist devlet bu bilinç ve iradeyi teslim alamadığı için, devrimci tutsakları katlederek imha etmeye çalışmaktadır. Hücre tipi cezaevi politikası ile teslim alma amacına ulaşacağını düşünmektedir.

Ulucanlar Cezaevi'nde on devrimci devlet tarafından katledildi. "Bağımsız yargı organları" ise gerçekte ne işe yaradıklarını gösterdiler. On devrimci tutsağı katledenler savcılar tarafından aklandı. Bu saldırının mağduru olan bizler ise yargılanıyoruz. İddianame birbirimizi öldürdüğümüz gibi zavallı bir senaryoya dayanıyor. Öylesine zavallı bir senaryo ki, asıl amacının katliamın niteliğini ve faillerini gizlemek olduğunu gizleyemiyor. Koşuş ve komün yaşamımızı, birbirimize düşüğümüz dejenere ortamlar olarak göstermeye çalışıyor. Devlet on devrimci tutsağı katlettiğini böylesine ciddiyetsiz senaryolarla gizlemeye çalışırken, kendi aczini ortaya koyuyor.

Suçlular er ya da geç devrimci adalete hesap verecekler

"Bağımsız yargınız" gerçek katilleri yargılama gücünü gösteremez. İş, uydurduğu senaryolar ile suçluları gizlemektir. Ama bu

boşuna bir çabadır. Sermaye iktidarının gerçek yüzü, tüm devrimci demokrat kamuoyu, işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde açıktır. Ulucanlar'daki katliam emrini kimin verdiği, katliamı hangi amaçla gerçekleştirdiği ortadadır. Suçluların kendilerini yargılayacakları gibi bir ham hayale hiçbir zaman kapılmış değiliz. Suçlular er ya da geç devrimci adalete hesap verecekler. Hesap veren sadece katiller ve emir verenler olmayacak. Onları şu ya da bu şekilde haklı gösteren, aklamaya çalışan, medyasından yargısına tüm suç ortakları da hesap verecekler. Devrimcilere attığınız çamur kendinize aittir. Bu zavallı senaryoya kimseyi inandıramayacaksınız.

Zindan duvarlarınızı delmek ve özgürlüğe koşmak her devrimcinin görevidir

Tekrar ediyorum, meşru olmayan kurumlarca, meşru olmayan yasalara dayanılarak verilen cezaları kabul etmiyorum. Her devrimcinin isteği, devrimci irade ve yaratıcılık örnekleri göstererek, zindan duvarlarınızı delmek ve özgürlüğe koşmaktır. Deldiğimiz duvarlarınızdan dışarıya çıkmayı başarmasak da, bunun geçici bir yenilgi olduğunu belirtmeliyim. Her başarısız deneme sadece başarıma azmimizi kamçılacaktır. Zindan duvarlarına vurulmuş her darbenin bizi geleceğimize daha da yaklaştırdığını biliyorum. Bu kez başaramadık, ama bir dahaki sefere mutlaka başaracağız. Ne hücreleriniz, ne işkenceleriniz, ne katliamlarınız, ne de zindan duvarlarınız, bizi işçi sınıfının kurtuluşu davasından koparabilecektir. Hiçbir güç bizi teslim alamayacak, devrimci irademize boyun eğdiremeyecektir.

26 Ocak 1999'da açığa çıkarılan tüneli ben kazdım. Tüneli kazma amacımı yukarıda belirttim. Şunu belirtmeliyim ki, daha dikkatli çalışmalı ve özgürlük yolumuzu daha iyi korumalıydım. Eğer bir suçtan söz edilecekse, dışarıya yalnızca birkaç metre kalmış olan özgürlük yolumuzu daha iyi koruyamamam suçtur. İlk fırsatta yarım kalan girişimi tamamlayacak, partimin saflarında, işçi sınıfı ve emekçilerin sıcak mücadelesine katılacağım.

**Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın Sosyalizm!**

Yeni yüzyıla sosyalizm, yeni binyıla komünizm damgasını vuracak!

Burjuva ideologları 21. yüzyıla girerken, halklara ve proletaryaya, "herşeyi unutalım, yeni yüzyılda herşeye yeniden başlayalım" çağrısı yapıyorlar.

Unutturmak istedikleri; işçi sınıfı ve emekçilerin boğazlandığı emperyalist paylaşım savaşlarıdır.

Unutturmak istedikleri; milyarlarca işçi ve emekçinin yarattığı tüm zenginliklere bir avuç kapitalistin el koyduğu gerçeğidir.

Unutturmak istedikleri; çarkları kâr daha fazla kâr diye dönen kapitalizmin sömürücü niteliğidir.

Unutturmak istedikleri; bilim ve teknolojinin insanlık yararına değil, kapitalistin kâr hirsını tatmin için kullanılması sonucu dünyanın yok oluşun eşğine geldiği gerçeğidir.

Unutturmak istedikleri; 17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinde açığa çıkan gerçek yüzüdür. Enkaz altında kalan işçi ve emekçilerin acısı ve öfkesidir.

Unutturmak istedikleri; emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkinin keskinleştiğidir.

Unutturmak istedikleri; yeryüzünde proletarya iktidarı ve sosyalizmin kurulduğu ve on yıllarca yaşadığı gerçeğidir.

Onlar, işçi sınıfı ve emekçilere geçmişlerini unutturup, geleceksiz bırakmak istiyorlar.

Unutmak mı? Yaşadığımız her gün, yeni yıkımlar getiriyor bize.

Yaşadığımız her yıkım bir gerçeği seriyor orta yere:

İki sınıf var; burjuvazi ve proletarya.

İki sistem var; kapitalizm ve sosyalizm.

Bu iki sınıf, bu iki sistem asla uzlaşmaz. Yanyana barış içinde var olamaz. Birinin zaferi, diğerrinin yenilgisidir.

21. yüzyılda da şanlı Ekim Devrimi'nin açtığı yolda yürüyeceğiz. Burjuvazinin korkularını büyütecek, kabusu dönüştürecek.

21. yüzyılda Komünist İşçi Partisi önderliğinde birleşen işçi sınıfı ve SOSYALİZM KAZANACAK!

21. yüzyıla sosyalizm, yeni binyıla komünizm damgasını vuracak!

Fatime Akalın/Niğde Cezaevi

İşbirlikçi sermayenin “kurtuluş savaşı”!

Pembe hayaller ve katı gerçekler

D. Başar

Burjuvazinin hükümeti, medyası ve tüm diğer kurumlarıyla birlikte yürüttüğü saldırı belki kısa bir süre için kitleleri sersemletmeyi, boş hayaller yaratmayı başarabilir. Ancak uygulanacak ağır yıkım programı kısa zamanda gerçek sonuçlarını gösterecek, pembe tabloları tuz buz edecektir. Enflasyonun düşürülmesine dönük politikalar propaganda ağırlıklıdır. Büyüme hedefleri de benzer bir özellik taşımaktadır. En iyimser tahminle enflasyon bir oranda düşürülse, büyüme hedefleri belli ölçülerde gerçekleşse bile, bunun işçi sınıfı ve emekçilerin yaşam düzeyinde ve çalışma koşullarında hiçbir olumlu karşılığı olmayacaktır. Tersine, uygulanacak IMF programı, işçi ve emekçiler için ağır bir sömürü, azgın bir talan programıdır. Ücret zamlarının “hedeflenen enflasyon” a göre belirlenmesi bunu ilk adımdır. Mezarda emeklilik adımı zaten önceden atılmıştı. Tarımda uygulanacak yıkım programı sırada bekliyor. Özelleştirmeler sefaleti ve hak gasplarını hızla arttıracaktır. SSK’nın tasfiyesi için hazırlıklar son hızla yapılmaktadır.

IMF’nin dayattığı ve daha hükümet belirlenmeden uygulanacağı açıkça ilan edilen “istikrar” programı aylardır öyle bir propaganda ile kitlelere sunuluyor ki, sermaye medyası, kendi uydurduğu yalanlar dönüp kendisine geldiğinde, buna kesinlikle inanan adama benziyor. Arka arkaya alınan ekonomik kararlar daha doğru dürüst anlaşılmadan, büyük bir gürültüyle reklam ediliyor. Güngör Mengi gibi kimi sermaye borazanları ise, uygulanan IMF paketini “yeni bir ulusal kurtuluş savaşı” olarak ilan edecek kadar ileri gidiyor. Görünen o ki, bu borazanlar gerçeklere çarpana kadar yaygarayı sürdürecekler.

Günlük para ve kur politikasıyla atılan ilk adım

Merkez Bankası’nın açıkladığı para ve kur politikasına göre, 2000 yılında her gün doların ve markın ne kadar değer kazanacağı önceden belirlenecek, ancak faizlere, fiyatlara vb.’ine dokunulmayacak. Bunlar serbest piyasa tarafından

düzenlenecek. Yani fiyat artışları “hedeflenen enflasyon” a göre belirlenmeyecek. Aynı şey faizler için de geçerli. Yine de yapılan yoğun iyimserlik propagandaları ve borsanın ‘99’un son aylarındaki yükselişi, sermayenin hedeflediği atmosferin oluşmasını bir ölçüde sağladı.

Elbette hedeflenen atmosfer sadece hükümetin kararlarıyla sağlanmadı. IMF ve Dünya Bankası sürekli olumlu mesajlar verdiler. Yabancı finans kurumları Türkiye’nin kredi notunu yükselttiler. TÜSİAD, hükümetin ekonomi programına 100 üzerinden 89 verdiğini açıkladı. Tekelci sermaye patronları, holdinglerinin yıllık bütçe hedeflerini hükümetin belirlediği para programına göre oluşturacaklarını ifade ettiler. Sermaye sözcülerinin bu kadar büyük bir ittifakla üzerinde birleştiği dönemler gerçekten de çok sık olmuyor. Çünkü istikrarsız bir ekonomisi olan Türkiye gibi ülkelerde, uygulanan programlar kısa zamanda boşa düşüyor. Yaratılan iyimserlik havası, giderek büyüyen sefaletle ve krizlerle parçalanıyor.

‘97 ve ‘98 yıllarında yaşanan uluslararası ekonomik krizi yılda iki hükümet değiştirerek, bir de araya darbe niteliğinde 28 Şubat sürecini sıkıştırarak atlatmayı başaran sermaye devleti büyük bir iyimserlik havası yaratmaya çalışıyor. Sermaye medyası refah ve bolluk üzerine masallar anlatıyor.

Gözlerin kapatıldığı gerçekler

Sermaye açısından kitlelere iyimserlik mesajları vermek kuşkusuz çok büyük bir önem taşıyor. Çünkü sonuç her ne olursa olsun, daha fazla sefaletle itileceği belli olan işçi ve emekçilerin uygulanacak acı reçeteyi sorunsuz içmesi gerekiyor. Bunun için yakında düze çıkılacağı yalanlarıyla kitlelerin sersemletilmesi gerekiyor.

Kitlelere dönük olarak bütün bu propagandalar yürütülürken, sermayenin ayaklarının yerden kesildiğini düşünmek hiç de doğru olmaz. Sermaye, kitlelerin ayaklarını yerden kesmeye çalışsa da, kendisi sağlam basmaya çalışıyor. Örneğin Sabancı, Koç gibi dev holdingler, bütçe hedeflerini açıklanan para ve kur programına göre düzenlediklerini açıklıyorlar. Bu haberler sermaye medyasında “bomba gibi kararlar” şeklinde sunuluyor. Ancak “hedeflenen enflasyon” a göre fiyat artışı yapıp yapılmayacağı, açıkça ifade edilmiyor. Bu söylense bile, yıl içinde yaşanabilecek bir takım gelişmeler fırsat bilinerek fiyatların artırılacağı zaten biliniyor. Zira bu konuda bağlayıcı hiçbir şey yok. Fiyatları tekeller dünyasında “serbest piyasa” belirleyecek çünkü.

Büyük holdingler, hükümetin açıkladığı para ve kur politikasına göre belirlenmiş bütçelerinin yanısıra bir ikinci bütçe daha oluşturduklarını söylüyorlar. Normalde ikincisi geçerliyken, sadece beklentileri yükseltebilmek için birinci bütçenin kabul edildiği açıklanıyor. Gerçekte hükümet %25 enflasyon hedeflerken TÜSİAD’ın enflasyon tahmini %52.2, IMF’nin ise %38.2’dir. Uluslararası finans kuruluşları ve bankalar ise en az %40’lar

civarında enflasyon bekliyorlar. Bu rakamlar, belirlenen yıl boyu enflasyon oranının nasıl bir uydurmaca olduğunu, kamuoyunu aldatmak dışında bir amaç taşımadığını gösteriyor.

“Hedeflenen enflasyon” masalına, masalı uyduran devlet de inanmadığı için, yıl boyunca %25 enflasyon olacağı ilan edilmesine karşın, yılbaşı öncesinde bir dizi temel tüketim maddesine %30’u aşan zamlar yapıyor. Böylece bu zamlar 2000’in değil 1999’un bilançosuna yazılmış oluyor. Bu zamların önümüzdeki aylarda emekçilerin alım gücünü nasıl düşüreceği, dolayısıyla gerçek enflasyonu etkileyeceği gerçeği hiçbir önem taşımıyor. Gerçek amaç, balonlar uçurup sömürüyü süreklileştirmek olduğu sürece, bu tür oyunlar kapitalizmin doğal işleyişinin bir parçası olmaya devam edecektir.

Sermaye, kamuoyuna hayal pompalarken, gerçekliği adeta ters düz ediyor. Halbuki son 9 ayın rakamları beklentilerin çok dışında şeyler söylüyor. Örneğin son 9 ayda Türkiye ekonomisi %6.2 küçüldü. Türkiye’nin küçülen ekonomisi yatırımların artmadığını, tersine azaldığını gösteriyor. Son 9 ayda firmalar ve fabrikalar kapandı. Benzer şekilde tarımda son 10 yılın en kötü dönemi yaşandı. Tarımsal üretim %4 oranında geriledi.

2000 yılının büyüme tahminleri için de aynı şey geçerli. Hükümet %5.5 büyüme beklerken, dünya sermayesinin polisi IMF bu rakamı %2.6 tahmin ediyor. Bütün bunların gerçekleşmesi için önce ciddi bir yabancı sermaye akışı bekleniyor. Petrol fiyatlarının fazla artmayacağı öngörülüyor. Tarımda iyi bir yıl olacağı düşünülüyor. Bütün bu beklentiler gerçekleşirse, enflasyon düşecek, büyümeye başlayacağız!

Sermaye, devlet ve medyası aracılığıyla balonlar uçurup dururken, yatırım gücü belirsiz bir dizi hesabı öne çıkartarak kitleleri aldatmaya çalışıyor. Şirketlerin bütçe hesaplarından sonra da kiralardan %25’den fazla arttırılmaması gibi nasıl hayata geçirileceği bile belli olmayan kararlar alıp duruyor. Kaldı ki bu karar uygulansa bile, kiralardan enflasyonun üzerindeki etkisi belli olmadığı gibi, henüz kararın ne tür farklı etkiler yapabileceği de belli değil. Bu tür propaganda kararları alınıp dururken, fiyat ve faiz düzenlemesi üzerinde elbette hiç durulmuyor. Enflasyonu yaratan gerçek etkenler, bir sihirbazın el çabukluğuyla serbest piyasanın arkasına saklanıyor. Kamu emekçilerine, işçilerin TİS’lerine, asgari ücrete, hatta kiralara gelince serbest piyasa yok. Ama fiyat ve faizlere gelince serbest piyasa var. İşte gerçek serbest piyasa, işte “hedeflenen enflasyon” masalının diğer yüzü.

Enflasyon ne zaman düşecek?

Kimi burjuva iktisat uzmanlarına göre, sıkı para politikası uygulayan ülkelerde enflasyonun düşme eğilimi ilk aylarda ortaya çıkıyor. Ancak daha sonra gerçek dengesine dönüyor. Ancak bizde uygulanan için bu söyleniyor. Merkez Bankası

Yüksek enflasyon aslında yalnızca bir sömürü türü. Yeni bir ekonomik düzenlemeye gidildiğinde, yeni süreci hızla geliştirmenin aracı olarak kullanılıyor. Ya da uygulanan politikalar böyle bir sonucu doğal olarak doğuruyor. Türkiye’de yeni bir ekonomi politikasının uygulanmaya başlandığı ‘80’li yıllar yüksek enflasyonla da tanıştığımız yıllar oldu. Benzer gelişme birçok ülke için geçerli. İthal

ikameci politikalardan vazgeçilerek ihracata dayalı ekonomik büyüme programına geçilmesi emperyalizm tarafından bütün dünya ülkelerine dayatıldı. Meksika, Brezilya, Arjantin gibi ülkeler bu süreci bizden önce yaşadılar. Enflasyon yoğun bir sömürü mekanizması olarak kullanılmaktadır. Türkiye’de ‘80’li yıllarda işçi sınıfının alım gücü giderek düşmüş, servet-sefalet kutuplaşması korkunç boyutlara ulaşmıştır. Ücretlere yapılan zamları etkisizleştirmek için, fiyatlara daha fazla zam yapıldı bu yıllar boyunca. Sonuçta her yıl sonunda gerçekleşen yüksek enflasyonla işçilerin alım gücü daha da düştü. Ancak bu enflasyonist politikaların elbette bir sınırı

var. Bu basit sömürü yöntemi beraberinde büyük bir istikrarsızlık getiriyor ve sermayeyi de olumsuz etkilemeye başlıyor. Ancak yine de enflasyonist para politikaları yoğun bir talanın yaşandığı ve bir dizi zenginlik palazlandığı döneme uygun bir politika sayılıyor.

Bütün bunların dışında yüksek enflasyon sayesinde, ihracata dayalı ekonomiler, emperyalist ekonomiler için tatlı bir sömürü mekanizması da yaratmış oluyor. Dolar ve markın değeri arttıkça ülke ihracatı ve ithalatında ek bir sömürü ilişkisi de kurulmuş oluyor. Emperyalist ülkeler birbirlerinin paralarının değerlerinin küçücük oranlarda değişmesi karşısında kıyametleri koparıırken, Türkiye’de paranın pul haline gelmesine hiç ses çıkarmıyorlar. Örneğin Japonya bilinçli olarak Yen’in değerinin düşmesine yol açtığı için ABD ve Avrupalı emperyalistler tarafından sürekli suçlanıyordu. Böylece Türkiye’de izlenen para politikası uzun yıllar boyunca dış borçların katlanmasını ve emperyalizme kaynak transferinin hızlanmasını sağladı.

Hedeflenen ekonomik saldırıya paralel tırmanan devlet terörü

İMF paketinin uygulanabilmesi için kullanılan bir başka argüman da, devletin küçültülmesi, masraflarının azaltılmasıdır. Bunun için özelleştirmeler yoğun şekilde hayata geçirilecektir. 2000 yılında önceki beş yılda yapılan özelleştirme kadar bir özelleştirme gerçekleştirilecek.

Bugüne kadar yapılan özelleştirmelerden görülen o ki, özelleştirmeler masrafların azalması değil artması anlamına geliyor. Özelleştirmeler için önce belli iyileştirmeler yapılıyor. Kuruluşlar cazip hale getiriliyor. Ayrıca gelir sağlayan kurumlar

elden çıkarılarak, sadece masraf kalemleri elde tutularak ikinci bir talan gerçekleştiriliyor.

Özelleştirmenin devletin masraflarını azalttığını varsaysak bile, bunun devlet bütçesine katkısı ne kadar olacaktı? TC’nin en büyük harcama kalemi askeri harcamalarıdır. Bütçenin önemli bir kısmı “güvenlik” harcamalarına gitmektedir.

Askeri harcamalar için ayrılan bütçede en küçük bir azalma yok. Tam tersine emperyalizmin ve yerel işbirlikçilerinin bölgesel çıkar hesapları için ordunun modernizasyonu çerçevesinde korkunç bir harcama planlanıyor. Önümüzdeki 10 yılı kapsayan 150 milyar doları bulacak tank, top, helikopter, uçak, füze gibi, savunmaya değil asıl olarak saldırıya dönük silah alımına gidiliyor.

Emperyalist yayılmacılık ve emperyalizme taşeronluk bu harcamaları sürekli kabartırken, içe dönük terör önlemleri de giderek güçlendiriliyor. Devlet memurlarının sayısının azaltılacağı, yıl sonunda 1 milyonun altına düşürüleceği, önümüzdeki yıllarda ise 350 bine kadar indirileceği ilan edilirken, polis ve bekçi sayısı giderek artırılıyor. Son olarak Emniyet Müdürlüğü 10 bin yeni polis alınacağını açıkladı. Kürdistan’daki savaşın bitmesi üzerine boşta kalan korucu takımının emniyet kadrosunda ya da özel güvenlik kurumlarında çalıştırılması planlanıyor.

Uygulanacak İMF programının işçi ve emekçilerin tepkileriyle karşılaşacağını sermaye devleti çok iyi biliyor. Deprem yıkımı nedeniyle nelerle karşılaşacağını da farkında. Deprem sayesinde önünü kesmeyi başardığı Temmuz-Ağustos kitle hareketi bunun bir ifadesiydi. Önümüzdeki aylarda yeniden yükselecek bir kitle hareketine şimdiden hazırlanıyor. Bu çerçevede yapılacak harcamalara hiçbir sınır konulmuyor.

Saldırıya karşı mücadeleye

Burjuvazinin hükümeti, medyası ve tüm diğer kurumlarıyla birlikte yürüttüğü saldırı belki kısa bir süre için kitleleri sersemletmeyi, boş hayaller yaratmayı başarabilir. Ancak uygulanacak ağır yıkım programı kısa zamanda gerçek sonuçlarını gösterecek, pembe tabloları tuz buz edecektir. Enflasyonun düşürülmesine dönük politikalar propaganda ağırlıklıdır. Büyüme hedefleri de benzer bir özellik taşımaktadır. En iyimser tahminle enflasyon bir oranda düşürülse, büyüme hedefleri belli ölçülerde gerçekleşse bile, bunun işçi sınıfı ve emekçilerin yaşam düzeyinde ve çalışma koşullarında hiçbir olumlu karşılığı olmayacaktır. Tersine, uygulanacak İMF programı, işçi ve emekçiler için ağır bir sömürü, azgın bir talan programıdır. Ücret zamlarının “hedeflenen enflasyon” a göre belirlenmesi bunu ilk adımıdır. Mezarda emeklilik adımı zaten önceden atılmıştı. Tarımda uygulanacak yıkım programı sırada bekliyor. Özelleştirmeler sefaleti ve hak gasplarını hızla arttıracaktır. SSK’nın tasfiyesi için hazırlıklar son hızla yapılmaktadır.

Uygulanan yıkım programına karşı işçi ve emekçilerin mücadele etmek dışında bir seçenekleri yoktur. Yıkım programı kitle hareketinin yükselmesine yol açacaktır. Ancak doğru bir önderlikle hareket eden işçi sınıfı bütün bir kitle hareketine önderlik etmeyi ve peşinden sürüklemeyi başarabilecektir. Bugüne kadar kitle hareketinin çeşitli yükselişlerinde en önemli zayıflık doğru bir önderliğe sahip olamaması olmuştur. Bugün bu zayıflık kendini çok daha fazla hissettirmektedir. O halde sınıf bilinçli işçilerin ilk görevi, komünist işçi partisi bayrağı altında birleşmek ve mücadeleye atılmaktır.

Başkanı Gazi Erçel, ilk altı ayda bir şey beklenmemesi gerektiğini, enflasyonun düşme eğilimi taşıyacağını, ancak altıncı aydan sonra sonuç alınmaya başlanacağını söylüyor. Bu terslik kimi burjuva yazarları bile rahatsız ediyor. Çünkü bu açıklama para ve kur politikasının bir propagandadan ibaret olduğunu düşündürüyor.

Erçel’e göre enflasyon altıncı aydan sonra düşecek, ama ücretler şimdiden düşürüldü. Gerçekten “hedefler” elde edilse bile, bu altı ayın emekçiler için ikinci bir yıkım olacağı açıkça görülüyor.

Enflasyon, ayrı ölçütler alınarak TEFE, TÜFE olarak da adlandırılıyor. Bu rakamlardaki bir düşüş acaba ne anlam ifade ediyor? Eğer enflasyon kitlelerin alım gücünü gösteriyorsa, fiyatlarla ücretler arasındaki ilişki önem taşıyor mu? Sermaye için taşıyor. Çünkü fiyatların düşmesi yeterli bir gösterge.

Enflasyonun düşmesi ne anlam ifade eder?

Enflasyon gerçekte kitlelere alım gücünü değil, sadece fiyatların artışını gösterdiği için, emekçiler için bir anlam ifade etmiyor. Bugün korkunç bir gelir dengesi bozukluğu olan, ancak enflasyonu da düşük olan pek çok ülke var. Nitekim gelir dengesi bozukluğu korkunç boyutlara varmış olan Hindistan, Brezilya, Arjantin, Meksika, G. Kore gibi birçok ülkede enflasyon Türkiye’dekine göre oldukça düşük. Bu rakamlar Brezilya’da %3.5, Arjantin’de %2.3, Meksika’da %12.6, Hindistan’da ise %9.3. Hindistan gibi kişi başına düşen milli geliri 382 dolar olan (Türkiye’de 3159 dolar) bir ülkede bile enflasyon %10’un altında. Gerçi kişi başına milli gelir kitlelerin yaşam düzeyini göstermez. Ama bu ülkedeki sefaleti biz biliyoruz! Rakamlar sadece bunu teyit ediyor.

Onlar partimizin özü ve özetidirler/4

Habipler'in ve Ümitler'in partisi geleceği temsil ediyor

H. Fırat

Yoldaşlarımızın sergiledikleri onurlandırıcı örnekten bizim çıkarabileceğimiz sonuç bu. Klasik bir deyimdir, onlara layık olmak denir; kaybedilen devrimcilere, yitirilen devrimcilere layık olmanın yolu budur; partiyi büyütmek ve bu davayı yaşatmak! O kısa siyasal özgeçmiş eskizinde de denildiği gibi, bu insanların boşuna ölmediğini kanıtlamak! Yoktan var etmek, var olanı büyütmek; insanların boşuna ölmediğini kanıtlamanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi? Ve bugünün geçici konjonktürüne kimse aldanmasın. Bu yoldaşların siyasi yaşamı, bu yaşamın özeti gösteriyor ki, bizim partimiz geleceği temsil ediyor. Bugün biz küçük bir parti olabiliriz. Ama yarının patlamalarına hazırlanan bir partiyiz biz, yarının ruhunu taşıyan bir partiyiz. Karanlıkta öncü tabi ki yalnız olur ve zayıf olur. Fakat karanlıkta, zayıf dönemde, durgun dönemde ayakta durmasını ve yol yürümesini bilenler, devrimci patlama dönemlerinde de bu işin sahipleridir.

Üstünlükleri ve kusurlarıyla...

Bu yoldaşlar elbette ciddi kusurları da olan yoldaşlar. Ama üstünlükleri ile bu denli yücelmiş insanların tutup kusurlarını tartışmanın ne anlamı var ki. Kusur gidici, üstünlük kalıcıdır. Partimizin de çok kusuru var. Bir parti "Devirmeyen darbe güçlendirir" derken, kendini darbeye yol açan zaaf ve yetersizliklerin dışında düşünebilir mi? Nihayetinde darbeyi yiyen kendisi. Parti kendi zaaflarından ve yetersizliklerinde dolayı darbe yer.

Nitekim aynı konuya ilişkin değerlendirmelerde; bu bizim geçmişimizdir, bu bizim küçük-burjuva yanımızdır, bu mesele bireylerden ötedir denilmiyor mu? Partimizin de çok zaafı var, yeri geldiğinde bunları yüreklice ortaya da koyuyor. Ve partimizin ciddi zaaflarından söz ettiğimiz bir durumda ona mensup kadroların zaaf ve yetersizlikleri haydi haydi vardır.

Tuna yoldaşın da bazı kusurları olmalı ki, MK üyeliğine aday gösterilmesi vesilesiyle kendi tercihiyle oturup kongre önünde 6 sayfalık bir özeleştirme yapmak ihtiyacı duymuş. '97 sonunda Ümraniye Cezaevi'nde iken de özeleştiril bir değerlendirme olarak, oturup "Devrimci bütünleşme" başlığı taşıyan, kendisinin bütünleşme sorunlarını tartışan bir metin kaleme alma ihtiyacı duymuş. Örgüte ilk başvurusuna "Devrimci birleşme" başlığı koyan bu yoldaş, yıllar sonra kaleme aldığı özeleştiril değerlendirme ise "Devrimci bütünleşme" başlığı koyuyor ve bunun sorunlarını değerlendiriyor. Bu yoldaş laf olsun diye bunları yapmıyor, ne yaptığını ve ne dediğini çok iyi biliyor.

Ümit yoldaşın "Devrimci birleşme" başlığı taşıyan ilk başvurusu yazık ki bugün arşivimizde yok. Yoldaş İstanbul İl Komitesi'ne üyelik başvurusu yapıyor. Bu başvuru "alışıldık" türden bir özgeçmiş içermediği için belli bakımlardan yadırganıyor ve geri iade edilerek yenisi isteniyor. Yoldaş bunun üzerine "Devrimci bütünleşmeye ek" başlıklı ikinci bir başvuru kaleme alıyor.

Ümit bu ikinci metnin "İdeolojik sağlamlık" ara başlıklı bölümde, örgüt bir EKİM üyesinin başlıca üç temel alanda değerlendirilebileceğini saptamıştır, diyor ve bu konuda MK tutanaklarından alıntı yapıyor. Bu alanlar; bir ideolojik kimlik, iki devrimci kimlik, üç devrimci örgüt yaşamına uyumdur diyor ve bu ölçülerin ışığında dönüp benim durumuma bakalım, diyor. Konuya ideolojik kimlikten başlamış, ardından devrimci kimlik ve örgüt yaşamına uyumla devam etmiş. Bu konular ekseninde kendisine ilişkin övgüler de içeren açıklamalardan oluşan bir metin bu. Oldukça açık ve dobra konuşuyor, kendi emeğini ve kişiliğini cepheden savunuyor. Bunu herkes kolay kolay yapamaz, bu rahatlığı bu kadar kolay göstermez, gösteremez. Uzun uzun bunları anlatıyor. Örneğin düşünsel cephede ne yapmış? Daha o safhada Merkez Yayın Organı'na bilmem kaç tane yazı iletmış. Bunu hatırlatıyor ve bu harekette bu davranış bir ölçüdür diyor, bunlar üzerinden kendisini savunuyor.

İlk başvurusunun geri iade edilmesini kastederek, eğer "yeterli açıklığın ve

anlaşılmanın ürünüyse, bu 'ek' sorunu ortadan kaldıracaktır" diyor ve şöyle devam ediyor; "Ama bu karar (red kararı) bu yazıya rağmen sürerse, hiç değilse bir yazılı değerlendirme istiyoruz. Neler yetersizdir? Birikimimiz mi, iddiamız mı, pratiğimiz mi, ilerlememiz mi? Bunca süredir çabamızın karşılığı hiç değilse böyle bir değerlendirme olmalıdır ki, yarından itibaren nelerin eksik olduğu üzerinden bilinçli bir aşma çabası verelim." Ve metnin sonunda bir şiar: "Herşey komünizm için!"

Çok verilenden çok istenir

Burada bir kuvvet ve bir samimiyet var. Alışılmadık bir davranış tarzı var. Ona bunları söyleme gücü veren bir şey var. Bu tutumun başka örnekleri de var. MK'ya yazılmış bir raporda, gençlik pratiğimiz eleştiriliyor, o halde duruma daha yakından bakalım diyor ve kendince bakıyor. Burada kendine göre bir içtenlik, bir rahatlık, bir güçlülük var. Ama bu yoldaş bu alışılmadık tutumundan dolayı bizde kaybolmadı. Tersine, kademe kademe yükseldi ve sonunda daha genç yaşında Merkez Komitesi'ne seçildi. Bu da parti olarak bizim övüncümüz.

Bu onur herşeyden önce partimizindir. Ve bu parti onlarındır, dolayısıyla bu onur doğal olarak onlarındır da. Onlar bu partinin onurlu üyeleridir. Önemli olan buradaki kesişme ve bütünleşmedir zaten. Parti üyesi ile partinin bu noktada birbirini tamamlaması, birbirini onurlandırması, birbirini yüceltmesidir. Parti onları yetiştirip yüceltti, tabii ki onlar da partiyi yücelteceklerdi. Çok verilenden çok istenir, değil mi, böyle diyorduk hep EKİM olarak. Tuna yoldaşa çok şey verilmiştir, karşılığında elbette ondan çok şey istenecek ve beklenecektir.

Örneğin, "Parti, Çekirdek, Sekt" yazısında, EKİM doğrudan ve dolaylı olarak bir dizi noktada eleştirilir; EKİM bazı şeylere dikkat etmezse çok geçmeden mevcut mezheplerden biri haline gelecektir, denilir. Bu yazı Ekim'de olduğu gibi yayınlanmıştır. İşte bu rahatlık ve hoşgörü, bu dikkat ve sükunet, bu geliştirici demokrasi, Habipler'in ve Tunalar'ın serpildiği verimli bir toprak olmuştur. Bu da bu hareketin, bu da partimizin onurudur. Tabii ki birbirimizi karşılıklı onurlandıracağız. Parti bireyi, birey de partiyi... Habip bu partiyi yüceltmıştır ve bu partiyle birlikte de yücelmiştir. Kuşku yok ki o üyesi olduğu parti sayesinde Habip Gül olmuştur.

Gene de ama, yaptığım bu son vurguda ölçüyü kaçırmamak için, bu yoldaşlarımızın günümüzde gerçekten nadir rastlanan türden devrimciler

olduğunu da belirtmek durumundayım. Özel kişilikler ve yetenekler bunlar. Kemalpaşa'nın karanlığında, ancak ileri ve deneyimli bir kadronun gösterebileceği bir kararlılıkla ve toklukla tasfiyeciliğe karşı tutum almak, elbette bir rastlantı değildir.

'95 operasyonunda yoldaşlarımız poliste blok olarak direndiler İstanbul'da. Sonra Bayrampaşa'ya gittiler, orada garip sorunlardan birbirleriyle problemli hale geldiler, garip bir bunalım yarattılar, Habip'in de içinde ve taraf olduğu bir bunalımdı bu. Örgüt olarak bu sorunu çok sert bir tutum ile karşıladık. Habip o bunalımın bir parçası olmamalıydı, belki kendisinin iradesini aşan yanları da vardı; ama olduğu için, gelişmeden birinci dereceden sorumlu tutuldu. Zira o orada farklı bir konumdaydı, yönetici ve dolayısıyla önder bir konumdaydı. Nitekim kendisine iletilen ve şimdi arşivimizde örneği bulunan mektupta "Çok verilenden çok istenir" denilmiş, bu çerçevede taşıdığı sorumluluklar hatırlatılıp eleştirilmişti.

Ama yoldaş bu konuda kendisine yönelen sert tutumu sükunetle göğüsledi. Hapisten çıktı ve tam bir örgüt adamı gibi davrandı. Sonrasını biliyoruz, 6 ay bile kalamadı dışarıda, yeniden tutuklandı. Nasıl tutuklandığını, poliste nasıl davrandığını biliyoruz. En ağır işkenceler karşısında bir kez daha boyun eğmez bir militan komünist tavrı. Daha da güçlenmiş ve olgunlaşmış sarsılmaz bir devrimci.

Dümdüz bir yolda, türküler eşliğinde kolkola yürümek çok kolay. Asıl önemli olan, arada, şu veya bu nedenle, ayağınız takılıp sendelediğiniz bir durum sonrasında kalkıp yeniden ve eskisinden daha güçlü ve coşkulu bir şekilde yürüyebiliyor musunuz? İşte o zaman aşkolsun size derler, önemli olan bu. Asıl önemli olan, her koşul altında üyesi olunan partiye tam bağlılık içinde davranmak, o partinin iyi bir üyesi olmak için ne gerekiyorsa onu yapabilmektir. Habip Gül bu tutumun en seçkin, eşine nadir rastlanabilen bir örneğidir.

Mesele kusur meselesi değil. Bunlar olağanüstü insanlar değil, bunlar gerçek birer insan. İnsan ne demektir? İnsan kusurları da olabilen varlık demektir. Eşi diyor ki, Ümit yoldaş insanların ağlamayı yadırgamalarını anlayamıyordu. Çünkü ağlamak da insana özgü bir şey ve güzel bir şey. Yerine göre insan hırsından da ağlar. Gerçekten hırsından ağlayacak gibi olduğu bazı anları olabiliyordu Ümit'in. Bu son derece insani bir duygu ve davranış tarzı.

Dolayısıyla insanın zaafı da olur. Bir partinin zaafı da olur. Bir insan zamansız olarak kendi partisi ile belli bir konuda fikri olarak karşı karşıya da gelebilir. Bundan daha doğal ne olabilir ki? Önemli olan esasa ilişkin tutumdur; davaya ve temelde partiye karşı olan tutumdur. Şu veya bu konuda farklı da düşünebilir bir yoldaş. Olabilir. Bu onun kendi partisine sadakatine, güvenine, heyecanına hiçbir biçimde engel değil ki. Önemli olan bu. Ve parti birliği, partili kimlik ve partiye sadakat, tam da bu gibi durumlarda gerçekten sağlam ve köklüdür, amlamlı ve değerlidir.

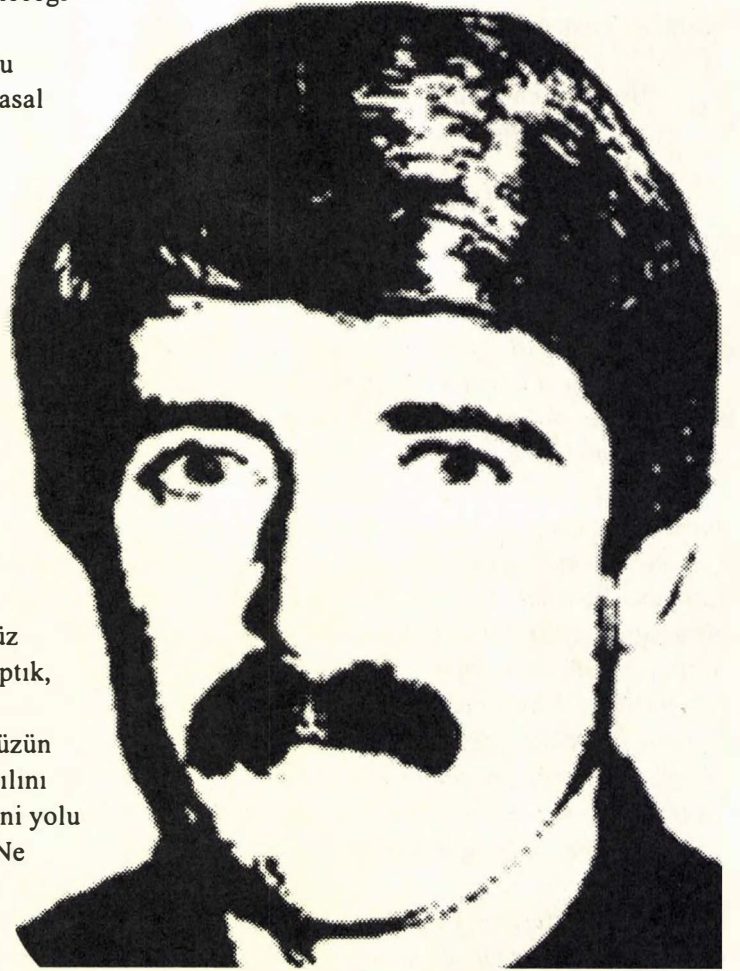
Habipler'in ve Ümitler'in partisi geleceği temsil ediyor

Kendimiz için çıkarılması gereken sonuç ne? Kendimiz için çıkarılması gereken sonuç partiye

ilişkindir, parti çalışmasına ilişkindir. Biz geleceği temsil ediyoruz, bunun tartışılacak bir yanı kalmamıştır. Bu konuda tartışma bitmiştir. Bu tartışma Türkiye'deki tüm öteki devrimci siyasal akımlar nezdinde de bitmiştir. Bu tartışma bitmiş bulunduğuna göre, biz belli bir kimliğin doğal temsilcileri olduğumuzu kanıtladığımıza göre, bunun ağır sorumluluğunu omuzlarımızda daha derinlemesine hissetmeliyiz. Tartışma bitmiştir de, hayat devam ediyor. Şimdi iş daha zor aslında. Bir ilden yoldaşların bu olay sonrasında sık sık söyledikleri bir şey var; tüm dikkatler üzerimizde diyorlar, ama bu bir tedirginliği, buna nasıl yanıt vereceğiz tedirginliğini de anlatıyor. Eğer tartışma bitmişse, bizim sorumluluğumuz çok daha ağır demektir.

Biz bir dizi badireden geçtik, biz öyle düz bir yolda yürümedik. '91'de bir konferans yaptık, arkası koca bir tasfiyecilik oldu, Merkez Komitemiz'in bir kısım üyesi gitti. Örgütümüzün bir bölümünü götürdüler, heba ettiler. Parti yılını birkaç seneye yaymak durumunda kaldık. Yani yolu hiç de kolay yürümedik, düz de yürümedik. Ne kadar da pürüzsüz bir yürüyüşümüz var, aşkolsun diyebilecek durumda değiliz. Mesele bu da değil. Neticede biz yol yürüyoruz. Ağır aksak, düşe kalka, ama yürüyoruz. Biz hep ileriye gidiyoruz. Daha iyi gitsek, daha hızlı gitsek, daha pürüzsüz gitsek kuşkusuz daha iyi olur. Ama böyle olamasa bile biz neticede yürüyoruz ve giderek bir takım şeyler yerli yerine oturuyor. Herşey bir yana, partinin kimliği oturuyor, parti yerini buluyor. Başkası tüketirken, biz ürettik. Başkası mirası çarçur ederken, biz başka bir şey yaptık. Bazı grupların övünç konusu bir mirası vardı, değil mi, bizde de büyük bir saygınlık yaratıyordu ve biz basınımda sahipleniyorduk. Onlar onu önemli ölçüde tükettiler, geliştirmek bir yana. Biz bir şey tüketmediğimiz gibi, bir gelenek yarattık ama. Bir şeyler yarattık ve oturttuk. Yaratıyoruz ve oturtuyoruz. Başkası burada bir ölçü değil, çok yanıltıcıdır bu. Biz kalması gereken akımız diyoruz, o zaman bizim kaderimiz ile onların kaderi aynı olabilir mi? Bizim devrimciliğimizin ölçüsü ile onların devrimciliğinin ölçüsü aynı olabilir mi?

Yoldaşlarımızın sergiledikleri onurlandırıcı örnekten bizim çıkarabileceğimiz sonuç bu. Klasik bir deyimdir, onlara layık olmak denir; kaybedilen devrimcilere, yitirilen devrimcilere layık olmanın yolu budur; partiyi büyütmek ve bu davayı yaşatmak! O kısa siyasal özgeçmiş eskizinde de denildiği gibi, bu insanların boşuna ölmediğini kanıtlamak! Yoktan var etmek, var olanı büyütmek; insanların boşuna ölmediğini kanıtlamanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi? Ve bugünün geçici konjonktürüne kimse aldanmasın. Bu yoldaşların siyasi yaşamı, bu yaşamın özeti gösteriyor ki, bizim partimiz geleceği temsil ediyor. Bugün biz küçük bir parti olabiliriz. Ama yarının patlamalarına hazırlanan bir partiyiz biz, yarının ruhunu taşıyan bir partiyiz. Karanlıkta öncü tabi ki yalnız olur ve zayıf olur. Fakat karanlıkta, zayıf dönemde, durgun dönemde ayakta durmasını ve yol yürümesini bilenler, devrimci patlama dönemlerinde de bu işin sahipleridir. Bolşevikler yenilginin o karanlık döneminde bir avuç insan

olarak tutunmayı başaramasalar, 1912'nin devrimci yükselişini kucaklayabilirler miydi? 1914'ten sonra savaşın yarattığı şovenizm ortamında bir avuç insan olarak gene dayanmayı başaramasalar, 1917 Şubat'ından sonra devrimin partisi olabilirler miydi? Biz zor dönemde varolduk, dayandık ve yaşadık. Biz geleceği temsil ediyoruz. Burada yüceltilen bu insanlar, kendi dışımızdan yüceltilen bu insanlar, ancak geleceğin insanları olabilirler. Bunlar geleceğin partisinin insanlarıdır.

Bizim yoldaşlarımızın hayranlık verici devrimciler olduğu anlatılıyor birileri tarafından. Mahmut Alınak, Habip'in anısı önünde büyük bir sevgi ve saygıyla eğiliyor. 20 yıllık bir işçi ve TKP/ML militanı bunu yapıyor. Habip'in ablasının o kısacık yazısı çok anlamlı değil mi? Habip yoldaş diyor, Nevzat yok onun için. Politik kimliği ile Habip var artık onun için. O kadar doğal bir biçimde Habip yoldaş diyor ki. Ne diyordu İzmirli yoldaşlar yayınlanan yazılarında; tarihte kaç kişi kendi normal kimliği ile değil de siyasal kimliğiyle bu denli özdeşleşmiştir? Kimse Nevzat demiyor, Ulucanlar'da da böyle bilinmiyor. Düşman çoklukla onu Habip Gül olarak anıyor, öldüğü ilk böyle, bu isimle duyuruldu. Habip'tir o ve bu bir siyasi kimliktir. Ne diyor ablası; "*O en küçükümüzdü ve en büyüğümüz oldu.*" İşte bu, budur. Ve kamuoyu önünde verilmiş bir söz: "*Habipler'i yaşatmak için mücadeleyi sürdürmeliyiz. Kahrolsun faşist Türk devleti! Yaşasın sosyalizm!*"

Kardeşini çok iyi tanıyan da bir insan, çok ilginç. Habip'in acılarını içine gömen ve acı çektikçe hırslanan bir kişiliği vardı, diyor. Gerçekten de öyle, örgüt yaşamından da biliyoruz bunu. Ama en sıkıntılı anlarında bile şu veya bu mesele üzerinde düşünmeyi ihmal etmeyen, yazmayı ihmal etmeyen bir devrimci bu.

Tekrar ediyorum, düz yolda giderken kenarında tesadüfen bulduğumuz insanlar değil bunlar, partimizin en eski kadroları. Habip'in bizdeki siyasal yaşamı '87'den başlıyor, yani daha en

baştan, Tuna'nınki ise '91'de başlıyor, ki bugün bizde '91 öncesinden gelen kadro çok fazla yok.

"Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok, ancak..."

Habip yoldaşın Merkez Komitesi'ne yazılmış son mektubundan bir parça okuyacağım.

"Sevgili yoldaşlar;

Zindanlar sürecini biliyorsunuz, önümüzdeki sürecin ağır bedeller ödemeyi gerektiren bir saldırı süreci olacağı malumdur. Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok. Ancak kendi başına bedel ödemenin bir şey ifade etmeyeceğini siz de biliyorsunuz. '96 SAG ve ÖO sürecindeki durumumuz buna en bariz örnektir.

Süreci önden politik bir öngörü ve hazırlıkla karşılamak zorunludur. CMK'da olmamamız önemli bir dezavantajdır. Bu dezavantajı bir nebze de ola Cezaevleri Merkezi Örgütülüğü'nü oluşturarak gidermeye çalıştık. Önden süreçleri tahlil etmek, buna uygun taktik politikaları geliştirerek merkezi düzeyde güçlerimizin önüne koymak, sürece hazırlık anlamında oldukça önemlidir. Özellikle Cezaevi Merkezi Örgütülüğü'nü ilan ettiğimiz bir yerde, merkezi politika daha da zorunlu hale geldi. Çünkü tüm güçlerimiz Cezaevleri Merkezi Örgütülüğü'nün ne diyeceğine bakıyorlar. Böyle olması da doğal..." deyip devam eden bir mektup bu.

Habip için önemli olan gerektiğinde tereddütsüz ölmek değil, fakat bu ağır bedel ödenirken partinin buradan hakettiği politik kazanımı elde edebilmesidir. 2 Eylül'den, mektup yasağının gelmesinden hemen önce yazılmış son mektuptur bu. Bu insanlar ne yaşadıklarını, nelerle karşı karşıya olduklarını gayet de iyi bilen insanlar ve bu durumda onlar için önemli olan, kendilerinin akıbeti değil, fakat partinin politik ve moral çıkarlarıdır. Bunu, bu örnek partili tutumu örneklemek için okudum bu mektubu.

"Süreci önden politik bir öngörü ve hazırlıkla karşılamak zorunludur." Bu sözün ışığında dönüp son bir seneye bakın; bu süreçte hücre tipi saldırısı üzerine ısrarla yazıp durmuştur bu yoldaşlar, bu süreci öngörüyle karşıladıklarının açık ve somut bir göstergesidir. Dikkat edin, Ulucanlar katliamının hemen öncesinde Bayrampaşa olayı vesile edilerek, ardından Ulucanlar katliamı kullanılarak, hücre tipi saldırısı gündemleştirildi. Son bir yıldır basınının sayfalarında bu yoldaşlar tarafından özel bir ısrarla buna dikkat çekiliyor, gündeme alınan bu saldırıyı püskürtmenin sorunları tartışılıyor. Bu saldırı gelecek, durmadan yeni F tipi cezaevleri yapılıyor, artı mevcut cezaevleri peşpeşe hücre tipine dönüştürülüyor; bu herhalde boşuna yapılmıyor, yoldaşların ısrarla vurguladığı buydu. Olaylar onların yanılmadıklarını gösterdi.

"Bu coğrafyada artık Komünist İşçi Partisi var"

Yakın zamanda bir işçi yoldaşa yazdığı bir başka mektubu var Habip yoldaşın. Anlaşılan söz konusu işçi yoldaş, İmralı duruşmalarını izleyen ilk haftalarda Habip'e yazdığı mektupta, PKK'ye karşı eleştirilerimizin üslubu biraz fazla sert değil mi? demiş. Habip'in yanıtı aynen şöyle:

"Ulusal hareket cephesindeki gelişmeler ve yaratacağı sonuçları konusunda mutabıkız. Zaten

parti bu konuda net bir tutum almış durumda. Benim değerlendirmelerimde üslubumu sert bulduğumu belirtmişsin. Ama ben tam tersini düşünüyorum. Biz bu akıma karşı yeterince 'yumuşak' ve sorumlu davrandık. Dün belli yönleriyle 'yumuşak' davranmamız ne kadar anlamlıydıysa, bugünkü sertliğimiz de o kadar sarsıcı ve anlamlıdır. Birileri teslimiyeti pervasızlığa vadmışsa, biz de Kürt halkına ve devrime karşı sorumluluğumuz gereği bu pervasızlığa karşı en az mermer kadar sert olmalıyız. Duyabileceğimiz hiçbir kaygı yok.

"Bugünün atmosferinde bu sertliğimiz belli bir tepkiyle karşılanıyor olabilir. Ama bu geçici ve duygusal bir atmosferdir. Yarın bu atmosfer dağıldığında, herkes şapkasını önüne koyup söylediklerimiz üzerine düşünmek zorundadır. Yani herkes bilmelidir ki, bir sınıfın ve halkın kaderiyle, geleceğiyle oynamak artık eskisi kadar kolay değildir. Bu coğrafyada artık Komünist İşçi Partisi var. Herkes söylediklerini on kez ölçmeli, bir kez biçmelidir. Aksi takdirde partinin ideolojik şiddetine katlanmak zorundadır. Aynı şekilde ulusal hareketin teslimiyet platformunun utanç verici destekçileri de bugün yaptıkları devrim tasfiyeciliğinin hesabını vereceklerdir. Tepkileri hiç önemsemiyorum. Biz dostlarımıza karşı ne kadar sorumlu ve hassas isek, dost olmaktan çıkmak eğilimi gösterenler veya çıkanlara karşı da o kadar acımasız olacağız.

"Sevgili dost, eleştirilerimizden sonra ulusal hareketle aramızda belli bir gerginlik doğdu. Şimdilik nispeten giderilmiş olsa da ilişkilerimiz oldukça soğuk. Kendi etkinliklerine bizi davet etmediler. Bergama'da ise bizi davet etmişler, ama mesajımızı okumamışlar. Biz de doğal olarak onları '96 Zindan Direnişi etkinliklerimize davet etmedik. Yani kimse gücüne güvenerek bizi peşinde koşturacağını düşünmesin. Onlar bize bir tutum alıyorsa, biz onlara on kez tutum alırız. Öyle anlaşılıyor ki, birileri hala bizi başkalarıyla karıştırıyorlar."

Burada söylenenler bir şeyi anlatıyor. Ben parti bilinci diyorum ya, bu insan nerede durduğunu, neyi temsil ettiğini çok iyi biliyor. "Bunlar hala bizi başkaları ile karıştırıyorlar" diyor. Burada bir özgüven var, burada bir inanç var. Partisine ve partisi şahsında kendine...

Mektup şöyle devam ediyor:

"Sevgili dost, sermaye devleti ulusal hareketin teslimiyet platformundan da güç alarak yeni bir saldırı dalgası başlatıyor. Bunun bir ayağı da cezaevleri ve cezaevlerindeki devrimci dinamizmdir. Af, pişmanlık yasası bu saldırının esasını oluşturuyor. Bu yeni saldırı en azından '91 kadar karşılık bulacak. ('91'deki anti-terör yasasının geriletici bir etki yarattığını düşünüyor yoldaş, yenisi de en azından '91'deki kadar tahrip edici bir etki yaratacak anlamında söylüyor.) Buna karşı etkin bir mücadele ile yüzyüzeyiz. '96 direnişinin 3. yıl dönümünde Eskişehir saldırısını püskürttük. (Bu mektup Ağustos tarihlidir, iki TİKKO militanının Eskişehir tabutluğuna götürülmesine karşı yapılan eylemi kastediyor.) Ama bu sadece basit bir yönüydü. Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza

bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz."

Bu sözler şimdi ne kadar da anlamlı!.. O zaman söylendiğinde, daha çok aşırı bir güvenin ifadesi gibi görünüyor. Ama şu an durumun kendisine ne kadar büyük bir doğrallıkla oturuyor!.. Tam da söylendiği gibi yapıldı. Saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ettiler. Ölüm dahil herşeye hazır olduklarını gösterdiler ve partimizin bayrağına leke sürmek bir yana, onu yükseklerde dalgalandırdılar.

"Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz."

"Sevgili dost, buradaki dostlar iyidirler. Kızgınlığınız oldukça haklı. Partinin bu konuda başlattığı iç mücadeleyi oldukça isabetli ve zorunlu görüyorum."

Bu da partili bir tavır. Ola ki bu "iç mücadele" bir yerinden Habip yoldaşı da yalıyordur... Ama onun için problem asla bu değil. İki satır altta partinin iç mücadelesini haklı görüyoruz diyen bu yoldaş, iki satır üstte de, "Biz hazırız, partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz" diyor. Bu budur işte. Burada bir çelişki değil, tam bir bütünlük var; burada gerçek bir parti adamının tutumu var, tanı bir partili davranış tarzı var. Yaşam ile söz buluştuğu zaman, burada gerçek bütün sadeliğiyle ve bütün görkemiyle açığa çıkıyor.

Aradan neredeyse dört hafta geçti, biz henüz bir şey söylemedik. Fakat bir yerde fazla bir şey söylememize gerek de yok. Örneğin bu mektup zaten çok şeyi kendiliğinden anlatıyor. Sözleri ve mücadeleleri bu insanları fazlasıyla anlatıyor. Bu konuda başka ne denebilir ki, buna başka ne eklenebilir ki...

(Bu metin TKIP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım '99 tarihli 210. sayısından alınmıştır.)

TÜSİAD'ın yeni demokrasi oyunu

A. S. Kızılkaya

Susurluk kazasıyla “derin” devletin kirli çamaşırlarının ortalığa saçılmasının ardından, devletin tüm kademelerinde hararetli bir “aklanma” çalışması başlatıldı ve aynı günlerde “demokrasi” de keşfedildi. Tekelci sermayenin “sivil toplum örgütü” TÜSİAD, Prof. Bülent Tanör’e bir “demokratikleşme raporu” hazırlattı. Rapor çok geçmeden rafa kaldırılsa da, reformistler, yurtseverler, küçük-burjuva devrimci akımlarda yankısını bulmuştu. “Demokratik cumhuriyet projesi”nin ideolojik temelleri o günden atılıyor, “Demokratik Türkiye” sloganları ortalığı kaplıyor, “Demokratik anayasa” çalışmaları yapıyordu.

Komünistler ise sermayenin bu tür manevralarını sermaye devletin kendini tahkim etmesi bağlamında değerlendirdiler. Söz konusu raporun amacını şöyle açıkladılar:

Sermaye, “‘Toplumsal uzlaşma’ ve buna giydirilen ‘demokratikleşme’ kalifi ile yığınların sınıf bilincini bulandırarak, reformizmi yedekleyerek, sendika bürokrasisini hizmetine daha etkin koşarak, inisiyatif ve denetimi eline geçirmeyi amaçlamaktadır.” (Kızıl Bayrak, 1 Mayıs ‘97)

Gelinen aşamada tekelci sermaye bu amacına önemli ölçüde ulaştı. Yıpranmış, yığınlar gözünde “güvenilirliğini” yitirmiş olan devlet, demokratikleşme oyunuyla, reformizmi yedeklemeyi ve beşli çete bünyesinde sendika bürokrasisinin daha etkin bir desteğini almayı başardı. Bu kolay başarı, işçi sınıfı ve emekçilerin sefalet koşullarını daha da derinleştirirken, yeni terör dalgası için zemini düzledi. En sonu Ulucanlar katliamıyla birlikte, “derin” devlet “aklanmış” olarak yeniden işbaşı yaptı.

Yeni “demokrasi raporu”

Sermaye çıkarları doğrultusunda oldukça cüretkar davranan bir hükümet iktidarda. “Popülist politiklardan kaçınacağız” parolasıyla hareket eden hükümet, çıkardığı yasalarla emekçi düşmanlığında ne denli kararlı olduğunu tekelci sermayeye ve emperyalist efendilerine kanıtladı. Bundan sonra da saldırılar sürecektir. Gerek AB’ye uyum çalışmaları, gerekse stand-by anlaşmasının imzalanması için taahhüt olarak sunulan “niyet mektubu”nun gereklerinin yerine getirilmesi, ancak azgın bir terörle mümkündür.

Terör beraberinde yığınların hoşnutsuzluk ve tepkisini doğurur ve sistem sınırlarını zorlayan arayışlarını artırır. Yığınları sindiremediği koşullarda, sermaye için her zaman böyle bir risk vardır. Üstelik yığınlar “derin” devletin icraatlarına yabancı değil. Bu tür icraatlar çok kolay açığa çıkacak ve devleti yıpratacaktır. Oluşacak potansiyel tepkiyi sistem sınırları içinde tutabilmek için sermaye, demokrasi oyununu oynamak zorundadır. Kürt hareketinin teslimiyeti de bu oyuna “gerçekmiş” izlenimi verecek imkanlar sunmaktadır. Kürtçe televizyon, OHAL’in kaldırılması vb...

Bu yüzdendir ki devletin tüm kademelerinde “demokrasi” lafzı ağızlardan eksik olmuyor. Tekelci sermaye de bu koroya katılmakta gecikmedi. TÜSİAD’ın 30. Olağan Genel Kurulu’nda yine Bülent Tanör’e hazırlatılan ve üç yıl öncekinin izdüşümü niteliğindeki yeni bir “demokrasi raporu” daha açıklandı. TÜSİAD’ın Genel Kurul’unda üç ayrı başlık gündem oluşturuyordu. Tarımda tekelleşmeyi öngören “Tarım Raporu”nun yanı sıra, bizzat TÜSİAD Başkanı tarafından tekelleşmeyi ivmelendiren şirket

evliliklerinin önündeki engellerin kaldırılması tartışıldı. AB uyum çalışmaları ise ayrı bir gündem başlığıydı.

Yine Bülent Tanör’ün kaleminden çıkan raporda öncelikle Siyasi Partiler Kanunu’nda (SPK) yapılması gereken bir dizi değişiklik ele alınıyor. Bu değişikliklerden biri, siyasi partilerde çok renkliliğe “izin” verilmesini öngörüyor. Tabii ki bu çok renkli partilerin sermayenin çıkarlarına hizmet etmesi koşuluyla. Sermaye, kendi çıkarlarına hizmet eden bir HADEP’e ya da farklı isimde başka bir Kürt partisine neden karşı çıksın ki? Tersine, onun aracılığıyla Kürt emekçilerini kendi safında yedekleyebilecektir. Olası tepkileri bu “renkli partiler” sayesinde sistem kanallarında tutulacaktır.

Parti kapatmalara son verilmesi bir başka istem. Nasıl olsa, sermayenin çıkarlarına ters düşen bir parti kurulsa bile, bu partiyi etkisiz hale getirmenin türlü olanakları ve TCK’da gerekli yasaları var. Bunların da yetmediği yerde “derin” devlet devreye girer. Bu durumda parti kapatma gibi “demokrasi”lerine halel getirecek yasalara ne lüzum var!

Genel seçimlerde %10 barajının kaldırılması ise, yıllardır dillendirilen, ama yaşama geçirilmeyen bir istem. Bu kez söylemden öteye geçebilir. Çünkü yurtsever hareketin geldiği nokta itibarıyla HADEP gibi partilerin meclise girmesi sakıncalı değil, tersine gerekli ve yararlıdır. Bu kez “demokratik cumhuriyet” oyununu yaşama geçirme koşulları üç yıl öncesinden daha fazladır.

CMUK güvencelerinin DGM’ler için de geçerli olması, TCK’nın 312. maddesinde değişiklik yapılarak düşüncenin “özgürleştirilmesi”, farklı dillerde (Kürtçe) isim koyma yasağının kaldırılması ve yerleşim yerlerinin adlarının Türkçeleştirilmesine son verilmesi, dil yasaklarının kaldırılması, din derslerinin zorunlu olmaktan çıkarılması ve imam hatiplerin sadece din adamları yetiştirecek sayıyla sınırlandırılması, raporun diğer başlıklarını oluşturuyor.

Üç yıl önceki raporda olduğu gibi, bu raporun da ağır topunu, Genelkurmay Başkanlığı’nın Milli Savunma Bakanlığı’na bağlanması ve MGK’nın siyasal yaşamdan çekilmesi oluşturuyor. Bunu siyasal yaşamın sivilleştirilmesi başlığıyla da ele alabiliriz. Bugün bunun gerçekleşme imkanlarının varlığı-yokluğu bir yana, gerçekleşecek olsa bile, iktidarda sermaye sınıfı olduktan sonra değişen hiçbir şey olmayacaktır. MGK’nın, yani askerlerin siyasal yaşamdan elini çekmesi neyi değiştirir? Bugüne dek generaller “önerilerini” hangi sınıfın çıkarları için veriyorlardı? Sermayenin aleyhine bir tek kararı var mıdır?

Sermaye bir yandan MGK siyasal yaşamdan elini çeksin derken, öte yandan TİSK ve TZOB’nin katılımıyla “yedilediği” ESK çetesinin aktif olarak siyasal yaşama katılmasını talep ediyor. Siyasal yaşamdan MGK çekilsin, ESK gelsin!

Değişim ve sivilleşme adı altında ileri sürülen bu istemler gerçekte bir gözboyamadan ibarettir. Genelkurmay Başkanlığı, Milli Savunma Bakanlığına bağlanıp MGK tasfiye edilse bile, ordunun siyasal yaşamdaki ağırlığında hiçbir değişiklik olmayacaktır. İpler her zaman devletin “çelik çekirdeği”nin elinde olacaktır.

Sermayenin özlemleri

Bülent Eczacıbaşı “Demokratikleşme Raporu”nu savunurken şunları söylüyor: “Ekonomik önlemleri almaktaki başarının son derece bozuk olan siyasi

sistemimizde yapılacak reform konusunda da tekrarlanmasına ihtiyacımız var. Aksi takdirde ekonomik önlemlerin kısa vadede başarısı dahi tehlikeye girecek.”

Demek oluyor ki, raporda öngörülen “reformlar” sermayenin ihtiyaçları gereğidir. Çünkü AB adaylığına uyum, stand-by anlaşmasının gerekleri işçi ve emekçilere tam bir yıkımı getiriyor. “Derin” devlet bir yere kadar yığınları sindirip etkisiz hale getirebilir. Bunun yetmediği yerde sermaye, reformizmi, sendika bürokratu hainleri ve “demokratik cumhuriyet”çileri yedeğine alarak, oluşacak tepkileri sistem içine akıtmak için bir takım siyasi reformlar yapma ihtiyacı duyuyor. Yapacağı reformlar ise yıllardır verilen mücadeleyle kazanılmış hakları Kürt halkına “sunmaktan” ibaret olacak. Bu yanılsamayı yaratmakta “demokratik cumhuriyetçiler” hizmete hazır olduklarını tüm samimiyetleriyle defalarca belirttiler.

Sakıp Sabancı ise Cumhurbaşkanlığı sorununun bir an önce çözülmesini istiyor. İdam zirvesinde hükümet bozulacak diye çok korkmuş Sabancı! Bozulmadığında ise rahat bir nefes almış. Rapordaki tüm değişimleri desteklediğini belirten Sabancı, ardından asıl özlemini dile getiriyor: “Mutluluk penceresinin açılması olan özelleştirmede geç kalmışız. Burada parlamentoda çoğunluğu olan üç liderden beklentimiz bir an önce özelleştirmenin şalterine basılmasıdır.” Sabancı özelleştirmenin şalterine basıldığında çok mutlu olacak, işçi sınıfı ise mutsuz. TÜSİAD’ın 30. Genel Kurulu’nun özü özeti bundan ibarettir.

Demokrasi sorunu devrim sorunudur

Komünistlerin ilk rapor için söyledikleri, bu rapor için de geçerlidir: “Özette, tekelci sermayenin işçi ve emekçilere çözüm yolu olarak sunduğu bu program, şiddetli sınıf saldırılarına boyun eğdirmek amacı üzerine kuruludur. Tekelci sermayenin ve düzen cephesinin çıkarları temelinde bir ‘toplumsal uzlaşma’ dayatması ve bununla birleşen ‘demokratikleşme’ demagogisi, aynı zamanda, daha şiddetli bir faşist baskı ve teröre meşruluk kazandırmanın aracıdır. Devrimci bir sınıf bakış açısıyla bakanlar, TÜSİAD’ın ‘demokratikleşme’ raporunun her sayfasından kan ve kir damladığını görmekte hiç de güçlük çekmeyeceklerdir.” (Kızıl Bayrak, 1 Mart ‘97)

Bir yanda “demokratikleşme” demagogileri, öte yanda pervasız bir terör ve saldırganlık, sermayenin yapısal krizini emekçilere fatura etmesinin yöntem ve araçlarını oluşturuyor. İdam cezası kaldırılacak, Kürtçe serbest bırakılacak, vb... Bütün bunlar demokratikleşmenin adımları olarak sunulacak. Gerçekte ise Kürt halkının yıllardır ağır bedeller ödeyerek kazandığı haklardır bunlar. Yurtsever hareketin teslimiyeti koşullarında bu sözde “reformları” yapmak sermayeye hiçbir külfet getirmiyor, tersine “demokratikleşme” oyununu kolaylaştırıyor.

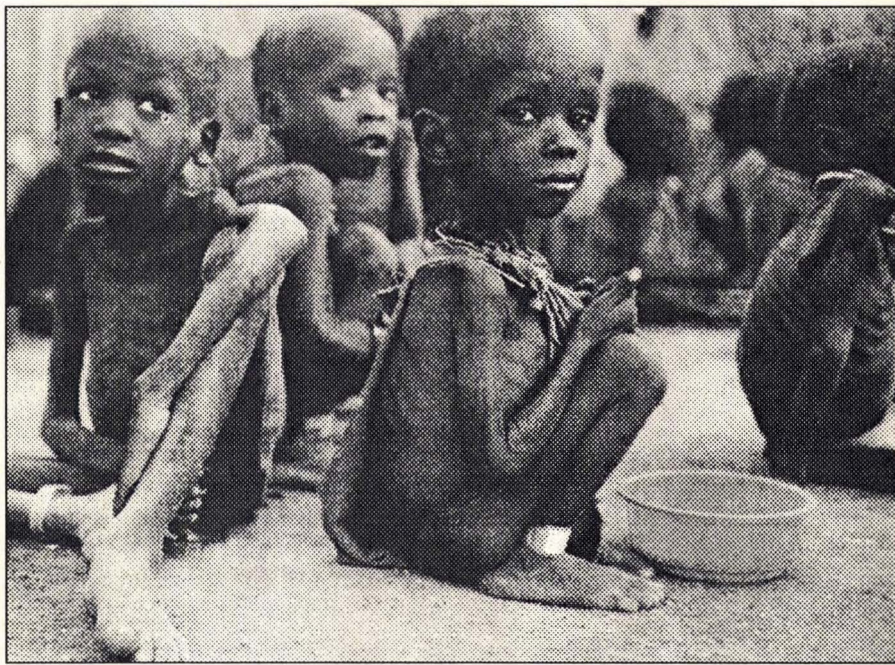
İşçi sınıfı için gerçek demokrasi yine işçi sınıfının kendi zaferiyle gerçekleşecektir. İşçi sınıfının iktidarı olan proletarya diktatörlüğünde, “en demokratik” burjuva demokrasilerinde bile olmayan gerçek demokrasi olacaktır. Toplumun ezici çoğunluğu olan işçi sınıfı ve emekçiler için demokrasi, sömürücüler için diktatörlük. İşçi sınıfı boş demokrasi demagogilerine kanmamalı, kendi demokrasisi için, sermaye iktidarını devirmek için komünist işçi partisinin kızıl bayrağı altında safını tutmalıdır.

AİDS ve salgın hastalıklar nedeniyle Afrika kıtasını büyük bir insan kırımı bekliyor **Emperyalist ilaç tekelleri** **insan sağlığı ile oynuyorlar**

İngiliz araştırmacının iddialarını 600 olgu doğrulamaktadır. Bu araştırmacının iddialarına göre, 40'lı yıllarda ABD'li bir ilaç ve araştırma laboratuvarının uzmanları çocuk felci diye bilinen bir hastalığa karşı geliştirilen bir aşıyı şempanzeler üzerinde denemek için Kongo'ya gitmişler. En azından bu misyon kamuoyuna o dönem öyle tanıtılmış. Ancak deneyim şempanzeler üzerinde değil, gidilen yörenin sakinleri üzerinde yapılmış. 40 yıl sonra AİDS hastalığının ilk kez ortaya çıktığı yöre, söz konusu deneyimin yapıldığı yöredir. Araştırmacının üzerinde çalıştığı 600 olgunun hepsi, dolayimsız olarak aşı deneyimi ile ilişkili. Yani, AİDS hastalığından ötürü ilk ölenlerin büyükleri, geçmişte aşı deneyiminde kobay olarak kullanılmış insanlardır. İngiliz araştırmacı elde ettiği bilimsel verilere dayanarak AİDS hastalığının Afrika'da yapılmış bu deneyimin sonucu olarak türediğini iddia etmekte ve misyonun resmi olarak başını çeken laboratuvarı konu hakkında tıp dünyasına ve kamuoyuna gerekli açıklamaları yapmaya davet etmektedir.

10 Ocak 2000 tarihli Birleşmiş Milletler Örgütü Güvenlik Konseyi toplantısında Afrika kıtası tartışıldı. Bu toplantının gündemi Güvenlik Konseyi'ne dönem başkanlığı yapan ABD'nin inisiyatifi üzerine Afrika'ya ayrılmıştı. Açılış konuşması bizzat başkan yardımcısı ve önümüzdeki devlet başkanlığı seçimlerinin Demokrat adayı Al Gore tarafından yapıldı. Basının önemli bir yer ayırdığı, Birleşmiş Milletler Örgütü tarihinde bir ilk teşkil ettiğini belirttiği ABD'nin Afrika'ya ilişkin inisiyatifi hayli insancıl görünüyor. Al Gore'un Güvenlik Konseyi oturumunun açılış konuşmasında da bu tema net bir biçimde önplana çıkmaktadır.

Al Gore konuşmasında özetle; "güvenlik donanımı sorununun merkezinde insan yaşamını

korumanın olduğunu" belirttikten sonra, Afrika kıtasını kastederek, "ve biz biliyoruz ki 21. yüzyılın ilk on yılında AİDS hastalığından öleceklerin sayısı 20. yüzyıl boyunca tüm savaşlarda ölenlerle kıyaslanabilir olacaktır. Dolayısıyla, güvenlik sorunlarına yeni ve daha geniş bir açıdan bakmak gerekiyor" dedi.

Al Gore bu tanımlamasının hemen ardından, Amerika Birleşik Devletleri'nin bu alanda almayı planladığı önlemleri rakamlar vererek sıraladı. Bundan böyle Washington, eğer Kongre 2001 yılı bütçe yasasını onaylarsa, AİDS hastalığına karşı mücadeleye 100 milyon dolarlık bir ek katkıda bulunarak, harcamalarını 325 milyon dolara yükseltecek. Bu rakamın 215 milyonu Afrika kıtasına ayrılacak ve ayrıca bulaşıcı hastalıklara karşı aşı temin edebilmeleri için Washington yoksul ülkelere 50 milyon dolarlık bir yardımda bulunacak.

Toplantıda söz alan diğer konuşmacılar da, Afrika kıtasının, özellikle kıtanın güney ülkelerinin karşı karşıya bulundukları sağlık sorunlarından duydukları endişeyi ifade etmek için adeta birbirleriyle yarıştılar. Genel Sekreter Koffi Annan, "AİDS hastalığının bundan böyle Doğu ve Güney Afrika'da iktisadi, sosyal ve politik istikrarı tehlikeye düşüren en büyük tehdidi oluşturduğunu ve dolayısıyla acil bir öncelik teşkil etmesi gerektiğini" vurguladı.

Güvenlik Konseyi yine tarihinde ilk kez, Dünya Bankası Başkanı James Wolensohn, BM kalkınma programı PNUD'un Müdürü Mark Malloch-Brown ve Onusida Müdürü Peter Piot'un konu hakkındaki

görüşlerini de dinledi. Aynı şeyleri farklı terimlerle ifade etmeye çalışan tüm konuşmacıların üzerinde mutabık kaldıkları konu, Afrika kıtasının toplu bir kırimla yüzyüze olduğu ve mutlaka bir şeylerin yapılması gerektiği oldu. Genel mutabakatı ve bundan duyulan hazı örseleyen nadir seslerden biri Zimbabwe Sağlık Bakanı Timothy Stamps'dan çıktı. Timothy Stamps, dünyada ve özellikle de gelişmiş ülkelerde "bilgisayar sistemlerinin 31 Aralık '99 tarihini atlatmaları için 600

milyar dolar harcadığını, ama buna karşın kendi ülkesinde her hafta AİDS hastalığından 1000 kişinin ölmesine rağmen hiçbir şeyin yapılmadığını" belirttikten sonra, "gelişmiş ülkelerdeki zeki insanların 15 yıldır Afrika kıtasında olup bitenler konusunda bu kadar bilinçsiz olmalarına şaşırıldığını ve bu ilgisizliğin bilgisizlikten mi kaynaklandığını yoksa yeni bir ırkçı yaptırım biçimi ya da etnik ayıklama olup olmadığını", sordu.

ABD neden Afrika kıtasındaki sağlık sorununa ilgi duymaya başladı ve konuyu büyük bir törenle Birleşmiş Milletler Örgütü Güvenlik Konseyi'nin gündemine taşıdı? Bugüne kadar bir savaş örgütü olarak işlemiş olan Güvenlik Konseyi neden tıp sektörüne de açılmak isteniyor? Konuyu bunlara benzer sorular ışığında irdelemek mümkündür. Ancak, değerlendirmeyi salt ABD politikasının, çıkarlarının ve arayışlarının çerçevesine hapsedmemek gerekiyor. Çünkü bu sorun, özelde Afrika kıtası halklarının yaşadıkları felaketler, ABD'nin sorumluluğunu taşımadan önce bugün dünyanın geneline hükmeden sistemin bir ürünüdür. ABD'nin Afrika kıtasında yaşanan gelişmelerdeki rolü ve payı, onun sözkonusu sistemin en güçlü aktörü olmasından öte gitmemektedir. Onun için sorumluluğu salt sistemin önderinde değil, kendisinde aramak gerekiyor.

Kara Afrika'da olup bitenler

Uluslararası bağlamda Afrika kıtasının konumu nedir? Kara Afrika'da olup bitenleri dünya kamuoyu

son derece kaba çizgileriyle, periyodik toplu katliamlar, sonu gelmeyen yerel savaşlar, birbirini izleyen askeri darbeler, kıtlıktan ötürü yaşanan yıkımlar vb. gelişmeler üzerinden izleyebiliyor. Üstelik bu felaketler serisi kaba bir biçimde çarpıtılarak kitlelere duyurulmakta, bunun medeniyetin hiçbir kalıbına sığdıramayan bu kıta halklarının yapısal bir özelliği olduğu iddia edilmektedir. Kısacası, Afrika kıtası sesini dünyaya yaşadığı trajedilerin, dramların ölçeği üzerinden duyurabiliyor. Ruanda'daki soykırım, Mobuto'nun devrilmesi bu bağlamda son yılların en tipik örneklerini oluşturmaktadır.

Biz de bugüne kadar kıtadaki sorunlara ilişkin periyodik değerlendirmelerimizi bu kategorilerde yer alan sorunlar üzerinden yaptık. Fakat, soğuk savaşın son bulması ve tek kutuplu bir sisteme geçilmesinden bu yana, emperyalist güçler arası rekabette Afrika ülkelerinin yıllar boyu yararlandıkları kendilerini pazarlama kudretlerini kaybettiklerini vurguladık. Başka bir ifade ile, Afrika kıtası ülkeleri artık uluslararası görüşme, pazarlık, uzlaşma ve rekabette birer taraf olmaktan çıkmış, sadece talan alanı, paylaşma konusu olma konumuna düşmüşlerdir. Güney Afrika gibi bazı sınırlı sayıdaki istisnayı kenarda tutarsak, Afrika ülkeleri sahip oldukları doğal zenginlikleri başkaları tarafından saptanan koşullarda elden çıkarmaktan başka bir seçeneğe sahip değildirler. Kara Afrika'nın hangi ülkesinde ciddiye alınır bir sanayi donanımından bahsedilebilir? İş konusunda da aynı yokluk hüküm sürmektedir. Üretim birimlerini yoksul ülkelere transfer etmekte birbirleriyle yarışan tekellerden hangisi Afrika'nın bir ülkesine bir atölye açmıştır? Fas ve Tunus'a yerleşen bazı tekstil firmaları dışında Afrika'ya ayak basan kimseden bahsedilemiyor. Avrupa ve Amerika metropollerinde eğitilen Afrika kökenli kadroların bazıları geri dönmekte, geri dönen kesimi ise hemen kıtada hüküm süren uluslararası talan mekanizmasının birer çarkı oluvermektedir.

Afrika ve AIDS...

Açıklık getirilmesi gereken ikinci konu, sonuçlarından ötürü Afrika'ya ilgi duyulan AIDS hastalığıdır. Kitleler ahlaki değerlerle ilişkili tanımlanan bu salgını genelde yüzkızartıcı bir hastalık olarak algılamaktadırlar. Eşcinsellerin ve sapıkların ahlaksızlıkları yüzünden türeyen ve yayılan bir salgın olarak değerlendirmektedirler. Oysa hastalıkların, sağlık sorunlarının yüzkızartıcısı olamaz. AIDS hastalığı konusundaki bu isabetsiz kanının kökeninde hastalığın gelişmiş ülkelerde '80'li yılların ilk yarısında ilkin eşcinsel çevrelerde türemiş olmasından kaynaklanmaktadır. Onun için AIDS hastalığı, Avrupa ve Amerika örneklerinden hareketle, eşcinsellikle endekli olarak anılmış ve öyle tanımlanmıştır. Hastalığın diğer başlıca yayılma etkeni olarak fuhuş ve uyuşturucu tüketimi gösterilmiştir.

Günümüzün Afrika gerçeği, kazandığı dramatik düzey ile, hiçbir bilimsel değeri olmayan bu toplumsal önyargıları dağıtmaya başladı. Bu hastalık ilkin Afrika kıtasında ortaya çıkmış olmasına karşın, dikkat merkezini ileri düzeyde gelişmiş ülkeler oluşturdu. Başını eşcinsel derneklerinin çektiği güçlü kampanyalar sayesinde kitleler hastalık konusunda Avrupa'da, ABD'de bilgilendirildi, halihazırda mümkün olan ön tedbirler buralarda alındı. Afrika

ise, her zaman olduğu gibi, kaderine terk edildi.

Burada önemle vurgulamak gerekir ki, AIDS hastalığının kökeni konusunda henüz bilimsel olarak yalanlanmamış ve mevcut kanıları temelden tersyüz eden ciddi şaibeler mevcuttur. Konu hakkında önyargıların kuvvetle kışkırtıldığı bir dönemde yapılan sözümona bilimsel açıklamalardan kuşkulanan bir İngiliz araştırmacı, hastalığın ilk ortaya çıktığı mekana, eski Zaire'ye giderek bir karşı araştırma yapmaya başladı. On yıl süren ve 600 civarında değişik olgunun ortak karakteristiklerine dayanan bu araştırmanın sonuçları geçtiğimiz günlerde kamuoyuna açıklandı. Burada belirtmek gerekir ki, tıpta bir hipotez, sayıları 150 ile 200 arasında değişen olgu tarafından doğrulandığında, genellikle mutlak değerde bir gerçeklik kazanmaktadır. İngiliz araştırmacının iddialarını 600 olgu doğrulamaktadır. Bu araştırmacının iddialarına göre, 40'lı yıllarda ABD'li bir ilaç ve araştırma laboratuvarının uzmanları çocuk felci diye bilinen bir hastalığa karşı geliştirilen bir aşırı şempanzeler üzerinde denemek için Kongo'ya gitmişler. En azından bu misyon kamuoyuna o dönem öyle tanıtılmış. Ancak deneyim şempanzeler üzerinde değil, gidilen yörenin sakinleri üzerinde yapılmış. 40 yıl sonra AIDS hastalığının ilk kez ortaya çıktığı yöre, sözkonusu deneyimin yapıldığı yöredir. Araştırmacının üzerinde çalıştığı 600 olgunun hepsi, dolaylı olarak aşı deneyimi ile ilişkili. Yani, AIDS hastalığından ötürü ilk ölenlerin büyükleri, geçmişte aşı deneyiminde kobay olarak kullanılmış insanlardır.

İngiliz araştırmacı elde ettiği bilimsel verilere dayanarak AIDS hastalığının Afrika'da yapılmış bu deneyimin sonucu olarak türediğini iddia etmekte ve misyonun resmi olarak başını çeken laboratuvarı konu hakkında tıp dünyasına ve kamuoyuna gerekli açıklamaları yapmaya davet etmektedir. Araştırma konusunda bilgilendirilen ve görüşlerine başvuru tıp uzmanları, iddianın son derece ciddi olduğunu, mutlaka tartışma ve araştırma konusu yapılması gerektiğini belirtmektedirler. Suçlanan laboratuvarın sorumluları ise, testini yaptıkları aşından ellerinde sadece tek bir numune bulunduğunu, bu eşantyonu, eğer özelliklerini kaybetmemişse, yeniden analiz edeceklerini ve sonuçlarını kamuoyuna açıklayacaklarını ifade ettiler.

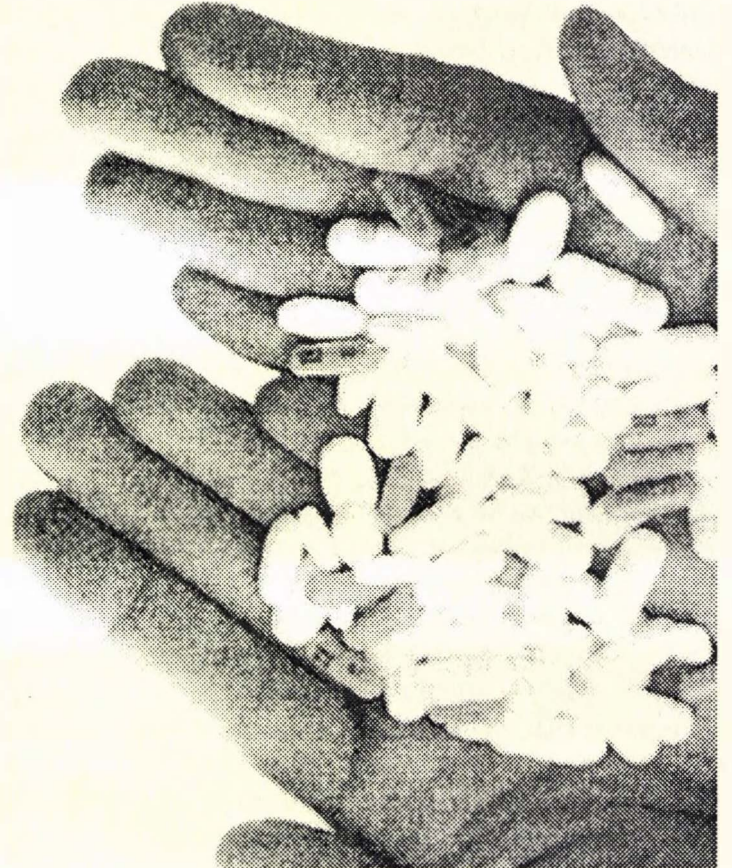
Aşırı icat eden Amerika laboratuvarının elde kalan son numunesi, muhtemelen, ya çalınacak ya kaybolacak ya da zaman içinde özelliklerini yitirmiştir ilan edilecektir. Sonuç ne olursa olsun, AIDS hastalığının Kara Afrika kıtasında başlattığı dehşet verici yıkım ortadadır. Son dönemde en yetkili ağızlardan yapılan birkaç açıklama, bu tablonun genel çerçevesini çizmeye ve muhtevasını tanımlamaya yetiyor. PNUD Müdürü Mark Malloch-Brown'ın Güvenlik Konseyi oturumunda verdiği rakamlara göre, "her yıl Afrika'da ortalama 4 milyon insan AIDS hastalığına yakalanmaktadır". Dünya Bankası'nın Haziran '99'da Cenevre'de yayınladığı rapora göre, "yakın bir gelecekte Afrika'da AIDS hastalığından ölenlerin sayısı 1347 ve 1351 yılları arasında Avrupa'yı kasıp kavuran veba salgınının yol açtığı ölü sayısını (20 milyon) geçecektir". Dünya Sağlık Örgütü ise, "Güney Afrika'da her yetişkin 6 kişiden

birisinin AIDS virüsü taşıdığını" söylüyor. Dünyada AIDS virüsü taşıyan hasta oranının %65'i, yani 22 milyon insan Afrika kıtasında yaşıyor.

Kapitalist sistem yoksul insanlar için ilaç üretmek istemiyor

ABD'nin Afrika'da salgın hastalıklara çare bulmak iddiasıyla başlattığını ilan ettiği haçlı seferinin arka planını ortaya çıkarmak için, dünya ilaç sanayisini denetleyen tekellerin politikasını da bazı somut örnekler üzerinden hesaba katmak gerekiyor. AIDS hastalığının henüz tıbbi bir çaresi yok. Ancak önden korunma tedbirleri alınabiliyor, ya da Avrupa ve ABD'de olduğu gibi üç farklı ilacın (trithérapie) aynı anda kullanımı ile hastalığın ilerlemesi engellenebiliyor. "Trithérapie" sayesinde Avrupa ve ABD'de AIDS'ten ölme oranı son yıllarda %60 oranında geriletildi. Yani Afrika kıtasındaki insan kırımı sadece AIDS hastalığından kaynaklanmamaktadır.

Son yıllarda yeniden beliren ve "uyku hastalığı" diye bilinen bir salgın her yıl Afrika'da 150 bin insanın ölümüne yol açmaktadır. Oysa, Tse-Tse sineği aracılığı ile yayılan bu hastalığa karşı 1985 yılında Amerikan firması Merell Dow tarafından keşfedilen bir tedavi yolu mevcuttur. Ancak, Eflornithine (Ornidyl) denilen bu ilaç piyasada fahiş fiyata satıldığı için fazla alıcı bulamadı, insanlar ölümü tercih etmeye zorlandılar. Merell Dow ise ilacın üretimini gereksiz bularak durdurdu. Ardından, Amerikan firması Hoechst-Marion-Roussel (HMR) tarafından satın alındığı için, ilacın lisansı da el değiştirmiş oldu. HMR çetin pazarlıklar sonucu ilacın lisansını Dünya Sağlık Örgütü'ne (DSÖ) devretmeyi kabullendi. Ancak DSÖ adı büyük, ama sermayesi ve fabrikası olmayan bir bürokratik kuruluş. Ele geçirdiği lisansı ne yapacağını bilemez bir duruma düştü. Üç yıl boyunca DSÖ ve onunla birlikte hareket etmek isteyen "Sınır Tanımayan Tabibler Örgütü" gibi kuruluşlar sponsor aradılar. Microsoft'un patronu Bill Gates finansmana katkıda bulunacağına dair söz

Bu son örnekleri bir öncekilerle birleştirdiğimizde, tablo biraz daha netleşmektedir. Yani dünyanın ilaç pazarına elkoymuş tekeller ivedi ve astronomik miktarda kâr elde etmiyoruz diye yoksul kitlelerin ilaç ihtiyaçlarını karşılamamaktadırlar. Bu da yetmiyormuş gibi, geri kalmış ülkelerdeki yerel üretim inisiyatiflerini ticari yollarla beceremezlerse politik yöntemlerle bastırmayı bir genel kurala dönüştürmüş bulunuyorlar. Tekellerin insan yaşamını ticari kâr uğruna gasp etme, rehin alma politikasının başka ek boyutları da mevcuttur.

Bir ilacı üretmek veya dışarıdan satın alabilmek için icat edene telif hakkı ödemek gerekiyor. Söz konusu telif hakkı 20 yıl geçerli olduğu için, insan sağlığını ilaç tekellerinin insafına emanet etmekten başka bir çare kalmıyor.

vermiş. Eğer Bill Gates sözünü tutarsa ve makul fiyata üretimi üstlenen bir firma bulunursa, önümüzdeki dönemde bu ilaç piyasaya sürülebilecek.

Dünya Sağlık Örgütü'nün verdiği rakamlara göre dünyada, % 98.8 yoksul ülkelerde olmak üzere, her on saniyede bir insan tüberkülozdan ölmektedir. İlaç tekelleri çağını çoktan doldurmuş BCG aşısı yerine yeni bir ilaç üretmiyorlar. Çünkü ilaç tekelleri, tüberkülozun her yıl bulaştığı 8 milyon insandan sadece 400 bini alım gücüne sahiptir, bu da yatırım gerektirecek düzeyde bir rakam değildir, diyorlar. Sıcak ülkelerde, yani Afrika kıtasında yaygın rastlanılan bakteri kökenli menenjit hastalığına karşı kullanılan etkili ve aynı zamanda da maliyeti ucuz olan Chloramphenicolun üretimi, Roussel tarafından, yeterince kâr sağlamadığı gerekçesiyle '95 yılında durduruldu. Bunlar uzun bir listeden alınmış sadece birkaç örnek.

Çıkan tartışmasız sonuç şudur: Kapitalist sistem yoksul insanlar için ilaç üretmek istemiyor, onlara yaşam hakkını çok görüyor. Örneğin '75 ile '97 yılları arasında 1223 molekül keşfedildi ve piyasaya sürüldü. Bunlardan tropikal ülkelerdeki hastalıklara ilişkin olanları sadece 13 tane. Üstelik bu 13 molekülden 5 tanesi veteriner araştırmalarının ürünüdür.

İlaç tekellerinin uygulattığı yaptırım

İlaç sanayisi tekelleri alım güçleri zayıf olan insanların yüzyüze kaldıkları hastalıkların tedavisi için ilaç üretmemelerinin yanı sıra, mevcut ya da oluşturmaya çalışılan alternatif üretimleri de baltalamaktadırlar. Buna da birkaç örnek verelim. Tayland'da '98 yılı başlarına kadar çoğu kez AIDS hastalığına bağlı bir biçimde beliren ölümcül bir menenjit türüne karşı kullanılan Triflucan adında bir ilaç mevcuttu. Ancak Amerikan ilaç tekeli Pfizer tarafından üretilen ve tedavide etkin olan bu ilacın kutusu 400 dolara satılıyordu. Bu nedenle bir hastanın aylık tedavisi 3000 dolara mal oluyordu. Bu ise Tayland'da ileri düzeyde bir memurun yaklaşık iki aylık maaşı demektir. İki Tayland işletmesi işbirliği yaparak, bu ilacın daha ucuz maliyetli bir benzerini ürettirtiler. Aradan altı ay geçmedi, ABD hükümetinin en üst düzey sorumluları Pfizer'in çıkarları çiğnendiği için Tayland hükümetini tehdit

hükümet yerel işletmeleri teşvik yasaları çıkardı. Böylece yerel üretim hızlandırılacaktı. Aynı zamanda Güney Afrika hükümeti büyük ilaç tekellerinin onayına başvurmaksızın ilaç ithal etmeye çalışacaktı. Fakat Amerikan ilaç tekelleri Beyaz Saray'a başvurarak, Güney Afrika hükümetine haddinin bildirilmesini talep ettiler. Bu kampanyanın başını ABD-Güney Afrika ikili ilişkiler komisyonunu yöneten başkan yardımcısı Al Gore çekmeye başladı. Ancak, ABD'de AIDS hastalığına karşı mücadelenin başını çeken dernekler sorunda taraf oldular. Başkanlık seçimleri için kampanya yürüten Al Gore'yu gittiği her yerde soru yağmuruna tutarak, toplantılarını sabote ederek rezil ettiler. Sonuçta, karşısına ciddi engeller çıktığını, yürüttüğü seçim kampanyasının sekteye uğradığını gören Al Gore, geçen yılın Eylül ayında Clinton'la birlikte Güney Afrika'ya karşı yaptırıma başvurmadan vazgeçildiğini açıklamak zorunda kaldı.

İnsan sağlığı ilaç tekellerinin insafında

Bu son örnekleri bir öncekilerle birleştirdiğimizde, tablo biraz daha netleşmektedir. Yani dünyanın ilaç pazarına elkoymuş tekeller ivedi ve astronomik miktarda kâr elde etmiyoruz diye yoksul kitlelerin ilaç ihtiyaçlarını karşılamamaktadırlar. Bu da yetmiyormuş gibi, geri kalmış ülkelerdeki yerel üretim inisiyatiflerini ticari yollarla beceremezlerse politik yöntemlerle bastırmayı bir genel kurala dönüştürmüş bulunuyorlar. Tekellerin insan yaşamını ticari kâr uğruna gasp etme, rehin alma politikasının başka ek boyutları da mevcuttur.

Geçen Kasım ayında Seattle'da konferansı bozguna uğratılan Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ), tekellerin bu gasp politikasının bir kurumudur. '94 yılından bu yana DTÖ'ye üye olan ülkeler, İngilizcesi TRIPS olan ve Türkçe'ye "entellektüel mülkiyet hakkının ticari kullanımı" olarak çevirebileceğimiz kurallara uymak zorundadırlar. Yani bir ilacı üretmek veya dışarıdan satın alabilmek için icat edene telif hakkı ödemek gerekiyor. Söz konusu telif hakkı 20 yıl geçerli olduğu için, insan sağlığını ilaç tekellerinin insafına emanet etmekten başka bir çare kalmıyor. Kaldı ki sadece icatlar için telif hakkı gerekmiyor, bilgi konusunda da bir telif hakkı öngörülmüş bulunuyor. Dünya

ettiler. Bu ilacın üretiminin durdurulmaması durumunda Tayland'ın ABD pazarına yönelik tüm ihracatına ek gümrük vergileri getirileceğini bildirdiler. Tayland hükümeti söz konusu ilacın üretimini anında durdurmak zorunda kaldı. '97 yılında Güney Afrika hükümeti de Washington'un Tayland'a uyguladığı yaptırımın bir benzeri ile yüzyüze geldi. AIDS hastalığının büyük bir salgına dönüştüğü Güney Afrika'da

Ticaret Örgütü, sağlık politikası ve donanımı alanında bu kuralı ve onun uzantılarını yaptırım gücü olan uluslararası bir norma dönüştürmeye çalışıyor.

Sağlık politikası konusunda sürecin gittikçe kritik bir noktaya doğru ilerlemesini koşullandıran diğer faktörlerden birisi de, ilaç tekellerinin sayısının sürekli azalmasıdır. '99 yılı içinde diğer sektörlerde olduğu gibi ilaç sanayisi sektöründe de milyarlarca dolar harcanarak dev operasyonlar yaşandı. Dünya pazarına egemen ilaç tekellerinin sayıları azaldıkça, sağlık politikasına vurulan darbelerin ölçeği de büyümektedir. '99 yılında ilaç sanayisi sektöründe dünyanın başlıca tekelleri, tutarı milyar dolar ile ifade edilen satın alma/yutma operasyonları gerçekleştirdiler.

Alan	Alınan	Tutarı
Pfizer (ABD)	Warner-Lambert (ABD)	83,77
Am. Home Product (ABD)	Warner-Lambert (ABD)	72,49
Sanofi (Fransa)	Synthelabo (Fransa)	9,91
Rhône-Poulenc (Fransa)	Hoechst (Almanya)	25,92

Afrika'daki insan kırımının sorumlusu emperyalist-kapitalist sistemdir

Gerçekler böyle iken, ABD'nin Afrika'nın sağlık sorununu Birleşmiş Milletler Örgütü Güvenlik Konseyi'ne götürmesinin sorunun çözümü bakımından nasıl bir ciddiyeti ve samimiyeti olabilir. Kaldı ki, ABD'nin Afrika'da AIDS hastalığına karşı mücadeledeki katkısına 100 milyon dolar ek yapmasının hiçbir anlamı yoktur. Birleşmiş Milletler Örgütü raporuna göre, '99 yılında AIDS Kara Afrika kıtasında 2.2 milyon insanın ölümüne yol açtı. Yani savaşların bu kıtada yaptığı kırımın on katı. Afrika'nın 10 milyon çocuğu AIDS yüzünden öksüz kalmıştır. Onusida Müdürü Peter Piot, Afrika'da AIDS'in yayılmasına karşı mücadelenin yılda ortalama 1-3 milyar dolar tutarında bir yatırım gerektirdiğini, ancak bu finansmanın '95 yılından bu yana düzenli bir düşüş gösterdiğini belirtmektedir. Aynı sorumlu, ABD hükümetinin her yıl kendi ülkesinde 10 milyar dolar harcadığını, Afrika kıtasında ise toplam giderin 165 milyon dolar olduğunu vurgulamakta ve ABD'de hasta sayısındaki artışın her yıl 40 bin iken, bu rakamın Afrika'da 4 milyonu geçtiğini eklemektedir.

ABD'nin inisiyatifinin özünde Afrika insanının geleceği yoktur. Afrika'da yürürlükte olan kırım Malthus'un teorisinin pratik uygulamasıdır. Kapitalizm açısından Afrika insanının hiçbir değeri yoktur. Önemli olan kıtanın doğal zenginliklerinin işletilmesi ve paylaşılmasıdır. Bu kıtayı tarihi boyunca talan edenler, insanlarını köleleştiren, yoksulluk içinde bırakanlar, üzerinde her türlü deneyimi yapanlar, şimdi de masum kitlelerin salgın bir hastalıktan kırımlarını seyrediyorlar. Bunlar tarih ve insanlık önünde bu insan kırımının baş sorumluluğunu taşıdıklarını çok iyi biliyorlar. Onun için önden timsah gözyaşları dökerek bu sorumluluğun biraz olsun hafifletilebileceğini sanıyorlar. Bu nedenle, Amerikalıların %12'sinin Afrika kökenli olduğunu hatırlatan ABD'nin Birleşmiş Milletler'deki elçisi Richard Holbrooke'un önerisi üzerine, Ocak 2000 Afrika ayı ilan edildi.

Pinochet'in yargılanması komedisi

C. Kaynak

Bir İspanyol yargıcın yürüttüğü soruşturma sonucu 16 Ekim '98'de Londra'da gözaltına alınan Augusto Pinochet'nin Şili'ye iade edilmesinin son hazırlıkları yapılıyor. Bu nedenle, sağlık donanımlı bir askeri uçak birkaç gündür Bermuda hava alanında bekliyor. İngiltere İçişleri Bakanı Jack Straw, Pinochet'ye özgürlüğünün iade edilmesini, içeriği saklı tutulan bir sağlık raporuna dayandırıyor. Kendilerine bugüne kadar 30 milyon dolara malolan misafirlerinin yaşlılıktan ötürü yargı önüne çıkartılacak durumda olmadığını belirtiyor.

Şili devlet başkanlığı seçimlerinin tam da arifesine denk getirilen bu kararın bir ciddiyetinin olmadığı açıktır. Pinochet olayından ötürü başı belaya giren, dünya kamuoyu önünde bir tercih yapmaya zorlanan İngiliz hükümeti, muhtemelen muhatabı ile işbirliği içinde, sorunu sürüncemeye sokarak bir çıkış kapısı bulmaya çalıştı. Hatta bazı kaynaklar, bugün uygulamaya konulan senaryonun geçen yıl ortalarında New York'ta Birleşmiş Milletler Örgütü toplantısında bir araya gelen İngiliz Dışişleri Bakanı Robin Cook ile Şilili meslektaş Gabriel Valdés arasında anlaşmaya varılarak sonuçlandırıldığını iddia etmektedirler.

İddiaların tam tersine, Pinochet'nin iadesini kolaylaştıran, onun ne yaşı ne de sağlık durumudur. Pinochet'den önce dünyanın değişik ülkelerinde nice yaşlı katiller yargılandı ve mahkum edildi. Fransa'da İkinci Emperyalist Savaş döneminde insanlığa karşı suç işlemiş olmaktan mahkum edilen Klaus Barbie, Paul Touvier ve Maurice Papon yaşları itibarıyla pekala Pinochet ile kıyaslanır kişilerdi. İlk ikisi cezaevinde öldü, kısa süre önce mahkum edilen Maurice Papon'a ise cezaevlerinde kalp ameliyatı geçirdi ve hastahane ile cezaevi arasında mekik dokuyor. Ve kimse bu kişinin ciddi sağlık sorunlarından ötürü salıverilmesini gündeme getirmeye cesaret edemiyor. Dolayısıyla, geçmiş emsalleri ile kıyaslandığında, Pinochet'nin yaş sorunu hiçbir şekilde onun yargılanmasını gereksizleştirecek hafifletici bir neden değil. Kaldı ki bu faşist diktatörün yaşının kaç olduğu eskiden beri biliniyordu. O halde bu argümana dayalı kararı 16 Ekim '98 tarihinden bu yana neden bekletiler? Londra hükümeti neden birkaç ay önce böyle bir inisiyatifte bulunmadı? Veya Jack Straw Şili'deki devlet başkanlığı seçimlerinin ikinci turunun sonuçlanması için birkaç gün daha sabredermiydi?

Diktatörün yaşının yanı sıra ileri sürülen sağlık sorunu da benzer bir kategoriye girmektedir. İngiliz hükümetinin sağlık komisyonunda yer alan hekimler Pinochet'yi muayene etmişler ve raporlarını hükümete sunmuşlar. Raporun içeriğini kimse bilmiyor. İçişleri Bakanı Jack Straw İngiliz hukuku gereği bu konuda en ufak bir bilgi verilemez diyor. Londra hükümeti davayı düşüren bu sağlık raporunu göstermeye dahi yanaşmıyor. Sağlık komisyonunda yer alan hekimlerden birisi, muhtemelen Tony Blair hükümetinin suçortağı damgasını yememek için, bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Açıklamasında özetle, komisyonun raporunda Pinochet'nin yaşlı ve hasta olduğunun doğrulandığını, ancak tedavi edilemez yönünde bir düşüncenin belirtilmediğini ifade etti. Merkezi Londra'da bulunan Uluslararası Af Örgütü, "Madem ki İçişleri Bakanı'nın ima ettiği gibi Pinochet'nin akli dengesi bozuk, dava sırasında ifade veremez ve kendisini savunamaz durumda ise, o zaman biz, sağlık durumu ne olursa olsun mutlaka yargılanmasını talep etmiyoruz" diyor. Bu durumda Uluslararası Af Örgütü, sağlık raporunun açıklanmasını ve Pinochet'nin içinde Af Örgütü'nden bir hekiminin de yer aldığı bir başka komisyon tarafından ikinci bir muayeneden geçirilmesini talep etmektedir. İngiliz hükümetinin katı tutumu karşısında Af Örgütü kuşkularının arttığını belirtmektedir. Af Örgütü ve başka kuruluşların biraraya getirdikleri üç uzmandan oluşan bir heyet, "son derece teferruatlı da olsalar altı saat içinde yapılmış testler bir insanın yargı önüne çıkartılıp çıkartılamayacağı konusunda mutlak bir sonuç almak için kesinlikle mümkün değildir" derken, Dr Robert Howard ise "hile imkanlarını ortadan kaldırmak için söz konusu testlerin birkaç hafta boyunca sürdürülmesi gerektiğini" belirtmekte ve hatta "Pinochet'nin muayeneden biraz önce üç veya dört uyku hapi almış olabileceğini" iddia etmektedir.

Kısacası, İngiliz hükümetinin yalan söylediğini gizlemekte zorluk çektiği ve esas amacının de başına açtığı beladan kurtulmak olduğu açıktır. Londra hükümetinin uyduruk bahanelerle Pinochet'yi serbest bırakma kararını açıklamasını olanaklı kılan Şili'deki başkanlık seçimleri oldu. Çünkü, Şili'de 16 Ocak günü yapılan devlet başkanlığı seçimlerini ikinci turda eski başkan Salvador Allende'nin yakın bir çalışma arkadaşı olmakla övünen ve 'sosyalist' etiketi taşıyan Ricardo Lagos kazandı. İşte, Londra hükümetine ve Pinochet'yi yargılamak için kuyruğa giren diğer Avrupa devletlerine rahat bir nefes aldırın gelişme budur. Yani, Santiago'da sosyalist bir aday devlet başkanlığı seçimlerini kazandı, dolayısıyla bu ülkede burjuva demokrasisinin temel ilkelerine uyulduğu ispatlanmış oldu. Pinochet Şili'ye iade edilirse, ordu biraz sorun çıkarsa bile, pekala orada yargılanabilir ve ideali de budur denilmek isteniyor. Avrupa'da Pinochet'nin yaşı, akli dengesi, sağlık raporu vb. üzerine sürdürülen hengamenin arka planında bu yatıyor. Ancak, sorunun gerçek özünü oluşturan bu gelişme ön plana çıkarılmamaya çalışılıyor. Çünkü, sorun bu şekilde konulduğunda, burjuva demokrasisinin ciddiyeti hallaç pamuğu gibi savrulur, Pinochet'nin Santiago'da mevcut koşullarda yargılanamayacağı açıklık kazanır ve oynanan rezil senaryo anlaşılır. Zira, Pinochet Londra'da gözaltına alındığında Şili'de sokağa dökülen insanlar, insan hakları konusunda pek hassas burjuva demokrasilerine hitaben, "Bizim onu yargılamaya gücümüz yetmedi. Siz yargılayın. Buraya asla göndermeyin, bizi ondan kurtarın", diye haykırıyorlardı.

Kasım '98'de Pinochet olayının Şili toplumu üzerindeki olası sonuçlarını şöyle özetlemiştik: "11 Eylül '73 darbesinin oluşturduğu cenderede halen kilitli tutulan Şili toplumu Pinochet'nin Londra'da tutuklanması ile birlikte ilk kez rahat nefes almaya, yavaş yavaş parangalarını çözmeye başladı. Çünkü, on yıllara damgasını vurmuş olan vahşi terörün canlı sembolü artık fiilen etkisizleştirilmiş, faşist Şili burjuvazisi tarihi önderinden mahrum bırakılmıştır. Pinochet'nin bu şekilde devre dışı kalması görünürde sembolik, ama özünde yeni perspektifler açacak olan kazanımların ilk adımını oluşturmaktadır. Yani, on yıllardır Şili toplumuna egemen olan, onu dizginleyen, hapseden korku artık parçalanmış, dahası saf değiştirmiştir. Faşist terörün, günümüzde dünya genelinde sonuçları yaşanan ultra liberalizmin bir laboratuvarı olarak anılan Şili'de bu sembolik kazanımla birlikte artık yeni bir dönem başlamıştır. Bu dönem Şili işçilerinin, emekçilerinin, öğrencilerinin, aydınlarının, kısacası toplumun canlı güçlerinin siyasal yaşamda yeniden yer alacakları, taraf olacakları ve on yıllar boyu namluların gölgesinde karantınada tutulan mücadele dinamiklerinin yeniden yeşereceği sürecin başlangıcı olacaktır. Dolayısıyla, Pinochet olayının esas önemi sorunun bu boyutları üzerinden ölçülmelidir."

Aradan geçen yaklaşık birbuçuk yıllık süre bu değerlendirmeyi genelde doğrulamış bulunuyor. Şili'de üzerine yasak konulmuş olan geçmiş henüz zayıf da olsa tartışmaya açıldı, sorgulanmaya başlandı. Son bir yıl içerisinde askeri hiyerarşinin tüm tehditlerine rağmen onlarca eski işkenceci polis hakkında dava açıldı ve cezaevlerine kapatıldılar. 26 yıldır dokunulmaması orduya karşı tepkiler doğmaya, eleştiriler yükselmeye başladı. '78 yılında Pinochet'nin sorgu mensupları için yürürlüğe koyduğu dokunulmazlık yasası delinmeye başladı. Pinochet hakkında 60'a yakın soruşturmanın açılmış olması, bu uyanışın en somut kanıtıdır. Fakat egemen güçler ve onların solcu hatta sosyalist geçinen işbirlikçileri, bu toplumsal dinamğin güçlenmemesi için ellerinden geleni yaptılar. 16 Ocak tarihli devlet başkanlığı seçimleri kampanyası ve sonuçları bu işbirliğinin göstergesidir.

Üzerinde Pinochet'nin gölgesinin bir hayalet gibi dolaştığı seçim kampanyası dört başı mamur bir danışıklı döğüşün icrası oldu. Pinochetci sağın adayı Joaquín Lavín kampanya boyunca Londra'da mahsur kalmış olan hamisine fazla sahiplenmemeye dikkat ederken, hatta "Pinochet geçmişe aittir" derken, rakibi Ricardo Lagos ise bu geçmişin kurcalamanın fazla yarar getirmeyeceğini

savundu. Her iki aday aralarında nüans farkları olan yavan bir programın savunuculuğunu yaptılar. Seçim kampanyası boyunca düzenin baş çelişmesine dönüşmüş olan Pinochet sorunu asla işlenmedi. Kitlelerin benzer iki seçenek arasında tercih yapmaya zorlanmalarıyla aslında yapılmak istenen, geçmişi sorgulamak için sabırsızlanan toplumsal dinamğin gelişmesini engellemekti. Sınırları kalın çizgilerle önden belirlenen ve kitlelerin özellikle politik taleplerinin bastırıldığı bir çerçevede oynanan senaryo doğal olarak yıldınlığa yol açtı. Bunun faturasını kitlelerden geçmişin üzerine sünger çekilmesini talep eden ve Pinochet'nin yargılanması gerektiğini bir kez olsun dahi dile getirmeyen Ricardo Lagos ödedi. Seçmenlerin % 10'u sandık başına gitmediler, % 3'ü boş oy kullandılar, % 5'i ise sonuç açısından önemsiz adaylar için oy kullandılar. Sonuçta, başlangıçtan bu yana favori gözü ile bakılan Ricardo Lagos % 47,96 oranında bir skorla rakibi Joaquín Lavín'i (%47,52) kıl payı geçmişi ve ikinci turu kazanma şansını tehlikeye düşürmüştü.

Lagos'un imdadına seçimlerin ikinci turunun arifesinde İngiliz burjuvazisi koştı. Pinochet'nin serbest bırakılarak Şili'ye iade edilmesinin açıklanması gericiliği şahlandıracığına, anti-faşistleri, ilerici kitleleri, demokrat seçmenleri harekete geçirdi. Bunun böyle bir sonuç yaratacağını Londra çok iyi biliyordu ve zamanlama ona göre yapılmıştı. Çünkü araştırmacılar sağ güçlerin Şili'de azınlıkta olduklarını belirtiyorlardı. Böylece, her iki aday arasındaki danışıklı döğüşün kuralları son anda bozuldu. Lagos kaçamak ifadelerle de olsa Pinochet döndüğünde mahkeme önüne çıkarılacağı türünden laflar etmek zorunda kaldı. Bu ülkede henüz politik ifadesini bulmamış olsa da, gerçekten bir toplumsal talebe dönüşmüş olan geçmişin yargılama istemi, seçim sonuçlarında belirleyici bir rol oynadı.

Dolayısıyla, Şili'de sosyalist etiketi taşıyan birisinin devlet başkanlığına seçilmiş olması, bu ülkede kabaran bir dinamğin taçlandırılması olarak değerlendirilemez. Tam tersine, bu seçim kampanyası ve sonuçları Şili'de faşist diktatörlüğün sorgulanmasını talep eden toplumsal dinamiklerin gelişmelerini engellemek işlevi gördü. Bunu gizlemek için ikide bir gibi Lagos'un Salvador Allende'nin çalışma arkadaşı olduğu ileri sürülmekte ve onun takipçisi olacağı ima edilmektedir. Bunun emekçi kitleleri kandırmaktan başka bir değeri yoktur. Allende çatışarak öldü. Onun takipçisi olduğu iddia edilen yığıt konuşmaktan bile korkuyor. Bu tıpkı, Kongo'nun zenginliklerini uluslararası tekellere peşkeş çeken Laurent Desiré Kabila'nın on yıllar önce Che ile çektiği fotoğrafları kullanmasını anımsatıyor.

İngiltere oluşumuna katkıda bulunduğu ve yakaladığı bu fırsatı kaçırmayarak Pinochet'yi Santiago'ya iade ederek kendi ikiyüzlülüğü ile başbaşa kalacaktır. Bu ikiyüzlülüğü İspanya, Fransa ve benzeri devletler de paylaşıyorlar. Madrid hükümeti yargıç Gazon'un davaya ilişkin taleplerini geciktirerek, usul yerini bulsun diye yapıyoruz edasıyla Londra'ya iletmektedir. Barbie'yi Bolivya'dan kaçırıp getiren Fransa ne hikmetse aynı hassasiyeti Pinochet hakkında göstermiyor. Böylece, Şili halkı ve emekçileri faşist diktatörlüğün aktörlerinden geçmişin hesabını sormak görevi ile karşı karşıya kalıyor.

Ancak dönem değişmiştir, bu ülkede insanlar parangalarını yavaş yavaş çözüyorlar. Ülkede yeni bir dinamik geliyor. Dünya ölçeğinde oluşan kamuoyu bu dinamğin en anlamlı dayanaklarından, manevi desteklerinden biridir. Mevcut koşullarda Şili'de henüz Pinochet'ye kelepçe vurmanın olanakları yoktur. Çünkü, Pinochet döneminde oluşturulan rejim tüm kurumlarıyla ayakta duruyor, sadece Moneda sarayının kiracısı değişmiştir. Ayrıca, bu katilin ömrü hesap verme gününü görmeye yetmeyecektir. Önümüzdeki günlerde Şili burjuvazisi Pinochet'yi Santiago'da bir kahraman olarak karşılasa da, bunun bir kıymeti harbiyesi yoktur. Birey düzeyinde sonucu ne olursa olsun, Şili'de gericilik hesapta olmayan bir tokat yemiş ve bu tokatın yankısı yeni toplumsal dinamiklerin doğmasının başlangıcını oluşturmuştur. Geleceğin tarihini yazacak ve dolayısıyla geçmişin hesabını da görececek olan bu toplumsal dinamikler olacaktır.

Acımız ve öfkemiz büyük!

ON'lar gibi...

Kara bir bulut gibi
deli bir rüzgar gibi
şiddetli bir yağmur gibi
gürültüyle kopan bir yıldırım gibi
faşizmin üstüne düşmek isterim.
Şöminedeki kütük gibi
mangaldaki kömür gibi
nargileyi fokurdatan köz gibi
faşizmin yüreğini yakmak isterim.
Fişekteki barut gibi
namludaki mermi gibi
tetliği çeken el gibi
faşizmi alından vurmak isterim.
Ulucanlardaki katliam gibi
halay çeken on'lar gibi
Nevzat'ın direnmesi gibi
Ümit'in kahkahası gibi
faşizmin suratına haykırmak isterim.
Durgun bir dere gibi
akan bir nehir gibi
çağlayan bir ırmak gibi
kıyıya çarpan asi bir dalga gibi
faşizmin yüzüne tükürmek isterim.

Ulucanlar'daki katilleri lanetliyoruz. Sizin bıraktığınız mirası omuzlarımızda taşıyacağız.
Anınız önünde saygıyla eğiliyorum.

Habip Gül'ün ablası

30 Eylül '99 en zor günümüzdü. Çünkü o gün çok onurlu ve değerli bir konuğumuz, Habip yoldaş, 9 yıl sonra bize misafir olmuştu. Onu hemen içeri alamadık, bahçede ağırladık. Sabahın 6'sından 1'e kadar... Konuğumuz 13 saatlik bir yolculuk yapmıştı. Banyo yapması gerekiyordu, hem de sevdiği bahçesinde ve dikili kalan tek erik ağacının altında. Kendi eliyle diktiği ağaçlardan bir tek erik ağacı kalmıştı. Ne yazık ki o da birkaç gün önce kendiliğinden kurumuştu. Bu bir ip ucuydu, ama anlayamamıştık. Sonra fotoğrafları çekildi, kameraya alındı. Banyosu yaptırıldı ve bembeyaz giydirildi. Kırmızı bandı başına bağlandı. Konuğumuzu içeri davet ettik. 9 yıl sonra eşikten içeri girecekti. Omuzlarda taşıyarak, alkışlarla, zılgıtlarla onu içeri aldık. İçerde iki dakika kaldı, çünkü bekleyenleri vardı, gitmesi gerekiyordu. Tabutu arabaya sloganlarla yerleştirdik. "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri onurumuzdur!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Faşistleri döktüğü kanda boğacağız!", "Habip yoldaş aramızda!" sloganları atıldı.

Yürüyüşe geçtik. Kapıdan çıkar çıkmaz faşist katiller ilk tehditlerini savurdular: "Susun dağıtım", "askerlerim ağızdan çıkacak bir kelime bekliyorlar, coplarını kullanmak için sabırsızlanıyorlar." Tabii ki bu tehditleri hiç dikkate almadık, yürümeye devam ettik. Bizi ablukaya aldılar. Dışardan gelenler içeri giremiyorlar, geri çevriliyorlardı. Çarşı içinde yürümemizi engellediler, ara sokaklardan yürüdük. Büyük bir asker ve polis yığınağı vardı. Belli ki konuğumuz onları epeyce korkutmuştu. Tam mezarlık yoluna gelmiştik ki, büyük bir yığınakla karşılaştık. Cenazeye katılmak isteyen kalabalık bir grup durdurulmuştu. Slogan sesleri yükseliyordu. Biz de oturduk, arkadaşlarımız gelene kadar gitmiyoruz, dedik. Başçavuş cenaza arabasının şoförüne "yürü" emri verdi ve "hemen alın şunları", "çemberi daraltın" dedi. Olayların büyümemesi için avukat devreye girerek, "yürüyeceğimiz

bir adımlık yol kaldı, cenazemizi bunlara kaptırmayalım" dedi. Bunun üzerine yürüme kararı aldık.

Mezarlığa yaklaşırken yeğenim marş söyledi. Mezarlığa vardığımızda hoca, "cenaze namazı kılın" dedi. Engel oldum, "biz devrimciyiz, sosyalistler dini tören yapmazlar, kardeşim de istemiyordu" dedim. Cenazeyi aldık, mezarın başına geldik. Tabut mezara konuldu, saygı duruşu yaptık.

Ben kısa bir konuşma yaptım. Şunları söyledim: "Onlar bizim onurumuzdur. Kardeşim öyle yüce ve büyük bir insandır ki, cenazesinden bile korkuyorlar, insanların katılmasını engelliyorlar. Bütün İzmir'in askerini, polisini şu bir avuç Helvacı'ya doldurmuşlar. Kardeşimin vücudunda o kadar çok işkence ve darp izi vardı ki, bu da onlardan ne kadar korktuklarını gösteriyor. Böyle işleri ancak alçaklar ve korkaklar yapar. Faşistler hiçbir zaman kana doymayacaklar. Habip'in bedenini aramızdan aldılar, ama düşüncelerini asla alamayacaklar. Bugün bir Habip'i aramızdan aldılar, ama binlerce Habip var. Habipler'in nefesini hep ensenizde hissedeceksiniz. Rahat edemeyeceksiniz."

Ardından kısa bir şiir okudum. O sırada komutan, "çemberi daraltın", "bayan çok oldun" dedi. Ben devam ettim; "kardeşim söz veriyorum, sen rahat uyu" dedim. O anda sloganlar atıldı. "Habipler ölmez, yaşatacağız!" diye haykırdık.

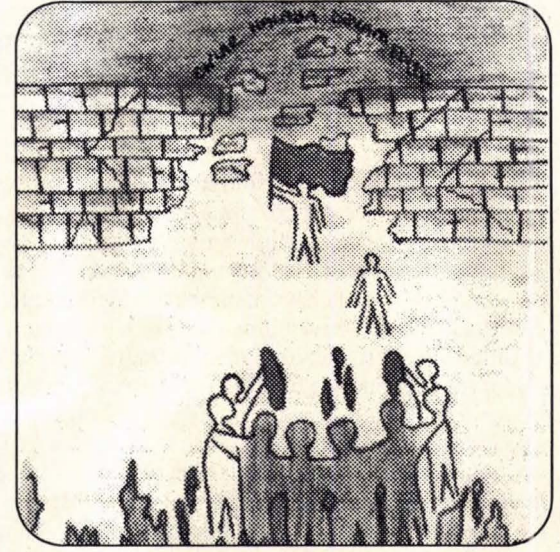
Bir arkadaş kucağıma bir çarşaf verdi. İçine göz gezdirdim, kırmızı bir şey vardı. "Bu ne, bu bayrak ne arıyor burada?" dedim. Çünkü bayrak kardeşimin üstüne örtülmüştü. Ama mezara indirilirken çarşafı beraber alınmış, ben o an farkında değildim. "Olmaz" dedim. Benim kardeşimin tek isteği ve son isteği partisinin bayrağı ile birlikte gömülmektir. Onun bu isteği mutlaka yerine getirilmeliydi. Mezarın üstüne kalıp döşenmişti, bir tarafını açtırdım. Bayrağı yalnızca açılan kısma örtbildik. Bu nedenle içim rahat değil. Onun partisinden bayrağı üstüne boylu boyunca örtülebilmeliydi.

Dönüşte yolumuz kesildi. Gözaltına alınanlar olduğunu öğrendik. Saldırıları 14 kişinin tutuklanmasıyla bitmedi. İki gün sonra bir yakınımız karakola çağırılarak ifadesi alındı. Sorulan sorular şöyleydi: Bu kadar kitle buraya nasıl toplandı? Organizasyonu kim yaptı? Cenazeyi bu kadar kim bekletti? Yeni bir saldırı peşindeydiler. Ben de şunları söyledim: Sordukları zaman beni gösterin, cenazeyi ben beklettim. Ben onun ablasıyım, bu görev bana düşer. Onlar görevlerini büyük bir alçaklıkla yerine getirdiler. Ben onları gelin cenazeyi bekleyin diye davet etmedim. Herşey onların keyfine göre olmayacak.

Yenilmedik, biz yendik! Amacımız belli. Yolumuza devam edeceğiz. Tutuklanan arkadaşlardan 13 tanesi Bergama Cezaevi'ndeler. Bir bayan arkadaş da Uşak Cezaevi'nde. Bergama'ya arkadaşların görüşüne gittik, moralleri çok iyi. Gözaltı ve tutuklamalar hiçbir zaman bizleri yıldıramayacak. Tutuklu arkadaşlarımız yalnız değiller, her zaman arkalarında.

Acımız ve öfkemiz büyük. Bu öfkeyi alanlarda, 1 Mayıslar'da, mitinglerde haykıralım.

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Habip yoldaşın ablası**

Göçmen Kuşu

Bir kuş olsam göğün mavisinde
Ama binlerce yol arkadaşım birikte
Göçmen kuşlardan biri olsam.
Önce senin pencereye konardım.
Dört duvar içine oyulmuş.
Küçük pencerenin önüne
Biliyorum belki bana dokunamayacaksın,
Belki de benim olduğumu bilmeyeceksin
Yaz bitene kadar,
hergün pencerenin önüne geleceğim
her gün seni görmek için.
Kış geldi mi, yol arkadaşlarımdan ayrılmak
olmaz.
Yolcu yolunda gerek,
Bahara çok var ama olsun,
gökkubbe bizim yeryüzü sizin olsun
Binlercemiz yol alıyoruz.
Adımız belli göçmen kuşlarız,
Yeni dostlarla tanışırız.
adlarımız birbirine karışır.
Hep tekrar görüşme ihtimalini yaşarız.
Ayrılmak zordur dostlardan
Hele bir de göç zamanı geldi mi.
Adımız belli göçmen kuşlarız.
Yansa da yüreğimiz,
acımız çelik olur, gözyaşımız yağmur.
Her yağmur yağdığında gökyüzüne bakın.
Sizleri gözyaşlarımızla selamlıyoruz.

**6 Aralık '99
Deniz Gökçe**

Sırdaş

Bir yüreğin yanışını görebilirsin
yumruğunu sıkıttığın an.
Yanında olabilirsin
hissedemezsin tenindeki ürpertiye.
Gülüşünü görebilirsin
ağlayışını değil.
Kuytu köşelerde oturmak
onların en iyi günü olmuştur
duvarlar sırdaşdır
sırlarını paylaşır
Ancak karşısındaki
bana güven diyemez
bazen çelişkiye düşer
duvarlara itimadı kalmaz
ne saçma öyle değil mi?
Tabi ki bunlar değil
yaşanan zulüm
yapılan işkence
bu onlara verilen en büyük cezadır
Geriye yapılacak çok şey kalıyor,
mücadele etmek
inadına yaşamak
özgürlüğe kavuşma ümidini yitirmeden...

Habip Gül'ün yeğeni

Halil Türker'e...**“Kavgan dalga dalga büyüyecek!”**

Hep gözlerindeki o gülümsemeyle karşımda duruyor. 24 yaşında toprağa düştü. Biliyordu ki düşman, onun çocuk görüntüsünün altında coşan bir yürek var. Fedakarlığı, bütün insanları sevmesi, haksızlığa, yoksulluğa, sömürüye karşı dimdik ayakta durması ve mücadelede kararlılığı... Tahammül edemedikleri ve saldırdıkları onun, onların bu erdemleriydi. Halil'le beraber 9 canımızın bedenlerini aldılar.

Kalleşçe saldırdılar. Köpükler, gaz bombaları, kurşunlar yetmedi, işkenceyle katlettiler. Çünkü başka türlü güçleri yetmezdi onlara. Onlar güçlerini emekçilere, onların davasına duydukları bağlılıktan alıyorlardı. Onlar namuslu ve onurlu bir halkın evlatlarıydılar.

Halil de bu halk içinden çıkmış, insanların onurlu yaşaması için mücadele eden bir devrimciydi. Onu anlatmak hem çok heyecan veriyor, yoğun bir sevgi seliyle dolmama neden oluyor. Ama hem de yüreğimi kavuran bir acı veriyor.

Çocukluk yıllarımız bir dağ başında, çiftlik gibi bir yerde geçti. Daha 5-6 yaşlarında olağanüstü bir doğa, hayvan ve insan sevgisiyle doluydu.

Kaplumbağalar, çekirgeler, balıklar, koyunlar ve diğer hayvanlar hep onun dostlarıydı. Yakaladığı balıkları yemez, ilgiyle seyrederdi. Hele, kaplumbağa yarışları. Kaplumbağaları toplar, hepsini aynı hizada tutup onları yarıştırdı.

Daha çocuk yaşlarında fedakarlığı, dürüstlüğü ve zekasıyla herkesin ilgisini toplamıştı. Hep sorgulayıcıydı. Olayların üstüne gider, neden-sonuç ilişkisi kurup, doğruları öğrenmeye çalışırdı.

14-15 yaşlarında ailemizin maddi problemleri yüzünden okulu bırakıp çalışmaya başladı. O çocuk bedeniyle yapabileceği her işte çalıştı. Erken bir dönemde emeğin sömürsüyle tanıştı. Bir gün gelip; “Abla, bu düzen insanı köleleştiriyor. Yaptığım işe bakıyorum, aldığım paraya bakıyorum, cevap ortada”, demişti. Bu onun bilinç düzeyinde bir sıçrama yarattı. Ve bütün alçak gönüllülüğüyle, hep daha fazla öğrenmek için sordu, sorguladı.

Kişiliği haksızlığı ve sömürüyü kabul etmediği için birçok işte çalıştı. Aldığı parayla, yoksul insanlara yardım etmek, yurttan kaçan çocukların karnını doyurmak, onların yaralarını elinden geldiği kadarıyla sarmak için uğraştı. Ama bunun çözüm olmadığını anlamıştı. Bir gün yine gelip; “Abla, sadece benim mücadelele olmuyor. Azla yetinmesini niye hep biz öğrenmek ve uygulamak zorundayız? Bizim sırtımızdan doyanlar bize hiç hesap vermiyor, hep yiyor, hep soyuyorlar. Halkın bu acıları çekmesi reva mı?” diye soruyor, “dayanamıyorum”

diye isyan ediyordu.

Sonrasında kendini çelik gibi bir iradeyle kuşatıp, bütün haksızlıkların üzerine gitti. Azimli, başeğmez yanını hep korudu. Azmi sayesinde en olmadık işlerin üstesinden gelmeyi başardı. Askerlik yaparken kalp rahatsızlığı geçirdi. Doktorlar bu kalple 6 ay yaşayabilir dedikleri halde, “Abla, ben neler yaşadım, neler atlattım, kardeşin bunu da atlatacak” demişti. Dediği gibi de oldu. Dayanmıştı Can Halil'im, dayanmıştı yüreği. “Daha çok işimiz var, dayanmalı”, diyordu.

Böyle bir süreçte tutsak düştü. Düşmana tutsak düşmeyi kabullenemiyor; “Şayet kendimi savunacak bir şeyim olsaydı savaşır, esir düşmezdim. Ama bizler zirvelerin yolcusuyuz. Zirvelere çıkmak kolay değildir. Kanlı pusular, çıkmaz yollar, kalleş kurşunlar, mahpusluklar vardır. Bunu da atlatacağım” diyordu. Ama nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduğunu da biliyordu; “devletin cezaevlerinde yaptığı katliama denk düşmezsem yine sarılacağız”, diye yazıyordu. Bir insan için en önemli şeyin özgürlük olduğunu söylüyor, “Güvercinlerimi serbest bırak” diyor ve ekliyordu; “bizim bedenimizi tutsak ediyorlar, ama beynimiz ve yüreğimiz özgür!”

Düşmanın kalleşliğini biliyordu. En son görüşmemizde bize bunu anlatmaya çalışmıştı. Ve bana, “Senden yana korkum yok. Her zaman gurur duydum seninle ve şimdi daha çok inandım”, demişti.

Ben de, bizler de seninle gurur duyuyoruz. Senin gibi bir kardeşin ablası olduğum için kendimi çok mutlu ve onurlu hissediyorum.

Cellatlar 26 Eylül '99'da barbarca saldırdılar. Duyduğumda Halil'in kesin şehit düştüğünü düşündüm. Çünkü o her kavganın önünde yer alan başeğmez bir insandı ve ölümün önde kucaklayanlardan biri oldu.

Can Halil'im! Bizim orada yeni doğan çocuklara senin adın veriliyor. Şimdi senin yattığın yerde halkın ziyaret ettiği türbe gibi bir yer var. Orayı ziyarete gelen insanlar artık seni de ziyaret ediyor; “Bu çocuk bizler için mücadele etti, bizim rahat yaşamamız için can verdi” diyorlar. Hele çocuk dostların! Minik elleriyle suluyorlar mezarını, çiçekler getiriyorlar.

Seni, sizleri katlederek emellerine ulaşacaklarını sanıyorlar. Ama çok yanılıyorlar. Kavgan büyüyor, dalga dalga büyüyecek! Sen bizim yüreğimizde ve beynimizdesin. Baktığımız her yerde sen varsın ve yaşıyorsun.

Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!

Ablan Selâme

ON'lar halaya devam ediyor...

“ON'lar

döğüşerek öldüler;

güneşe gömüldüler.

Vaktimiz yok ON'ların matemini tutmaya!

Akın var

güneşe akın!

Güneşi zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın!”

26 Eylül 1999... Gecenin zorbaları, kan içici eli kanlı katiller, en vahşi katliamlarından birini daha gerçekleştirmek için girdiler Ulucanlar'a... Devrimci tutsakları teslim alıp, hücre politikasını hayata geçirmekti amaçları. Ölüme çekilen halaylar, direnişle bezenen türküler karşıladı onları. “Öleceğiz” dediler teslim ol çağrılarına ve bir direniş destanı daha ekleyerek tarihin ak sayfalarına, ölümsüzleştiler...

ON'lar bizdik, biz ON'larız!

Ne silah tarrakaları arasında çektikleri halay bitti, ne de söylenen marşlar, türküler sustu. Hepimiz birer İsmet, Habip, Abuzer, Halil, Aziz, Ümit, Ahmet, Mahir, Önder, Zafer olduk Ulucanlar'da. Bıraktıkları mücadele ve direniş bayrağını ON'lara yaraşır bir şekilde taşıdık, taşıyacağız.

Faşizmin azgın saldırıları ne 26 Eylül'den önce boyun eğdirebildi bizlere, ne de 26 Eylül'den sonra. 2000 yılına girerken de kavganın en önünde ON'larla birlikte olacak, güneşe birlikte yürüyecek ve ON'larla birlikte çekeceğiz zafer halayını.

Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Hücrelere girmeyeceğiz, yıkacağız!

Ulucanlar Hapisanesi

DHKP-C, TKP/ML, TKİP, TİKB dava tutsakları

Bacım

Hangi türküyü söylesem

İçinde

Sevda, özgürlük, hasret

Ve ihanet kokuyor

Ve her türküde ben

Sınır tanımayan

Tel örgülerden fırlayıp geçen

Bir ışık oluyorum

Bacım

Onaya gerek duyulmayan sevdamız

Nedensiz yazılmış bir şiirimiz

Düzenden ayrı yaşam tarzımız

Kahpe ihanet ve ölümcül

çelişkilerimiz

En karanlık hücrelerde dahi

Özgürlüğümüzdür

Bacım

Türkümüzdür dağları aşan

Sevdamızdır sınır tanımayan

Bakışlarımızdır demir parmaklığı

eriten

Haykırışımızdır rüzgarı ters çeviren

Ve

Biziz

“Hop! Dur bakalım” diyen

Gençliğim

Yarım yamalak

çocukluğumu

Genç evreye çevirirken

Gerçeklerin karşısında

Titreyip dondu usum

Güvercinler uçurdum

Koştum peşlerine

Özgürlüğün kanadına takıp

Daldım gerçeğin kendisine

Anama sövdü patron

Alinterimi çaldı kitapsız

Aç kaldım varlıklar içinde

Yokluğun soğukunda

titreyerek

Halil TÜRKER

Yurtsever Gençlik:

Teslimiyetin batağına dolu dizgin!

E. Yankı

Öcalan önderliğinde çözülen ve hızla düzen saflarında yerleşen PKK ile birlikte elbette *Yurtsever Gençlik* de bu yeni sürecin “enerjisi” ve “motoru” olarak hareket ediyor. Bir yandan devrimcilere karşı kısmi şiddet de içeren tavırlar (afiş yırtma vs.) sergilerken, öte yandan, kendi durumlarını Marksizmi kaba bir şekilde tahrif ederek meşrulaştırmaya, “tarihsel hata” olarak gördükleri devrimci mücadelenin değerlerini ve devrim şehitlerini samimiyetsizce kullanmaya çalışıyor.

Devrimci değerlerden ellerinizi çekin!

Özgürleşen (!) *Yurtsever Gençlik* dergisinin Ocak 2000 tarihli son sayısının kapağında, yerkürenin üzerine yerleştirilmiş kocaman bir Öcalan kafası ve etrafında yıldızlar halinde Che'den Deniz Gezmiş'e kadar 8 devrim şehidinin resimleri yer alıyor. Bu, açıkça devrimci değerlere kaba bir saldırıdır. Utanç verici bir teslimiyeti meşrulaştırmak için devrim şehitlerinin itibarını en berbat bir biçimde kötüye kullanmaktır.

Hatırlatıyoruz; devrimin değerleri arasında teslimiyet ve teslimiyetçiler yer almamaktadır. Bu aynı sayıda Öcalan'ın yazısındaki “*Che yakalandığında 2-3 saat yaşayabildi. Bize o şans vermediler.*” ifadeleri, Che'nin teslimiyet gibi bir acze düşmediğinin ispatıdır. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam sehpasındaki son sözleri, “Yaşasın Marksizm-Leninizm” olmuştur. Kızıldere'de düşenler ise “teslim ol!” çağrılarına ateşle karşılık vermişler, boyun eğmez bir geleneğin yaratıcıları olmuşlardır. Yine 26 Eylül '99'da Ulucanlar'da devrimciler “teslim olun!” çağrılarına “Asıl siz teslim olun!” diye cevap verirlerken, yurtseverler “Biz yokuz komutanım!” diyerek devrimcilerin katledilmelerini kolaylaştırmış ve açıkça düzen safında yer almışlardır.

Saflar açık ve nettir. Devrim safında yer almayan düzen safında yer alıyor. Ancak hala iyi niyetlerle önderliğine bağlı çok geniş bir yurtsever kitlesinin gördüğü devrim halüsinasyonunu devam ettirebilmek için ikiyüzlüce devrimci değerlerimizi kullanıyorlar. O değerler devrimindir, teslimiyetin değil.

Teslimiyetin teorisiyle “sürecin motoru” olan bir gençlik!

“*Gençlik, sürecin ve Demokratik Cumhuriyet Projesi'nin enerjisidir, motorudur*” başlıklı bir yazıda Öcalan, gençliğin motoru olmasını istediği süreci anlatıyor:

“*Ben eskiden devleti sorumlu tutuyordum, benim burada olmam devletin size bakışının yüzde bilmem kaçını olumlu yönde hal etmiştir.*”, “*Günümüz dünyası, sivil toplum örgütlerinin iktidarı etkilemesi ya da iktidar olması dönemidir*”, “*Devletin konumu neredeyse ilerici, devlet karşıtı ise gerici. Egemenler anlıyor değişiyor, ezilenler anlamıyor.*”, “*Ben diyorum ki, 'Ey devlet, demokratik olursan seninle yaşarım. Özgürlük temelinde seninle paylaşırım.'*”

Bu arada Kürt halkına da kendi o bilinen aşağılayıcı üslubuyla ağır şeyler yakıştırmadan edemiyor: “*Lanetli olmaktan kurtulamazsınız... Yıgılırsın böyle kaskatı. Tembel, ayyaş, çirkin. Herkes böyle birinin yüzüne tükürür ancak... Ölümünüz*

dirinizden, diriniz ölümünüzden daha korkunç. Kalbi pis doğmuş, pis büyümüş, pis yaşıyor ve pis öleceksiniz. 500 kitap yazdım. Halen anlamamışsınız ben ne yapayım... Senin geleneğin nedir? Tembellik, örgütsüzlük, gerilik, kapkaralılıktır...”

Batağa bir kere batıldı mı, devlet karşıtı “gerici” olur; teslimiyet ve ihanet devletin halka bakışının “yüzde bilmem kaçını olumlu yönde hal” eder; saf Kürt köylüsü de iktidar sorunu bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki diktatoryası ve ancak devrimle ele geçirilebilecek bir şey değil de “sivil toplum örgütleri” yoluyla sağlanabilecekmış gibi kandırılabilir. Gençlik bu sürecin motoru değil celladı olmak zorundadır.

Teslimiyet gerçeği, devrim “kapis”i ve Marksizm’in iğdiş edilişi

Yurtsever Gençlik'in başyazısı “*Tarih 'kapis' yapanları değil gerçeği olanları yazıyor*” başlığını taşıyor. Bu yazı, marksist klasiklerden alınma sözcüklerle okuyucuyu etkilemeyi, Marksizmi tepetaklak çevirerek bunu ihanetin teorik temelleri haline getirmeyi hedefliyor.

“*İlericilik, 'devrimcilik', 'sosyalizm' yaftalarıyla tarihin doğrultusu karşısında tutucu ve dogmatik tutum sergileyenlerin az olmadığı bilinmektedir.*” Böylece okuyucuya ilk önyargı veriliyor; devrimci mücadelede ısrar, tutuculuk ve dogmatiktir!

“*2000'li yıllar ufğunun açığa çıkardığı çok önemli gerçekler var ve bunlardan biri, dar sınıf bakış açısı ve retoriğinden kurtulmak, bu düzeyi aşmak gereğidir. Marks, sosyalizmi bir bütün olarak 'insanlığın kurtuluş öğretisi' olarak tanımlarken tarihin günümüzdeki gelişimini öngörmüş gibidir.*”

İşte, şimdi de aynen devrim şehitlerine yaptıkları gibi Marksizm'e el uzatıyorlar. Hiçbir marksist klasiği okumamış herhangi biri elbette buna inanabilir. *Yurtsever Gençlik*'in okur kitlesi böyle olmalı ki, “başyazar” böylesine rahat atıp tutabiliyor. Burada yazarın cehaleti değil, artniyetidir söz konusu olan. Zira Marksizm'in proletarya iktidarı demek olan sosyalizmin öğretisi olduğunu; sınıflı toplumlarda “tüm insanlığın kurtuluşuna” giden yolun sınıf mücadelesinden geçtiğini; kapitalist toplumda bunun proletaryanın “dar sınıf bakış açısı”yla yürüttüğü iktidar mücadelesi yoluyla gerçekleşeceğini, böyle bir mücadelenin ise doğası gereği burjuva iktidarıyla uzlaşarak değil, cepheden savaşılararak verilebileceğini ve tüm bunların Marksizm'in temelini oluşturduğunu bu başyazının yazarının bilmiyor olması mümkün değil.

“*Sorun, 'burjuva demokrasisi, sosyalist demokrasi' vb. tartışmalarıyla muğlaklaştırılmayacak denli ciddi ve önemlidir. Herşeyden önce demokrasi, insanlığın evrensel bir değer yargısı ve kazanımı olarak görülmek durumundadır.*”

Yazı boyunca birkaç kere adını andıkları Marks'ın teorisi adeta iğdiş ediliyor. Sınıf temelinden kopartılmış bir demokrasi tarihin hiçbir aşamasında olmamıştır ve böyle bir demokrasiin savunusu her zaman egemen olan sınıfın demokrasisinin/diktatoryasının savunusu anlamına gelir. Marks'ın tanımına göre demokrasi, hiçbir muğlaklığa yer vermeyecek bir biçimde, egemen

sınıfın devletinin bir yönetim biçimidir ve egemen sınıfın çıkarlarına hizmet eder. Marksizm herşeyden önce, tüm insanlığın evrensel bir değeri haline gelmiş bir demokrasi kavramını temelden reddeder.

“Demokratik Cumhuriyet” halüsinasyonu

Burjuva demokrasisinde burjuvazi için bir hak olan ve güvenceye alınan sömürü özgürlüğü proletarya için tam bir yıkımdır. Yazıda “*Latin Amerika'da gerilla-özgürlük hareketlerinin neredeyse tamamı, 1990'lı yıllarda kendi ülkelerinde demokratik bir yeniden yapılanmanın asli öğeleri olarak rol oynamışlardır*” deniliyor. Aslında bu örnek dayanaklarının ne denli temelsiz olduğunu göstermek bakımından anlamlı. Zira adı geçen bu ülkelerin hemen hepsinde “insanlığın evrensel kazanımı” olan bu demokrasiler, sermaye sınıfına, içinde debelendiği krizden kurtulabilmek için işçi sınıfına ultra-liberal yıkım politikalarını uygulama olanağı sağlamıştır. Bu “düşük yoğunluklu demokrasi”ler sayesinde işsizlik, açlık ve sefalet görülmemiş boyutlarda artmış, her isyan kıpırtısı “evrensel demokrasiin bekçisi” ABD emperyalizmi eliyle kanlı bir şekilde bastırılmıştır. İşte “demokratik bir yeniden yapılanmanın” somut karşılığı budur.

Ülkemizde de “evrensel demokrasi” çok farklı seyretnemektedir. Bir yandan mezarda emeklilik yasalaştırılır, asgari ücrete ve kamu emekçilerinin maaşlarına %15'lik “demokratik” zamlar yapılırken, diğer yandan işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci öncüleri Ulucanlar'da “demokratik” bir şekilde katledildiler. Katliam günü Ecevit ABD'ye inerek bu “kararlı” gidişattan hoşnut olan IMF'nin kredi musluklarını açmasını sağladı.

Burjuva demokrasisi faşizmi her zaman cebinde taşır. Batıdaki emperyalist metropollerde bunu cebinden çok fazla çıkartmamasının nedeni, çelişkilerin emperyalist sömürü yoluyla yumuşatılması nedeniyle kitle muhalefetinin sistemi tehdit eder boyutlara ulaşmamasından dolayıdır. Yoksa 20. yüzyılda birçok örnek göstermiştir ki, faşizm bu “demokrasi beşiği” ülkelerde de gerektiğinde acımasızca kullanılmış, emperyalist zincirde alt basamaklarda oturan bizim gibi ülkelerde ise hiçbir zaman cebe konulamamıştır.

Hatta “2000'li yıllar” a girdiğimiz şu günlerde, emperyalist sömürünün ağırlaşmasına karşı WTO toplantısını protesto eden göstericilere karşı ABD yönetimi Seattle'da sıkıyönetim ilan etti. Almanya'da her yıl devrimci önderler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in anmalarında ve çeşitli Avrupa kentlerindeki 1 Mayıs gösterilerinde coplar ve gaz bombaları konuşmaktadır. Yurtseverler Almanya'daki birçok gösterilerinde bizzat kendileri “demokratik” copların tadına bakmışlar, Özgür Politika gazetesi ise geçtiğimiz haftalarda basılmıştır.

Tüm bu gerçekler bu denli çıplak bir biçimde orta yerde duruyorken ve çok iyi biliniyorken, utanç verici bir teslimiyetin teorisi yapılmaya çalışılıyor. Bataklığa sonuna kadar gitmekte kararlı olanlara yalnızca yolunuz açık olsun diyoruz. Bu kokuşmuş düzenle kucaklaşmakta ve bu çürümüş “devlete hizmet”te özgürsünüz. Yeter ki artık tarihi bir yanlış olarak nitelediğiniz devrimin değerlerinden elinizi çekin!

Gazetemize bazı eleştiriler

Merhaba yoldaşlar,

Öncelikle gazeteyi besleyemediğimiz bilincinde olduğumuzu söylemek istiyoruz. Bu konuda yetersiz kaldığımız farkındayız. Yalnız bunun belli nedenleri olduğunu da belirtme ihtiyacı duyuyoruz. Elbette bu bir mazeret sayılmaz.

Biz bu eksikliğimizin bir getirisinin de olduğu bilinciyle, gazetemizin içeriğine ilişkin bazı eleştirilerde bulunmak istiyoruz:

- Öncelikle kapak üzerine eleştirilerimiz olacak. Kapağın görsellik açısından yetersiz olduğunu düşünüyoruz. Kapaklar göze hitap eder bir şekilde çıkarsa çok daha iyi olur. Bunun yararlarını görüyoruz. Mesela 2000 yılının ilk sayısı bu anlamda gerçekten iyiydi. Artık klasikleşmiş kapaklardan vazgeçilmeli. Bu konuda daha yaratıcı olmalıyız yoldaşlar.

- İkinci olarak Kürt ulusal sorununa fazlaca ağırlık verildiğini, bunun orta sayfalarla ve diğer bazı yazılarla birleştirildiğinde gazeteyi ağırlaştırdığını, işçilere-emekçilere hitap etmesinden çok teorik bir yayını andırdığını düşünüyoruz. Elbette ki -özellikle de bu süreçte- bu konunun işlenmesi gerekiyor. Fakat sayfalarımızı bu konuyla doldurmamaya özen göstermeliyiz. Gazetemiz bir işçinin her sayfasını ilgiyle okuyabileceği nitelikte olmalı. Bu anlamda eleştirilerimizi dikkate alacağınızı umuyoruz.

İyi çalışmalar, yoldaşça selamlar.

Kızıl Bayrak Ankara bürosu

Toplumsal çürümenin kaynağı!

Egemen kapitalist sistem her yönüyle çürümüşür ve toplumu da beraberinde çürütmektedir. Toplumdaki bu çürümenin zemini egemen sınıf tarafından bilinçli bir tarzda yaratılmaktadır. Toplumun büyük kesimi işçi sınıfı ve emekçi katmanlardan oluşmaktadır. Burjuvazi iktidarını korumak için, emekçi kesimleri yozlaştırıp, onları kendi sorunlarından ve çözüm yollarından uzaklaştırmak istemekte, çürüme ve kokuşmayı bu amaçla topluma enjekte etmektedir.

Son süreçte yaşanan tecavüz olayları medya aracılığıyla toplum gündeminde büyük bir yer kaplamıştır. Bu tecavüz olaylarının birkaç tanesini sıralayacak olursak:

- Antalya'da biri 9 diğeri 7 yaşında olmak üzere iki ilkokul öğrencisi
- Alanya'da biri 16 diğeri 14 yaşındaki iki çocuk
- İzmir'de 7 yaşındaki bir küçük kız çocuğu

Bu tecavüz olaylarının faillerinin medya borazanlığıyla linç girişimlerine maruz kalmaları ve toplum tarafından dışlanmalarının tek sebebi, polis olmamaları ve tecavüzleri devlet adına, mevcut iktidarı korumak adına yapmamalarıdır.

Burada söylediklerimiz yanlış anlaşılmasın, çocuklara tecavüz türünden olayları düşünmek bile iğrençtir, amacımız bunu küçümsemek değildir. Sadece dikkati toplumda yaşanan bu tür olayların asıl kaynağına, bu çürümüşlüğü toprağı olan Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist sistemine çekmeye çalışıyoruz.

Vurgulamaya çalıştığımız, tecavüz edenlerin düzen gözünde tek suçu polis olmamalarıdır. Çünkü en yakın örneği Kutup Yıldızı elemanı Şeyda Gergin'e yapılan insanlıkdışı boyutları bile aşan işkence ve tecavüzdür. Bu saldırı kuşkusuz düzenin çıkarlarından ayrı değildir. Ve düzenin koruyucu gücü devlet tarafından planlı bir şekilde hayata geçirilmektedir.

Bu ülkede sadece "Devlet için kurşun sıkan da, yiyen de" değil, artık "devlet için tecavüz eden de şereflidir"! Devlet bu tecavüz olaylarının üzerini örtüyor. Çünkü devrimcilere karşı işlenen bu tür suçların asıl faili kendisidir.

Bu suçların hesabını devrimle soracak ve cezasını vereceğiz.

**Ya barbarlık içinde çöküş,
ya sosyalizm!**

İşçi-emekçiler olarak

suskunluğumuza son vermeliyiz!

Sınıflararası mücadele devam ediyor. Bugün bu mücadele henüz açık biçimler kazanmasa da... İşçi sınıfının eylemsizliği nedeniyle, sermaye ve onun devleti, hükümetleri eliyle saldırılarını sürdürüyor. Saldırıları pervasızlıkla birbirini izliyor. Binlerce insanın öldüğü depremin ardından emeklilik yaşının 60'a çıkarılması, tahkimin yasalaştırılması, özelleştirmenin hızlandırılması ve son olarak asgari ücret artışının %17 olarak belirlenmesi gibi... Herkes bir şeyler yapılmalı diyor, ama örgütsüzlük koşullarında bu bir söylem olmaktan öteye gitmiyor, yaşama geçirilemiyor.

Peki işçilerin ve emekçilerin ekonomik-demokratik örgütlülükleri olan sendikaların temsilcileri ne yapmaktadır? Asgari ücret 80 milyon. Asgari ücretin belirlenmesi karşısında herhangi bir tepki ortaya konulmadı, pasif de olsa bir basın açıklaması bile yapılmadı. Tepki göstersek değişen ne olacak türünden söylemlerle geçitirdiler. Ecevit hükümetinin 2000 yılı için belirlediği işçi-memur zammının %15'lerde kalmasının, fiyat artışlarının serbest bırakılmasının işçi ve emekçiler için ne anlama geldiği bilinmektedir; açlık ve sefalet!

Bu saldırılara karşı tepkiyi örgütlemek ileri öncü işçilerin kaçınamayacağı bir görev ve sorumluktur. Sınıflı bir toplumda yaşadığımızın, emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkinin bilincindeyse, buna uygun bir duruş sergilemeliyiz.

IMF yetkilileri mevcut gidişten memnun olduklarını, 10 milyar dolarlık kredinin ilk diliminin yakında verileceğini söyleyerek ortaya koydular. Saldırıları bitmedi ve bu sistem yaşamaya devam ettiği sürece de bitmeyecek. Önümüzde TİS süreci var. Görüşmelerin yaklaştığı, hatta başladığı şu dönemde, geçmiş saldırıları gözönünde bulundurarak suskunluğumuza son vermeliyiz. Tepkimizi ortaya koymadığımızda, biz işçi ve emekçilerin sefaleti derinleşecek; sermayedarların ve bu sistemden beslenenlerin sefaleti ise büyüyecek.

Kızıl Bayrak okuru bir emekçi/İzmir

Dağıtımdan gözlemler...

TC'nin AB'ye adaylığının kabul edilmesinin ardından, sahibinin sesi burjuva medyanın AB'nin gerçek kimliğini saklamak için demokrasi, insan hakları, refah düzeyinin yükseltilmesi vb. ikiyüzlü ve yalandan ibaret olan bir propaganda yürütüyor. Bu propagandayı boşa çıkarmak için işçi ve emekçilere yönelik olarak AB'nin gerçek yüzünü ortaya koyan "*Burjuvaziye taşeronluk, emekçiye kölelik*" başlıklı bildirilerimizi semtlerde, kahvelerde, işçi servislerinde ve fabrikalarda dağıttık.

Yaptığımız semt dağıtımlarında çok olumlu tepkiler aldık. Bizlerden birkaç metre uzakta olan bir grup genç bildiri dağıttığımızı görünce, "Kızıl Bayrak mı dağıtıyorsunuz?" deyip yanımıza geldiler. Biz Kızıl Bayrak bildirisi dağıttığımızı söyleyince, daha önce de okuduklarını söylediler ve bizden fazla bildiri istediler, bunları işyerlerine dağıtacaklarını söylediler.

Başka bir semtte, o gün dağıtım yaptığımız bir fabrikadaki işçilerle karşılaştık. İşçiler bildirilerin fabrikada dağıtıldığını, henüz okumaya fırsat bulamadıklarını ama okuyacaklarını söylediler. Daha önce de fabrikalarına Kızıl Bayrak bildirileri dağıtıldığını, bu bildirilerde çok doğru şeyler yazıldığını söylediler.

Semtteki kahvelerde ise bildirilerimizi dağıtırken sistemi teşhir eden kısa konuşmalar yaptık. Hiçbir engelleyici, ters bir tepkiyle karşılaşmadık. Dağıtımdan sonra, dağıtım sırasında kahvede bulunan okurlarımızla görüştük. Dağıtımın çok olumlu etkiler yaptığını söylediler.

Esenyurt'tan

Kızıl Bayrak okurları

*Devrimci-militan mücadeledenin ve
sınıf dayanışmasının
en güzel örneklerinden biri*

TARİŞ DİRENİŞİ

Ocak-Şubat 1980

- ✓ *Tariş işçileri faşist provokasyonlara karşı örgütlendiler, militanca direndiler ve genel bir direnişin yolunu açtılar.*
- ✓ *Çeşitli fabrikalardan işçiler, öğrenci gençlik ve işçi-emekçi semtleri direnişe katıldı.*
- ✓ *Yaklaşık bir ay süren ve yer yer silahlı çatışma boyutlarına ulaşan bu şanlı direniş yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.*

Sınıfa karşı SINIF!

Düzene karşı DEVRİM!

Kapitalizme karşı SOSYALİZM!

Kızıl Bayrak